

Ân Oán Giang Hồ

Contents

Ân Oán Giang Hồ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	10
3. Chương 3	17
4. Chương 4	24
5. Chương 5	31
6. Chương 6	40
7. Chương 7	46
8. Chương 8	51
9. Chương 9	57

Ân Oán Giang Hồ

Giới thiệu

Ân Oán Giang Hồ Tác Giả: Z-29 Thay lời giới-thiệu: Nhân vật chính thám-tử 008 Văn-Lang là một võ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-oan-giang-ho>

1. Chương 1

Người đàn ông tên Lộc đang đi quanh khu Eden, dãy phố do người Á-Châu làm chủ tại Tiểu-Bang Virginia, sát bên thủ-đô Hoa-Thịnh-Đốn. Khi chàng ta quay lại nhìn thấy rõ người vừa gọi mình liền reo lên.

-Khôi! Trời ôi! Ngọn gió nào thổi mây đến đây?

Hai người Lộc và Khôi mừng rỡ cùng chạy đến một lượt ôm chầm lấy nhau. Khôi xoa đầu Lộc, đề nghị:

-Năm, sáu năm rồi mới gặp lại mây đó! Đi uống cà-phê chơi!

Lộc gật đầu, hai người bạn rủ nhau vào một quán ăn gần đó, gọi đồ ăn, cà-phê ngồi tâm sự.

Khôi mở đầu câu chuyện:

-Sao lúc này gia-đình mày ra sao, khá không?

Lộc lắc đầu chán nản:

-Hai vợ chồng làm vừa đủ sống. Má tao lại cứ đau lên đau xuống thành ra vợ tao cứ phải nghỉ hoài để chăm sóc cho bà cụ. Cũng may chủ hãng thương tình nên thông cảm chứ vào chỗ khác thì cứ làm hai ngày nghỉ một ngày thì nó đuổi đi mất đất rồi! Còn mày sao? Về bên này chơi hay ở luôn? Đã có ai ‘phụng dưỡng’ hay ‘bảo hiểm’ chưa?

Khôi lấy thuốc mời bạn đáp:

-Tao vẫn làm ‘hội-trưởng hội độc thân’, bị sở gửi đi công-tác sáu tháng, xong việc sẽ trở về. Chút nữa đưa tao tới nhà thăm bà cụ với vợ con mày một chút.

Lộc gật đầu nói:

-Má tao vẫn nhắc tới mày luôn, vợ tao cũng thế. Gặp lại mày chắc hai người sẽ mừng lắm. Con tao giờ cũng lớn lắm rồi, đang học lớp mười, nó cũng hỏi chú Khôi hoài.

Khôi nhìn Lộc, cảm-động nói:

-Mày thật đáng trách, tao dặn nếu dọn nhà nhớ cho tao biết địa chỉ vậy mà biệt tăm biệt tích luôn chẳng biết sống chết ra sao!

Lộc vội vàng ‘tạ lỗi’:

-Xin lỗi mày. Hồi dọn nhà tao bị mất cuốn sổ điện-thoại và địa-chỉ nên có muốn liên lạc với ai cũng đành chịu chết.

Hai người bạn cũ ngồi nói chuyện, tâm sự những ngày qua cho nhau nghe một lúc khá lâu mới chịu đi. Lúc Khôi ra trả tiền, cô thủ-quỹ nhà hàng cười nói:

-Bàn của anh đã có người thanh-toán rồi, tôi không có quyền thu tiền.

Khôi nghe nói ngạc-nhiên vô cùng vì anh ta mới chân ướt chân ráo về vùng D.C. này. Vả lại anh ta cũng chẳng quen ai tại đây. Mà nếu có là người quen cũ ắt sẽ đến gặp chào hỏi tay bắt mặt mừng rồi.

-Xin lỗi, cô có nhầm lẫn không? Tôi mới tới đây, không quen biết ai cả!

Cô thủ-quỹ chỉ vào một người đàn ông tại một bàn gần đó nói:

-Đó, ông khách ngồi một mình ở bàn bên kia lúc mới vào gọi đồ ăn có dặn tôi là bàn của anh tính chung vào hóa-đơn của ông ấy.

Khôi tiến lại bàn người khách lạ ‘tốt bụng’ nọ; người ấy cũng trạc tuổi Khôi và Lộc, dáng người bảnh bao lịch-sự. Khôi thấy ‘có vẻ hơi quen’ hình như đã gặp ở đâu nhưng không tài nào nhớ ra được.

-Cám ơn anh rất nhiều! Nhưng anh tha lỗi cho, tôi càng sống càng hồ đồ! Không biết đã gặp anh hồi nào mà chưa nhớ ra được!

Người khách cười đáp:

-Anh Khôi không nhớ tôi à? Tôi là Văn-Lang. Anh còn nhớ mấy tháng trước ở Chicago không? Chỉ mới gặp lần đầu, hồi thăm chút đường xá anh đã khẳng khái chỉ bảo tận tình, rồi khao tôi một châu ở phố Argyle đó! Buổi tối còn dẫn tôi đi nghe ban nhạc anh chơi nữa. Anh đánh đàn quá hay, hát thì khỏi nói! Tôi vốn ở D.C., kỳ đó sang Chicago vì được gửi đi công-tác. Còn anh về đây chơi hả?

Khôi ‘ồ’ một tiếng sực nhớ lại. Hai người sau đó bắt tay nhau, Khôi nói.

-Đúng là trái đất tròn! Công-ty gửi tôi về đây đi công-tác cố mở rộng thị trường buôn bán. Sáu tháng sau sẽ về lại Chicago.

Khôi sau đó gọi Lộc đến giới-thiệu. Ba người chuyện trò một hồi khá lâu. Múc danh-thiếp trao cho Khôi và Lộc, Văn-Lang trình trọng nói:

-Hai anh nếu có gì cần đến tôi xin nhớ gọi nhé, đừng ái ngại gì cả.

Khôi và Lộc cũng cho lại địa-chỉ. Khôi khách sáo nói:

-Vâng, ở bên này thì tôi phải học hỏi anh rất nhiều.

Chia tay Văn-Lang xong, Khôi theo Lộc về nhà thăm gia-đình bạn.

*

* *

-Bác ạ!

-Trời ơi Khôi, con!

Một bà lão tuổi sắp xỉ 70, người gầy yếu run rẩy ôm chầm lấy Khôi mừng mừng, tủi tủi.

-Chú Khôi! Cháu nhớ chú lắm!

Một đứa con trai chừng 16 tuổi chạy lại, Khôi đưa tay ra ôm lấy nó xoa đầu ra vẻ triu mến.

-Bình, cháu ngoan, lớn thế này rồi à!

Hỏi qua loa chuyện học hành của Bình, con trai bạn, Khôi lấy trong ví tờ 100 đô dúi vào tay nó.

-Cháu cầm lấy mà ăn quà.

-Cám ơn chú!

Lộc cảm động lên tiếng:

-Mày cho nó nhiều vậy chỉ làm hư nó ra mà thôi!

Khôi cười, xua tay nói:

-Có gì mà nhiều với ít, hư với ngoan? Mày chỉ lảm chuyện!

Đôi bạn ngồi nói chuyện tâm sự suốt mấy tiếng đồng hồ thì vợ Lộc đi làm về. Thấy Khôi, chị ta mừng rỡ bước lại vui vẻ chào hỏi.

-Anh Khôi khỏe không? Trời ơi, lâu quá rồi mới gặp lại anh! Chiều nay ở lại ăn cơm với tụi em rồi mới được về đó nghe!

Khôi cũng gật đầu chào lại nhưng lại ‘đề nghị’:

-Chiều nay để tôi mời gia đình anh chị đi ăn một bữa mới phải!

Lộc cười, lắc đầu xô nhẹ Khôi một cái nói:

-Mày chỉ khéo vẽ vờ! Năm, sáu năm không gặp tính nét vẫn như thế, chẳng thay đổi chút nào cả!

Khôi cười, nheo mắt ‘chọc quê’ lại bạn:

-Dĩ nhiên rồi! Có như thế tao mới là tao chứ!

Hai người cười giỡn, đùa với nhau rất hồn nhiên như hai đứa con nít, như hồi còn đi học chung với nhau ở tiểu học vậy. Chợt có tiếng chuông reo, vợ Lộc ra mở cửa.

-Anh ơi! Có ông Kent chủ nhà đến.

Lộc vội vàng đứng dậy nói với Khôi:

-Mày chờ tao một chút nghe.

Lộc chạy vội ra ngoài tiếp khách. Thằng Bình con của Lộc đem ra một ly trà và cái gạt tàn thuốc đến cho Khôi. Tiếng ông chủ nhà người Mỹ nói oang oang vọng vào bên trong:

-Tôi biết, anh đang trong hoàn cảnh khó khăn, vì vậy nên tôi mới du di cho anh bấy lâu nay. Nhưng đến nay là ba tháng rồi, anh phải hiểu cho tôi chứ. Tôi cũng có bao nhiêu thứ phải trả!

Tiếng Lộc xì xào hình như là thương lượng điều gì. Chỉ nghe Kent, ông chủ nhà người Mỹ nói lớn:

-Thôi được, tôi ra hạn cho anh thêm một tuần nữa. Nếu anh không trả nổi tôi buộc lòng phải lấy lại nhà cho người khác mượn thôi. Chào anh.

Nhìn nét mặt lo lắng của vợ chồng Lộc bước vào, Khôi cười nói:

-Thôi, mình chuẩn bị đi ăn là vừa!

*

* *

Cầm bao thư đựng 5000 đô tiền mặt nhét vào tay Lộc, Khôi nói:

-Mày cầm lấy mà xài, khi nào có đưa lại tao.

Lộc cố nén xúc động, lắc đầu:

-Khôi, mày làm tao buồn lắm! Tao dù thế nào cũng đâu có thể nhận tiền của mày được! Mày có còn coi tao là bạn không?

Khôi tát nhẹ vào mặt Lộc một cái nghiêm-nghị nói.

-Đ.M., tao thương cái tính đó của mày, nhưng cũng ghét thậm tệ. Mày lúc nào cũng có khí phách của một người đàn ông, nhưng dùng cái khí phách đó cho đúng chỗ, với đúng người. Bây giờ mày muốn ngoan ngoãn cầm lấy hay là vừa khóc vừa cầm thì bảo thẳng cho một lời?

Lộc vỗ nhẹ lên vai Khôi, gọi vợ ra đưa bao thư nói:

-Em cất đi, đây là của anh Khôi giúp cho gia-đình mình đó.

Vợ Lộc cầm lấy ứa nước mắt, ấp-a ấp ứng, nói không nên lời:

-Anh Khôi...

Khôi vội vàng xua tay:

-Thôi thôi, đủ rồi! Nếu hai người còn coi thằng này là bạn thì xin đừng nói gì nữa!

Suy nghĩ một hồi, Khôi nhìn vợ chồng Lộc hỏi:

-Hai người có nghĩ đến chuyện bỏ vùng D.C. này mà đến nơi khác dễ thở hơn không?

Lộc chán nản lắc đầu:

-Tao còn biết đi nơi nào nữa!

Khôi cố gắng tìm lời nói khéo:

-Tao thấy vùng Richmond được lắm, mức sống so với vùng D.C. rẻ hơn nhiều và không đến nỗi bon chen như trên thủ đô này. Dân Việt ở đó tương đối cũng xuề xòa, sống gần gũi nhau nhiều hơn. Tao quen ông Tadao Uechi, xếp của hãng mì gói Maruchan ở trên đó có thể giúp đưa cả hai vợ chồng mày vào làm. Lộc, mày có thể làm phụ tá viên điều hành và vợ mày có thể làm thư ký, đồng thời cả hai có thể giúp công ty thêm về việc buôn bán, cuối năm có huê hồng được lắm. Nếu mày bằng lòng ngày mai tao lên đó nói chuyện với ông ta, tiện thể đi coi nhà mượn hộ cho mày. Trên đó thiếu gì nhà rộng mà giá rẻ như bèo, vả lại cách đây trên dưới chỉ có 100 dặm. Nếu cuối tuần vợ chồng mày thấy buồn thì cứ lái xe lên đây chơi có khó gì!

Lộc và vợ ngồi bàn tán với nhau một lúc khá lâu. Sau cùng, cả hai đều tán thành đề-nghị của Khôi.

-Thôi, mọi chuyện nhờ mày vậy! Tao cũng bí đường bí lối quá rồi, và chắc chắn không chen chân nổi ở WASHINGTON D.C. này đâu!

Không đầy một tháng, Khôi đã lo hết tất cả mọi chuyện chu đáo, hoàn tất cho gia đình Lộc. Gia-đình Lộc sau cùng đã dọn đến Richmond, và với sự giúp đỡ của Khôi, hai người vào làm tại hãng mì Maruchan, lương bổng tương đối khá hậu hỉ lại nhờ mức sống xuề xòa nên ít nhiều cũng dư được chút đỉnh, không bị thiếu thốn như khi còn ở trên D.C. Cứ mỗi tuần một lần, Khôi lại ghé chơi thăm vợ chồng Lộc.

Hôm ấy ghé lại chơi, vợ Lộc mang ra một chiếc áo lạnh đưa cho Khôi.

-Chiếc áo này chính tay em đan để đặc biệt tặng riêng anh đó. Tuy đan không khéo lắm nhưng đây là tấm lòng chân thành của vợ chồng em đối với anh. Mong anh nhận lấy mà đừng chê nhé.

Khôi đón lấy chiếc áo cảm động nói:

-Cám ơn, chị thật chu đáo quá! Nhưng đã là bạn bè thì đâu cần khách sáo như vậy.

Vợ chồng Lộc cũng nói mấy lời khiêm tốn đáp lại. Hai người mời Khôi ở lại dùng cơm chiều. Thấy không có gì vội vã, Khôi cũng nhận lời...

Nhâm nhi món đậu kho dồn thịt của vợ Lộc làm, Khôi cất tiếng khen:

-Đậu kho khéo quá! Thật lâu quá rồi mới được ăn món này.

Vợ Lộc cười nói:

-Anh nói quá lời! Món này thì quá bình dân, ai chả làm được!

Khôi lắc đầu nói:

-Chưa chắc! Đồng ý ai cũng làm được nhưng ngon hay dở còn là chuyện khác nữa. Tôi cũng thỉnh thoảng làm đấy, nhưng thật chỉ có một mình tôi là ăn được thôi, vì lẽ quá đói! Còn nói về món ăn thì đâu phải thật cầu kỳ và đắt tiền là ngon đâu! Nếu biết cách nấu thì một cọng rau tầm thường, một đợt xu hay đợt lang, một miếng đậu hũ cũng trở nên quý giá ngon lành như thường. Nói chi cho xa, như tôi đây, cứ đậu kho, canh cải, rau xà-lách xoong trộn dầu dấm thì tôi ăn cả đời vẫn được! Lấy được người vợ hiền lành đảm đang nết na, nấu ăn ngon như thế này thằng Lộc này thật đã tu mấy kiếp rồi! Tôi đến phải ganh tị với nó thôi!

Dù chỉ là một câu nói đùa cho mọi người cùng cười nhưng vợ Lộc nghe nói bỗng thấy thương hại bạn chồng vô cùng. Nàng động lòng trắc ẩn than:

-Người tốt đầy phúc hậu như anh mà phải ở vậy cho tới bây giờ thật là trời không có mắt chút nào! Anh cần phải có một người nâng khăn sửa túi, cơm nước cho mới được. Để tụi em cố gắng nhìn quanh nghe ngóng xem có ai hiền lành sẽ giới-thiệu cho anh. Tối chừng đó mà từ chối là 'hổng được' đó ghen ông!

Khôi chấp hai tay 'bái tạ' pha trò, vừa cười vừa nói:

-Dạ vâng, tuân lệnh 'chị Hai'!

Như sực nhớ ra điều gì, Khôi nhìn Lộc nói:

-“Lộc, mày biết không? Bà dì ghẻ và hai đứa em cùng cha khác mẹ của tao sắp qua tới nơi rồi.”.

Lộc đang ăn bỗng giật mình thiếu điều buông rơi cả đôi đũa.

-Hả? Vậy sẽ ở đâu? Không phải là mày bảo trợ chứ?

Khôi cười nhạt, nhún vai nói:

-Bộ tao hết chuyện lo rồi hay sao mà lại đi làm cái chuyện ruồi bu, cầm c... chó đái đó!

Bỗng sực nhớ ra có Kim, vợ Lộc, Khôi liền xoay qua khẽ cúi đầu:

-Ô, xin lỗi chị Lộc.

Kim, vợ Lộc cười, không chấp nhặt. Khôi tiếp tục câu chuyện:

-Đây là hội USCC bảo trợ, và là vì bố tao lúc trước kia có làm đơn. Đến khi hồ sơ được chấp thuận thì bố tao mất đột ngột. Vì chuyện đã lỡ nên hội từ thiện kia hứa sẽ gánh vác mọi chuyện, sẽ kiếm nhà cho ở, lo cho công ăn việc làm cho bà ấy và hai đứa trời đánh kia!... Còn vì lý do gì thì tao không biết và cũng không cần biết, hay nói trắng ra ra không thèm biết đến. Hội hỏi tao có chịu giúp không thì tao đáp thẳng là 'không'! Tao chỉ biết khi nào mấy người đó sang đây tao sẽ đem hết số tiền bố tao gửi còn lại khoảng 3000 đồng đưa cả cho họ là xong chuyện. Lúc còn sống, mỗi lần được ai biếu ít tiền thì bố tao để dành gửi tao

nhờ mỗi tháng gửi về cho ba mẹ con bà ấy 300 đồng chứ đừng gửi hết một lượt. Nay đã sang đến nơi rồi thì tao chỉ cần giao cho mấy người đó là kể như hết trách-nhiệm, rảnh nợ!

Lộc bỗng thấy buồn cho bạn. Chàng còn lạ gì bà dì ghẻ của Khôi hồi còn ở Việt-Nam từng hành hạ, làm nhục Khôi đủ điều. Nào là bỏ đói con chồng, diếc móc con chồng nhiều phen từ trong bữa ăn đến cả giấc ngủ. Những câu nói độc địa, những lời lẽ hiểm ác khiến người khác nghe còn phải muốn chảy máu mắt. Lại còn nhiều phen chính bà dì ghẻ đó lấy tiền của bố Khôi đi đánh số đề, hay làm chuyện riêng tư cho chính bản thân hoặc cho con mình nhưng lại đổ oan cho Khôi ăn cắp. Bố Khôi buồn nhưng không biết làm gì hay phân xử ra sao. Thấy chồng lặng im, bà dì ghẻ sang mách với anh chồng, bác ruột của Khôi. Bà dì ghẻ khéo nịnh nên rất được lòng bác của Khôi cho nên điều gì bà ta nói đều được ông ta tin răm rắp. Chính mắt Lộc trông thấy từng trận mưa dòn dả man từ những cán chổi cho đến những cây gậy gộc hay bất cứ vật nào vớ được từ tay ông bác vụt tới tấp như trời giáng từ trên xuống dưới, lên khắp tấm thân gầy gò ốm yếu của Khôi bạn mình khiến thẳng nhỏ ‘lớn hết nổi’! Khi thì bầm tím sưng hết cả mình mẩy; khi thì đi cà nhắc cả tuần lễ chưa hết. Nhiều lần đến nhà Lộc chơi, bà mẹ của Khôi đã nhiều lần bắt Khôi cởi hết quần áo ra để xem. Mỗi lần nhìn những vết tím bầm từ trên xuống dưới, từ sau ra trước khắp châu thân thẳng bé, mẹ Lộc thương xót đến rớt nước mắt! Chính tay bà ta sau đó phải đi lấy dầu xoa bóp toàn thân cho Khôi. Mỗi lần thấy Khôi đói là người bà cũng lấy cơm cho ăn. Thỉnh thoảng bà ta mua cho Khôi cái quần, cái áo, đôi giày, đôi dép, cuốn vở, cây bút v... v... Có thể nói mẹ Lộc thương Khôi như con. Tuy vậy bà ta không bao giờ xúi Khôi làm bậy hay chống lại ai cả mà chỉ khuyên nó cứ sống cho đúng bổn phận làm con, làm người. Và Khôi cũng tìm thấy được hình ảnh người mẹ hiền nơi bà ta. Lớn lên trải đời nhiều Khôi lại càng thấy phục mẹ Lộc nhiều hơn nữa. Nhiều lúc chính Khôi thêm được chính miệng mình gọi bà ta một tiếng ‘mẹ’ nhưng rồi lại tủi thân khóc thầm, không dám nghĩ đến nữa.

Và cũng do hoàn cảnh đưa đẩy mà Khôi với Lộc trở nên đôi bạn tri kỷ. Lộc vốn mồ côi cha từ nhỏ trong khi Khôi mồ côi mẹ. Hai người ít nhiều cũng đồng tình cảnh ngộ nên lại càng thương nhau hơn. Từ tấm bánh, cây kẹo, hai người đều chia cho nhau trong những ngày thơ ấu còn cấp sách đến trường. Lộc to con mạnh khỏe nên không ai dám đụng. Khôi vì nhỏ con gầy gò ốm yếu nên thường bị chúng bạn ăn hiếp luôn. Mỗi lần Khôi bị ăn hiếp là Lộc lăn xả vào bênh vực, sẵn sàng dùng đến võ lực với bất cứ kẻ nào bất cứ lúc nào. Nhờ vậy sau này không còn ai dám đụng đến Khôi nữa vì biết nếu muốn đụng đến Khôi tức là phải ‘bước qua xác Lộc’. Hai người dù trên danh-nghĩa là bạn nhưng tình đối với nhau chẳng khác gì anh em ruột thịt, nếu không muốn nói là hơn. Do hoàn cảnh đưa đẩy, hai người cùng sang được Hoa-Kỳ. Lộc đi được cả gia-đình, nhưng Khôi chỉ sang được một mình nhờ hồi chạy loạn năm 1975 bố Khôi gửi chàng tại nhà một người bạn. Gia-đình bạn của bố Khôi lúc rời Việt-Nam mang Khôi đi cùng.

Lộc lập gia-đình sớm, 20 tuổi đã làm cha trong khi Khôi vẫn ở độc thân suốt bấy nhiêu năm trời. Rồi nhiều năm khác trôi qua, Lộc vất vả, chật-vật kiếm sống lại phải phụng dưỡng mẹ già nên vấn-đề tài-chánh càng lúc càng trở nên khó khăn hơn. Trong khi đó Khôi gặp may mắn khá giả hơn, có việc tốt lành hơn. Thấy bạn túng thiếu, Khôi vẫn thường giúp đỡ đều cho đến khi chàng được việc tốt hơn tại một tiểu-bang khác phải ra đi. Lộc sau đó cũng dọn nhà nhưng đánh mất địa-chỉ Khôi nên suốt một thời gian lâu hai người hoàn toàn mất liên lạc...

Rồi bố Khôi sang được Hoa-Kỳ do chính Khôi bảo trợ. Ở chung với con được vài năm, bố Khôi lâm trọng bệnh mà mất. Bố Khôi mất không bao lâu thì đôi bạn tình cờ gặp lại nhau...

Và hết miếng cơm, Khôi buông đũa xuống nói.

-Ôi, ăn thua gì! Đời họ họ lo, đời tao tao lo. Chẳng ai phiền ai hết là xong, có gì mà phải bận tâm!

Dù vậy, Lộc vẫn hiểu rõ Khôi muôn đời cũng còn hận bà dì ghẻ ác độc kia đến thấu xương. Đối với hai đứa em cùng cha khác mẹ, vốn dĩ Khôi không ghét bỏ, định bụng sẽ giúp đỡ nhưng qua bao lá thư với những lời lẽ xác xược hỗn láo, Khôi nổi giận, quyết định xem chúng như chưa hề hiện-hữu có mặt trên cõi đời này.

Nghĩ lại chuyện xưa thời thơ ấu, Lộc gượng cười. Lòng chàng vui buồn lẫn lộn. Vui vì mình có được người bạn tốt như Khôi. Buồn vì nghĩ bạn mình quá khổ về tinh-thần, cho đến giờ này cũng chưa được yên...

*

* *

Cửa mở, một người con gái khoảng 25 tuổi trông khá xinh xắn, đứng soi bói nhìn Khôi hỏi:

-Xin lỗi, ông là ai? Đến đây có việc gì?

-Tôi là Khôi, làm ơn cho tôi gặp bà Hội. Tôi đến để giao lại toàn bộ số tiền của bố tôi gửi cho bà ấy.

Người con gái tỏ vẻ mừng rỡ reo lên:

-A, anh Khôi đó hả? Em là Trúc, em của anh đây mà. Vào đây anh!

Khôi vừa đi vừa mắng thăm trong bụng:

-“Đúng thật là mẹ nào con nấy! Hề nghĩ thấy mùi tiền là mắt sáng rỡ lên!”.

Trúc, người em gái cùng cha khác mẹ của Khôi vừa chạy vừa la lớn:

-Mẹ ơi! Anh Khôi đến kìa! Phát đâu, mau xuống chào anh Khôi đi!

Từ trên thang lầu có tiếng người đi còm cộp. Không đầy một phút sau, một người đàn bà tuổi chừng 55 và một đứa con trai vào khoảng 18 bước xuống. Cả hai người cùng reo lên một lượt:

-Anh Khôi!

Khôi lạnh lùng nhìn hai người. Bà Hội giờ tóc cũng có phần bạc đi nhiều. Đã trên 20 năm rồi Khôi mới gặp lại bà Hội. Chàng phải cố hết sức để dẫn lòng khi nghĩ đến chuyện xưa. Nếu bảo là trên đời có một người chàng căm thù, ghét cay ghét đắng thì chính là người đàn bà này. Thời-gian trôi qua tạo nên biết bao nhiêu sự đổi thay, nhưng lửa hận thù của Khôi vẫn không vơi đi chút nào cả.

Bà Hội liếc nhìn Khôi, cười nhạt rồi quay qua đứa con trai nói:

-Phát, đi rót nước mời anh.

Khôi liền giơ tay ngăn lại:

-Khỏi cần. Tôi đến đây để giao số tiền bố gửi lại cho cô rồi đi ngay.

Ngày xưa, Khôi thường gọi bà ta là ‘cô’ xưng ‘cháu’ chứ không bao giờ gọi là dì mặc dầu bà ta là mẹ ghẻ của chàng. Bây giờ đã lớn, chàng chỉ xưng ‘tôi’ chứ quyết không xưng ‘cháu’ như hồi còn nhỏ. Không phí phạm thời giờ, và cũng không cần đợi phản ứng của ai ra sao, Khôi móc trong người ra một xấp tiền đựng trong một cái phong bì đặt lên bàn nói:

-Đây là số tiền 3000 Mỹ-Kim bố gửi tôi, giờ tôi giao lại cho cô.

Bà Hội cầm số tiền đếm đủ trước mặt chàng rồi nói:

-Hình như tôi nghe bố nói là mỗi đầu người sang đây được chính-phủ cho 10000 Mỹ-Kim thì phải.

Khôi nghe nói suýt nữa bật cười thành tiếng. Chàng ‘hừ’ giọng mũi một tiếng rồi khinh khỉnh nói:

-Cái đó tôi không biết, có hỏi thì hỏi hội bảo trợ USCC ấy! Tôi không phải là người bảo trợ của cô cũng như Trúc và Phát, có hỏi tôi cũng vô ích mà thôi. Bố gửi tôi số tiền này nhờ gửi cho cô mỗi tháng 300 trước đây. Giờ bố mất rồi mà cô đã sang đến đây thì tôi giao tất cả toàn bộ lại cho cô thế là xong. Việc của tôi đến đây đã chấm dứt. Xin chào!

Bà Hội nhìn Khôi một lúc rồi buông tiếng hỏi:

-Anh Khôi sao tự nhiên đâm ra lạnh lùng quá vậy?

Khôi cười gằn. ‘Bộ phim’ cũ hơn 20 năm được quay lại trong trí chàng. Đó là quãng đời đen tối nhất chàng muốn quên đi mà không được. Nay bà Hội lại hỏi một câu móc họng như thế khiến lòng hận thù của Khôi lại bùng cháy ngất lên. Với cặp mắt uất hận, chàng dần rõ từng tiếng:

-Các người hãy tự hỏi lấy các người!

Phát, đứa con trai bưng nước lại mời Khôi để ‘làm lạnh’. Khi gần đến nơi đột nhiên nó trượt chân ngã. Theo phản ứng tự nhiên, Khôi vội vàng đưa hai tay đỡ lấy nó. Nhờ chàng đỡ nên Phát không bị ngã chúi xuống

đất, nhưng ly nước lạnh thì đổ hết lên người Khôi khiến chàng ướt đầm cả áo lẫn quần. Phát có vẻ luống cuống, e ngại xin lỗi luôn mồm.

-Anh tha lỗi cho em! Em vô ý quá! Để em đi lấy khăn lau cho anh.

Đoạn gã đi lấy ra một chiếc khăn bông lau sơ quần áo cho Khôi.

-Thôi được rồi, không cần đâu!

Trúc từ nãy giờ im lặng chợt có dịp để lên tiếng:

-Họa này là nó gây ra, vậy anh cứ để cho nó giải quyết có sao đâu.

Phát giờ nắm đầm hướng về phía Trúc nghênh mặt nói:

-Cái này nè!

-Đồ cái thằng mất dạy!

-Bà là má tui hả?

Bà Hội thấy hai ‘cục cưng’ của mình ăn thua đủ với nhau trước mặt Khôi như vậy thì sợ bị chàng khinh cho nên vội vàng lớn tiếng quát cả hai:

-Hai đứa có cảm mồm ngay không? Chẳng ra cái thể thống gì hết! Thật chị chẳng ra chị, em chẳng ra em!

Khôi chẳng thềm để ý, chàng quay lưng toan bỏ về.

-Anh Khôi! Vậy anh tính sao về chuyện tiền chính-phủ cho ba mẹ con em đây hả?

Nghe một câu vô nghĩa hỏi đi hỏi lại bằng nhiều hình-thức khác nhau cộng thêm cái giọng trịch thượng của Trúc, Khôi cảm thấy nóng máu khôn tả. Chàng cố dằn, không thềm quay mặt lại, chỉ nói vắn tắt:

-Đi mà hỏi chính-phủ.

-Mẹ em xưa đối với anh như thế nào mà bây giờ anh lại trở mặt thế?

Nghe giọng của Phát, Khôi cũng chẳng buồn quay lại. Chàng vẫn theo mừng cũ trả lời:

-Mày cứ hỏi mẹ mày.

-Anh không còn coi tụi em là em của anh nữa hay sao?

Lần cuối cùng Khôi gặp Trúc thì con bé chỉ mới có bốn tuổi. Phát lúc bấy giờ chưa sinh ra đời. Tình cảm của Khôi đối với Trúc vốn rất là ít nếu không muốn nói là chẳng có chút nào. Đối với Phát thì thật không có gì đáng nói cả, vì chàng chỉ mới gặp nó lần đầu. Cùng lắm là chỉ có cái tiếng ‘cùng cha’ mà thôi. Nhớ lại những lá thư hai đứa viết cho mình trong những năm qua, Khôi giận muốn điên lên. Chàng mở cửa, quay lại nhìn nói một câu chót trước khi ra về:

-Tụi mày có bao giờ coi tao là anh đâu!

Vừa đóng cửa, chàng nghe có tiếng bà Hội nói vọng ra:

-Đồ cái thứ cướp giựt!

Nghe đến câu này thì Khôi không còn nhịn nổi nữa. Chàng xô mạnh cánh cửa vào trong nhìn bà Hội quát lên:

-Cái con mụ khôn kiếp kia! Mày có giỏi thì lập lại những lời mày vừa nói xem?

Nhìn mặt Khôi sát khí đằng đằng, cả ba mẹ con im thin thít không ai dám nói gì. Khôi nói như gào thét:

-Mày đã hà hiếp tao, hành hạ tao, và vu oan giá họa cho tao, làm nhục tao biết bao nhiêu phen rồi? Thế còn chưa đủ hả?

Quá tức giận, Khôi hét lên một tiếng như trời gầm, dùng hai tay lật nguyên cái bàn xuống đất. Ba mẹ con bà Hội run lên cầm cập, lui lại phía sau mấy bước. Khôi đâm vào tường đánh ‘bộp’ một tiếng lớn tiếng chửi tiếp:

-Quân mặt kiếp! Từ giờ tao không nhìn nữa đâu!

Khôi lao xuống bếp, vồ lấy một con dao treo ở gần đó, cặp mắt long lên sòng sọc nhìn bà Hội, nói rít lên giữa hai hàm răng:

-Đứng im! Đứa nào nhúc nhích tao sẽ cho về châu Diêm-Vương ngay!

Trúc thét lên kinh hãi bỏ chạy, liều tông cửa ra ngoài. Bà Hội run lên, hai đầu gối đập vào nhau cầm cập. Phát đứng im tựa như hai chân bị chôn chặt xuống dưới đất. Cơn phẫn uất của Khôi đã lên đến cùng cực. Chàng nhắc lại từng chi-tiết những chuyện xưa bị bà Hội hành hạ vu khống oan ức thế nào, chẳng khác như quan-tòa đọc bản án trước mặt bị can trước khi đem xử. Khôi giờ cao ngọn dao hét:

-Đồ chó chết! Đồ tàn ác! Đồ dã man! Mày phải đền tội! Tao sẽ xẻo từng miếng thịt của mày!

-Khôi! Dừng tay!

Khôi khựng lại một cái. Lộc không biết xuất hiện từ lúc nào. Chàng đưa tay ra nhìn Khôi nói lớn:

-Khôi, bình tĩnh lại! Đưa con dao cho tao!

Giọng của Lộc không có vẻ giận dữ, nhưng đầy vẻ nghiêm-trang. Khôi nhắm mắt thở dài. Và không biết lời nói của Lộc có mãnh lực như thế nào mà chỉ thấy Khôi xoay ngược cán dao lại đưa cho chàng sau một phút đăm đăm nghĩ ngợi. Lộc cầm lấy con dao quăng ra xa vào một góc xó, nhìn Khôi điềm tĩnh nói:

-Những gì đã qua cho qua luôn đi Khôi. Mày có giết cái hạng người này đi thì chỉ tổ làm bắn tay thôi chứ ích lợi gì đâu. Hãy để cho nó sống mà trả nợ những tội ác của nó coi bộ hay hơn nhiều.

Đoạn Lộc bước tới vỗ nhẹ vai Khôi nói:

-Thôi, mình về đi.

Khôi ngoan ngoãn đi theo Lộc ra ngoài. Bà Hội và Phát thở phào nhẹ nhõm như vừa ‘chết đi sống lại’.

Lộc và Khôi vừa ra cửa chợt thấy Trúc từ đâu chạy hồng hộc vào nhà. Đến sau là một người đàn ông trạc tuổi hai mươi, ăn mặc hết sức sang trọng bảnh bao. Hai người đang nhìn người đàn ông quan-sát thì Trúc lại chạy ra vội kêu lớn:

-May quá anh, chưa việc gì.

Lúc đó, người đàn ông mới nhìn Khôi và Lộc tự giới-thiệu:

-Tôi tên là Quý, xin lỗi anh nào là Khôi?

Khôi tự chỉ vào mình đáp:

-Là tôi đây. Anh là ai, cần gặp tôi có chuyện gì?

Người đàn ông tên Quý gật đầu nhìn Khôi giọng châm biếm:

-Tôi là em rể tương-lai của ông đây. Vì ông dù sao cũng sẽ là anh vợ tương-lai, nên tôi muốn tôn trọng. Nhưng xin ông hãy nể mặt mẹ vợ tương-lai của tôi một chút. Nếu bà ấy có mệnh hệ gì thì xin lỗi, ông không còn đất mà dung thân đâu!

Thì ra Quý là ‘kép’ của Trúc mới quen. Khôi thầm ‘phục’ con bé mới sang chưa được bao lâu mà đã biết đi làm quen thật mau lẹ như thế. Và chưa gì coi bộ hai bên đã ‘thề non hẹn biển’ với nhau rồi. Thật là ‘chuyện tình yêu thời nguyên-tử’, chàng thầm nghĩ thế...

Trước những lời hăm dọa của Quý, Khôi không nhìn được bèn sấn tới, hất hàm lên giọng thách-thức:

-Mày dám làm gì tao nào? Có dám ăn c... tao không?

Quý cười như châm chọc nói:

-Tôi có đủ tiền để chơi cho ông sạt nghiệp, cho ông tù rục xương.

Khôi nắm hai nắm đấm lại nói:

-Tao thì chỉ có đôi tay này thôi cũng đủ để cho mày không sống mà xài hết nổi tiền của mày...
Lộc thấy chuyện bực mình càng lúc càng nhiều, càng chồng chất thì chịu không được bèn gọi lớn:
-Khôi! Kệ cha chúng nó! Tranh luận với ba cái hạng thú vật đó làm gì! Có lợi ích gì không? Mình về đi thôi!
Chàng không muốn dây dưa rắc rối thêm nên mặc kệ không cần biết bạn mình có đồng ý hay không liền kéo tay Khôi lôi đi thẳng một mạch không thèm ngoảnh mặt lại.
Khôi và Lộc đi rồi, một người đàn ông Mỹ da trắng khoảng trên dưới 30 tuổi từ đâu bước tới. Quý nhìn người đàn ông Mỹ hất hàm cười hỏi:
-Đâu vào đó hết chứ, Randy?
Người đàn ông người Mỹ tên Randy cười nói:
-Yên chí. Tôi đã chụp đủ cả hai người đó tại nhiều khía cạnh khác nhau.
-Tốt lắm! Mai tôi sẽ đưa lên sở cảnh-sát rồi sẽ tìm một luật-sư cho mẹ vợ tương-lai của tôi để tố cáo nó. Tôi sẽ làm cho nó điều đứng, xác bác xang bang để nó biết tay thằng Quý này không phải dễ chọc.
Đứt lời, Quý ôm Trúc hôn một cái. Cả hai cùng cười lớn ra vẻ thích thú vô cùng...

2. Chương 2

-Mấy rồi? Có phải 20-16 không? Vậy thì chỉ còn một trái nữa thôi là anh đi đứt rồi!
Một nàng thiếu-nữ cắt tóc ngắn, trông rất duyên dáng dễ thương đang nở một nụ cười tươi như hoa. Nàng liếc nhìn đối-phương rồi tung quả banh ping-pong lên thật cao, miệng nói lớn:
-Ráng đỡ!
Phía bên kia, một chàng thanh-niên rất đẹp trai, cao ráo, thân hình vạm vỡ như lực-sĩ tuổi trên dưới 30 đang tập trung tư tưởng, mắt dán chặt vào cây vợt cầm trên tay của cô gái...
Như một ảo-thuật gia, nàng thiếu-nữ múa vợt chặt nhẹ vào banh lúc rơi xuống gần bàn. Quả banh xoáy tròn dưới mặt bàn rồi nảy trở lên bay sát lưới sang bàn bên kia.
Banh vừa giao sang, chàng thanh-niên nhanh nhẹn lướt tới đưa ngang cây vợt chặt nhẹ một cái. Banh vừa chạm trúng cây vợt lập tức nảy bổng lên sang phía bàn bên kia. Chàng thanh-niên chặc lưỡi lắc đầu than:
-Chết tôi!
'Chát' một tiếng, chỉ thấy một vệt tròn trắng bay như điện xẹt mà không ai rõ quả bóng ping-pong nhỏ vắng đi đâu nữa. Nàng thiếu-nữ giơ một cánh tay lên cao reo hò:
-Văn-Lang, anh thua rồi! Một chiều nhà hàng nhé!
-Dạ vâng, thưa người đẹp Trung-Quốc!
Văn-Lang nhặt bóng xong liền tới bắt tay kẻ thắng, nàng thiếu-nữ mà chàng mệnh-danh là 'người đẹp Trung-Quốc'. Bắt tay xong, chàng không quên ôm cô ta và tặng nàng một chiếc hôn êm đềm lên má, sau đó khẽ cúi đầu gật một cái tỏ ý thần phục:
-Cô Yến à! Tôi chịu phục rồi! Người Trung-Quốc quả thật là có một không hai về bộ môn Ping-Pong này. Ngay cả một cô gái đẹp giống người mẫu hơn là lực-sĩ mà tôi đánh còn không lại nữa!
Cô thiếu-nữ người Trung-hoa tên Yến mỉm cười, đỏ mặt vì e thẹn, khẽ 'nhéo yêu' Văn-Lang một cái:
-Xí! Bộ anh tưởng đàn bà con gái cái gì cũng thua đàn ông con trai à!
Văn-Lang khẽ 'ui da' một tiếng, xuýt xoa nói:

-Đâu có! Tôi đời nào dám nghĩ vậy. Có cái đàn ông hơn, nhưng cũng có cái đàn bà hơn chứ.

-Nói nghe được! Vậy đàn bà con gái hơn đàn ông con trai những cái gì? Thử cho một vài cái ví dụ xem.

-Chẳng hạn như làm nũng, vòi quà, cào, cấu với cắn và đánh đá thì đương nhiên đàn ông con trai lúc nào mà chả thua đàn bà con gái.

Dứt lời, Văn-Lang khoái chí cười ha hả. Yến nhăn mặt, dùng tay đánh túi bụi vào vai và lưng của Văn-Lang, miệng kêu la không ngớt:

-Nói bậy nói bạ! Đánh cho anh chết đi! Cho bỏ cái tật! Chừa chưa?... Chừa chưa?... Còn dám nói bậy nữa hết?...

Văn-Lang giả vờ co mình rụt cổ ra vẻ đau đớn lắm, nói như ‘van lơn’:

-Chết tôi rồi! Đau quá... đau quá!... Ối... ối... Tôi lỡ lời! Làm ơn tha tôi làm phước đi. Tôi xin chừa, từ nay không còn dám tái phạm nữa.

Yến thấy bộ điệu chàng như một anh hề làm trò cũng phải phì cười lên. Nàng thu dọn, đem tất cả vợt và banh bỏ vào túi xách xong xuôi rồi vỗ vai Văn-Lang nói:

-Anh đợi em nhé. Em đi vào nhà tắm một chút.

Văn-Lang gật đầu. Trong khi Yến vào nhà tắm, chàng ra quầy của hội-quán thể thao mua hai ly nước để giải khát; một ly cho Yến và một ly cho chàng. Mấy phút sau, Yến trở lại. Chàng đưa ly nước cho Yến rồi hỏi:

-Tối nay cô thích đi tiệm nào?

-Tiệm nào cũng được. Miễn có ăn thôi.

Điện-thoại Cellular của Văn-Lang bỗng reng lên. Chàng tỏ vẻ hơi bực mình khẽ chép miệng một tiếng rồi đặt ống nói lên tai. Yến lặng yên để ý nghe ngóng...

-A Lô.

.....

-Phải, tôi đây. Ông Louis đó hả?

.....

-Tôi mới đánh ping-pong xong với một người bạn.

.....

-Ồ... ơ...

.....

-Thua! Bị mất một chiều nhà hàng đấy. Tối nay phải đi ‘trả nợ’

.....

-Cái gì? Lại công-tác nữa à? Mà làm gì phải gấp như vậy? Để thắng thắng mai tới cũng được mà!

.....

-Được rồi! Được rồi! Gớm, tôi đến khổ với ông!

.....

-Có thể chứ!

.....

-Chào ông!

Yến thấy Văn-Lang cau mặt trông không được vui lắm. Nàng tò mò hỏi:

-Chuyện gì vậy anh?

-Ông Xếp đòi tôi chút nữa phải ghé lại văn-phòng ông ta có chút chuyện.

Yến nghe nói hơi lo lắng. Nàng ấp úng:

-Vậy thì chương-trình tối nay...

Văn-Lang ngắt lời, mà như chấp nối câu nói dở của Yến:

-Không thay đổi! Bây giờ để tôi đưa cô về nhà. Tôi ghé lại văn-phòng xếp tôi một chút xong sẽ trở lại đón cô đi ăn. Đồng ý?

-Một lời đã định!

Đưa Yến về nhà xong, Văn-Lang phóng xe tới văn-phòng làm việc. Ông Louis Winston đã có mặt từ hồi nào. Thấy chàng, ông ta vui mừng ra mặt.

-Hay quá! Anh thật đúng hẹn. Có cà-phê pha sẵn đó. Anh lấy một ly uống cái đã rồi mình bàn chuyện.

-Khỏi cần, tôi mới uống xong.

Không đợi ông Louis Winston mời, Văn-Lang kéo ghế ngồi đối diện với ông ta rồi mời một điều thuốc phì phèo nhả khói.

-Tôi cần anh đi gặp và điều-tra một người đàn ông Việt-Nam. Có người lên báo với sở cảnh-sát là người này tính rất hung hăng và háo sát, đã cầm dao hăm dọa một bà già và hai đứa con của bà ta. Đứa con gái chạy thoát được sang nhà hàng xóm mời vị hôn-phu của cô ta sang mới ngăn được những chuyện đáng tiếc xảy ra. Vị hôn-phu của cô ta có nhờ một người bạn Hoa-Kỳ chụp được hình của người này và người bạn đi chung với y. Đây, anh xem đi.

Cầm cái phong bì lớn đưa cho Văn-Lang, ông ta nói tiếp:

-Được biết người này tên là Khôi, cư ngụ tại địa-chỉ... Nghe đâu bà già kia là mẹ ghẻ của người đàn ông tên Khôi này và hai đứa con của bà già này là em cùng cha khác mẹ của y.

Văn-Lang thở dài, lắc đầu nói:

-Lại cái chuyện ‘mẹ ghẻ con chồng’ khốn nạn kia! Một tấm thảm kịch muôn đời của nhân loại!

-Trông hình như là vậy!

Ngồi nghĩ ngợi giây lâu, Văn-Lang chậm rãi phân bày:

-Đền nhà ai thì nấy rạng. Đây là chuyện gia-đình của người ta, tại sao chúng ta phải nhúng tay vào làm gì? Tôi không bênh ai cả, nhưng ít ra ông cũng phải nghe cả hai bên cái đã chứ. Tại sao chỉ căn cứ vào lời tố cáo suông của một bên để lên án bên kia là nghĩa gì?

Ông Louis gật đầu, cười nói:

-Tôi biết anh có lý. Nhưng chúng ta làm việc theo nguyên-tắc, phải xem tất cả những chuyện có liên-quan đến những việc ấu dả và giết chóc làm trọng dù chỉ là lời hăm dọa hay chỉ là điều nghi vấn. Nhưng nếu có người khai báo thì chúng ta buộc lòng phải làm một cái gì cho hợp lệ, cho đúng với luật-pháp. Hơn nữa, tôi cũng chỉ bảo anh đi điều-tra người này thôi chứ có lên án gì ông ta đâu. Khi điều-tra anh sẽ có dịp tìm hiểu tận tường mọi việc, rồi có khi phải điều-tra ngược lại nữa là đằng khác. Như thế là công bằng rồi phải không? Nếu như sự thật chỉ là chuyện xích mích bình thường trong gia đình họ thì để quá, chúng ta sẽ tự động rút lui có trật tự rồi bảo cho cả đám là tự họ giải quyết lấy.

Văn-Lang tươi hẳn nét mặt. Chàng gật đầu nói:

-Ừ, như vậy nghe còn có lý!

Mở phong bì lấy mấy tấm hình ra xem, Văn-Lang bỗng kinh-ngạc ‘ủa’ lên một tiếng. Ông Louis thấy vậy thắc mắc hỏi:

-Gì vậy Văn-Lang?

Văn-Lang lại nhìn hình kỹ thêm vài lần nữa rồi mới trả lời:

-Tôi biết hai người này mà! Đã có gặp qua rồi.

Thì ra hai người trên hình là Khôi và Lộc. Văn-Lang không nhận được liền đem chuyện mình gặp gỡ họ trong tiệm phở tại khu Eden làm sao như thế nào, nhất nhất kể hết lại cho Louis Winston nghe. Riêng về Khôi, chàng không quên nói rõ đến việc gặp gỡ tại Chicago mấy tháng trước đây khi chàng lãnh nhận công tác ở đó. Kể xong, chàng nói:

-Tóm lại, cứ nói trắng ra thì tôi có chút tình bằng-hữu với hai người này. Nếu ông muốn tôi đích thân phải đứng ra điều-tra coi bộ không tiện lắm. Nếu có chuyện gì xảy ra thì có phải tôi lại mang tiếng là thiên-vị không!

Bằng một giọng quả quyết, Louis Winston nhìn thẳng vào mặt Văn-Lang nói:

-Người bạn tốt của tôi! Nếu anh không làm được thì tôi e rằng không còn ai làm được nữa đâu. Chẳng lẽ tôi không biết rõ tài năng của anh và không am hiểu con người anh sao? Anh cứ nhận công tác, làm theo ý của anh. Có chuyện gì tôi sẽ nhận hết trách-nhiệm cho!

Dĩ-nhiên Văn-Lang không còn gì để thắc-mắc hay thoái thác nữa cả. Chàng cầm lấy phong bì đút vào túi. Louis Winston cười nói:

-Chúc anh vui vẻ với người đẹp đêm nay nhé!

-Sao ông biết là người đẹp?

Louis Winston phá lên cười nói:

-Tôi chẳng cần phải là một thám-tử hay điệp-viên như anh mà cũng vẫn biết rõ như thường. Đây, cho tôi tạm cướp nghề của anh một chút nhé! Lúc nói điện-thoại với tôi, khi đề-cập đến chữ 'bạn' anh tỏ ra thẹn thùng như con trai mới lớn vậy. Và khi tôi hỏi 'nam hay nữ' thì anh lại ú ớ nói không ra hơi, chứng tỏ người đó là nữ và phải đứng ngay bên cạnh anh cho nên anh mới cảm thấy ngại ngùng khó trả lời. Do đó mà tôi hiểu, tôi biết, và tôi thông cảm. Nhưng tôi hoan nghênh và ủng-hộ hết mình.

Dứt lời, ông ta lấy ra một tấm ngân-phiếu ký tên rồi đưa cho Văn-Lang.

-Đây là chi phí của bữa tiệc đêm nay cho anh và người đẹp.

Văn-Lang đẩy tay ông ta ra nói:

-Ông làm cái gì kỳ vậy!

Louis Winston không nghe, cầm tấm ngân-phiếu nhét vào túi chàng nói:

-Đây là tiền của công-ty chứ có phải của tôi đâu! Nhân-viên như anh thì cũng phải được một ít phụ-trợ lật vật chứ sao, có gì mà phải bận tâm. Tôi nói không sai mà, lớn đầu như thế rồi mà vẫn còn e thẹn như con gái chưa chồng ấy!

Văn-Lang nghe thấy vui vui. Chàng cũng thăm phục lỗi thu phục nhân tâm của ông Louis Winston. Ông ta quả là một người sâu sắc, biết người biết ta. Chàng nhìn Louis Winston cười nói:

-Trong vồn vện có mấy tiếng đồng hồ mà tôi đã thua hai trận rồi. Thứ nhất, đấu bóng bàn bị người đẹp Trung-Quốc đánh cho tan xác. Thứ hai bị ông lật tẩy làm bể mảnh hết trơn! Ôi, thám-tử điệp-viên 008 có lẽ đến lúc hết thời rồi, còn làm ăn được gì nữa!

Louis Winston mỉm cười, 'bí-mật' nói:

-Ấy, chẳng lẽ anh quên là binh-pháp có nói rằng trước khi thắng một trận lớn ta thường phải thua trước ít trận nhỏ sao!

-Anh Khôi!

-Ừa, anh Văn-Lang đó hả? Mời anh vào nhà chơi. Thật là quý hóa thay!

Khôi đưa tay ra bắt thân mật. Chàng đi trước dẫn lối cho Văn-Lang vào bên trong. Chia ngôi chủ khách xong, Khôi nói:

-Anh dùng gì? Trà hay cà-phê? Không thì bất cứ cái gì anh thích.

-Cám ơn. Anh cho tôi xin ly trà được rồi.

Khôi cười, ra về hài lòng:

-Tôi thích cái tính tự nhiên không khách sáo của anh. Thật tôi hết sức vui mừng có thêm một người bạn thế này.

Pha trà xong, Khôi bưng lên rót một tách cho Văn-Lang một tách cho chính mình. Hai bên ngồi chuyện trò vui vẻ, hỏi thăm nhau về cuộc sống đôi bên như thế nào. Văn-Lang dĩ nhiên bao giờ dám nhận mình là thám-tử đi điều tra. Chàng nói dối rằng chàng làm cho công-ty địa ốc như in trong những ‘danh-thiếp ma’ của chàng nhằm mục đích đánh lạc hướng thiên-hạ để tiện việc điều tra...

Nhìn thấy đôi mắt Khôi có vẻ lờ đờ, Văn-Lang vội hỏi thăm:

-Trông anh Khôi có vẻ mệt lắm thì phải.

-Không, tôi không sao cả. Có lẽ tại đêm qua tôi thiếu ngủ nên mắt tôi trông thiếu thần đó thôi.

Văn-Lang gật đầu. Chàng biết Khôi nói thật. Nhưng trông Khôi ngoài chuyện thiếu ngủ ra còn in thêm một nét u buồn vô cùng thiếu nào. Văn-Lang ngẫm nghĩ một hồi rồi đánh liều hỏi thăm:

-Xin lỗi anh Khôi, tha cho tôi tội tò mò. Nhưng cho phép tôi hỏi là anh có gia đình vợ con gì chưa? Có cha mẹ anh em gì bên này không?

Khôi bỗng thở dài, im lặng vài giây rồi mới lên tiếng:

-Có gì đâu mà anh phải ngại. Tôi còn độc thân, mồ côi mẹ từ nhỏ. Bố tôi mới mất cách đây không lâu. Tôi có một người anh ruột đi du học trước 1975 cũng ở đâu đây, gần thủ-đô Hoa-Thịnh-Đốn này. Hồi mới qua tôi có ghé lại thăm nhưng nhìn thấy thái-độ lo sợ của ông ấy cộng thêm với những cử-chỉ thiếu văn hóa của bà chị dâu tôi biết ngay cả hai đều cho rằng tôi đến nhờ vả nên thôi từ đó không bao giờ tôi đến lần thứ hai nữa. Tôi chỉ có Lộc, người hôm nọ anh gặp ở tiệm ăn đi chung với tôi, là người bạn thân nhất của tôi thôi...

Hình như Khôi còn muốn nói gì nữa nhưng không sao tiếp tục được. Văn-Lang nhìn thấy điều đó rất rõ, nhưng chàng cũng không nỡ hỏi thêm nữa. Chàng vỗ vai Khôi từ tốn nói:

-Cám ơn anh đã cho tôi biết nhiều về gia cảnh. Tôi thật có lỗi đã vô tình khơi lại nhiều chuyện buồn của anh. Nhưng mà thôi, anh ạ. Kiến giả nhất phận, mạnh ai thì người đó sống, đâu có ai phải nuôi ai hay phải nhờ vả gì ai. Ai hợp thì làm bạn, không hợp thì thôi, mình lánh xa chứ có gì đâu mà phải buồn. Tôi cũng quen nhiều người, đa số đều nói rằng chính người gia đình mới thường gây rắc rối, khó thở cho mình chứ không phải là người dưng khác họ. Nhưng đó cũng chẳng phải là bệnh riêng của gia-đình nào hay dân-tộc nào. Nói cho ngay, đó là bệnh chung của nhân-loại.

Khôi bỗng cười lên ra chiều thích thú.

-Anh Văn-Lang, anh thật là một triết-gia. Và là một triết-gia giỏi với triết-lý hết sức cao-siêu nữa! Tôi rất tiếc không được gặp anh sớm hơn.

-Anh cứ nói thế! Bây giờ mình chẳng là bạn đó sao? Đã muộn đâu?

Cà hai người cùng cười lên một tràng sảng khoái. Khôi nhìn đồng hồ nói:

-Anh Văn-Lang! Đi ăn tối với tôi cho vui. Tôi mời anh.

-Phải!

Khôi sau đó vì không thuộc đường sá ở vùng này lắm nên nhờ Văn-Lang tìm hộ cho một tửu lầu. Văn-Lang tuy không phải là ‘thổ-địa’ nhưng chắc chắn rành hơn Khôi tại vùng này, nên việc này đối với chàng không có gì là khó. Hai người dẫn nhau đến một tiệm khá lịch-sự, gọi vài món ăn cùng với mấy chai bia Tsing Tao,

rồi cùng nhau chè chén, cười đùa, nói chuyện giao tình bằng-hữu rất cởi mở và thành thật. Nếu ai không biết rõ, thật khó lòng mà tin nổi rằng đây mới chỉ là lần thứ ba mà hai người gặp nhau.

-Ai như thằng Khôi kia!

-Thì nó chứ còn ai nữa!

Theo phản-ứng tự nhiên, cả Khôi lẫn Văn-Lang cùng quay qua nhìn vào một chiếc bàn gần đầu đó, nơi phát xuất ra những câu nói vừa rồi. Cả hai để ý thấy có bốn người, hai nam hai nữ đang ngồi tại một chiếc bàn tròn trong góc cách hai người chỉ có vài bước. Trên bàn, thức ăn bày la liệt như một bữa tiệc linh đình. Khôi chợt nhìn ra là bà Hội mẹ ghê của chàng, con Trúc và thằng Phát, hai đứa em cùng cha khác mẹ của chàng cùng với Quý, người tự giới-thiệu là 'vị hôn phu' của con Trúc. Cả bốn nhìn Khôi với vẻ diệu cợt. Quý nói với Trúc nhưng có vẻ như cố ý để cho Khôi nghe thấy.

-Cái thứ đó ai mà thêm lấy. Vì vậy nên mới phải bắt bồ với đàn ông. Và rồi sau cùng chỉ có lấy đàn ông mà thôi.

Tiếng bốn người cười lên ngạo nghễ thật lớn. Khôi cảm thấy máu trong người sôi lên sùng sục. Chàng đập đôi đũa nghe đến 'cách' xuống bàn một tiếng, nhìn cả bốn hất hàm ngênh mặt. Văn-Lang thấy vậy vỗ vai Khôi khuyến nhủ, và cũng là luôn tiện để cho bàn bên kia nghe:

-Anh Khôi, mặc kệ chúng nó. Ba cái thứ đầu đường xó chợ, sâu bọ học đòi làm người thì mình để ý làm gì!

Nghe Văn-Lang nói, Khôi chợt phá lên cười gật đầu khen ngợi:

-Phải lắm! Anh nói nghe mới chí lý làm sao. Nhưng chỉ có một điều hơi sai chút thôi!

-Điều gì vậy?

-Anh nói chỉ có 'ba thứ', nhưng sự thật thì phải là 'bốn thứ' mới đúng!

Lần này cả hai người cùng nhau cười sặc sụa. Bốn người bàn bên kia giận tím mặt nhưng đành ngồi im thin thít chứ không dám hó hé gì nữa.

Nửa tiếng đồng hồ trôi qua, thức ăn đã hết, bia rượu cũng đã cạn, và hai người cũng đã 'đủ'. Khôi đứng dậy ra quầy trả tiền. Chàng không quên thưởng cho bồi bàn một ít để tỏ ý hài lòng lối chiêu đãi của họ.

-Anh Văn-Lang, chúng ta về thôi.

Đi đến bàn chỗ bốn người kia ngồi, Khôi gật đầu lia lịa nói:

-Trận chiến mới chỉ mở màn thôi. Rồi đây sẽ còn nhiều pha sôi nổi nữa!

Phát chợt đứng dậy, định đi vào nhà tắm nhưng vì 'mắt nhắm mắt mở' nên tông ngay vào Khôi. Chàng trợn mắt nhìn Phát nói:

-Ê, có mắt không mà? Hay là muốn cố ý gây sự đây?

Văn-Lang hoảng hốt, đứng vào giữa kéo tay Khôi dìu đi.

-Thôi, Bỏ qua đi anh Khôi! Mình về!

Văn-Lang giả lã nói sang chuyện khác cho Khôi khỏi bận tâm nghĩ đến mấy người kia. Hai người xuống bãi đậu xe nói chuyện một hồi khá lâu rồi mới chịu lên đường.

Chia tay Khôi rồi, Văn-Lang về lại nhà. Dọc đường chàng vừa lái xe vừa ngẫm nghĩ về Khôi thật nhiều. Chàng nhận thấy Khôi là một người trực tính, thành thật, rất tốt, rất hiếu khách, đa sầu đa cảm tuy có hơi nóng tính. Theo luật-pháp, chàng phải bám sát lấy Khôi để điều-tra vì thứ nhất, anh ta bị liệt vào 'thành-phần nguy-hiểm' có thể đe dọa đến tính mạng của người khác; và thứ hai, vì công việc chàng được 'mướn' để phục-vụ. Nhưng một lần nữa, chàng lại tự hào là không bao giờ 'cuồng tín' như những kẻ chỉ biết khư khư tin vào một chiều mà không có đầu óc suy luận, để mặc cho người khác 'xỏ mũi' dẫn đi tới đâu thì tới đó. Việc gì cũng vậy, trước khi quyết định ai trái ai phải thì đều phải nghe cả hai bên. Một người hết sức bình dân giáo-dục trong xã-hội cũng còn hiểu được điều này, ấy thế nhưng nhiều 'ông lớn' trí-thức có bằng-cấp cao, tiền tài danh vọng có thừa tron xã-hội lại không mấy khi nghĩ đến.

Được thấy qua bốn người kia và chứng kiến tư-cách của họ, Văn-Lang cũng ít nhiều hiểu được phần nào câu chuyện. Thường thì phải có lửa mới có khói. Trong trường-hợp này, Văn-Lang đã được nhìn thấy ‘lửa’.

Giữa con người với con người, hay bạn với bạn, Văn-Lang thật tình muốn khuyên Khôi nên dầm tính lại để khỏi bị những kẻ mưu mô thủ-đoan lợi-dụng đưa vào tròng. Nhưng chàng biết không phải là chuyện dễ. Chàng phải kết bạn với Khôi trước rồi mới có thể khuyên gì thì khuyên. Khôi không phải là đứa con nít lên ba để cho chàng bảo ‘phải thế này’ hay ‘phải thế nọ’. Từ nhỏ, Văn-Lang đã có được đức tính tế-nhị đó, chàng luôn luôn tôn trọng người khác mà chẳng bao giờ lên giọng ‘kẻ cả’ với ai cả. Đương nhiên cũng có những ngoại-lệ. Những ngoại-lệ đó chàng chỉ dành cho những kẻ ‘hết thuốc chữa’ và những kẻ không còn một chút gì cho chàng có thể tôn trọng được nữa...

Nhiều tiếng ‘kêu kẹt’ từ đâu vang lên từng hồi liên tục khiến người nào nghe thấy đều phải ‘ê cả răng’. Một chiếc xe hơi từ đằng sau vượt qua mặt Văn-Lang với tốc-độ kinh người. Rồi không đầy một ‘tích tắc’ sau, lại thêm một chiếc khác phóng qua với tốc độ còn mau hơn, như đuổi theo chiếc trước. Chỉ chớp mắt, chiếc sau đã kè sát bên chiếc trước và ép chiếc kia vào lề. Người tài xế xe bị ép đậu lẹ vào lề rồi mở cửa xe ra ngoài. Lúc đó xe thứ hai cũng vừa tạt vào lề ngay sau xe trước và dừng lại. Cửa xe mở, một người tướng mạo hết sức dữ dằn bước ra chạy lại thoi cho người kia một quả thỏi sơn nẩy lửa. Người tài xế xe trước ‘ối’ lên một tiếng rồi ngã gục xuống.

Người vừa tung quả đấm không chịu buông tha, cúi xuống nhắc bổng người kia lên lớn tiếng gặng hỏi:

-Ê Quý, tiền của tao đâu mày?

Văn-Lang lúc đó cũng đã ngừng xe, đậu cách hai xe trên chỉ độ mười thước. Chàng ‘ồ’ một tiếng, nhận ra người bị hành hung kia là tên Quý, ‘vị hôn thê’ của Trúc, em cùng cha khác mẹ của Khôi.

-Ồi... ối..., anh Toàn... đừng đánh tôi...

Người đàn ông tên Toàn cười gằn nói:

-Đ.M.! Mày mượn tiền tao tới nay là bao lâu rồi? Tao gọi, để số lại, kêu mày gọi lại trước sau cả trăm lần mà có lần nào mày gọi lại không? C... C...! Triệu phú gì mà đi ăn quịt dân lao động bốn đồng một giờ như tao vậy?

Văn-Lang nghe nói mà phải phì cười. Chàng nói thầm:

-“Lại thêm một ông triệu-phú ‘họ Lưu’!”.

‘Bép bép’ hai tiếng, hình như người đàn ông tên Toàn đang tát cho tên Quý mấy cái. Văn-Lang thấy đến lúc mình không thể ngồi im được nữa nên mở cửa xe ra ngoài. Chàng mạnh dạn đi tới nói lớn:

-Đây là xa lộ, không phải nhà riêng của các người. Có chuyện gì thì tính toán với nhau ở nhà. Ở nơi chốn công cộng mà đánh nhau, chửi nhau như vậy mà coi được sao?

Người đàn ông tên Toàn nhìn thấy chàng có ý ‘muốn can thiệp’ thì làm vẻ hùng hổ quát nạt:

-Mày là ai mà đòi xía vào chuyện tao? ‘Oánh’ thấy mẹ mày bây giờ! Có cút đi ngay không?

Văn-Lang cười thần nhiên nói:

-Cỡ như anh thì chỉ hù được mấy thằng cô hồn các đảng cóc nhái tép riêu thôi! Đừng có làm tàng mà rước họa vào thân đó!

Tạm buông tên Quý ra, Toàn lớn tiếng hăm dọa:

-Đ.M. đứng yên nghe mày! Bỏ chạy là chết đó ghen con!

Y dứt lời liền xắn tay áo lên nhìn Văn-Lang hất hàm:

-Đ.M., dám ‘pạc co’ tay đôi không mày?

Văn-Lang chẳng chút sợ hãi, cười nhạt tiến tới. Gã Toàn xông tới vùng tay đấm một cú như trời giáng vào mặt chàng. Văn-Lang khẽ lách người, đưa cánh tay đỡ nhẹ vào tay gã rồi sẵn đà mượn sức cánh tay gã dồn vào cánh tay mình tạt nắm đấm vào mặt gã. Chỉ nghe ‘ui da’ một tiếng, gã Toàn ôm mặt nhăn nhó.

Văn-Lang nhanh như cắt bồi hai đá ngay mạng mỡ khiến gã bổ ngã ra đằng sau. Chàng phúi tay mấy cái nói như chế nhạo:

-Mấy chiêu này gọi là ‘Tứ Lượng Phá Ngàn Cân’ và ‘Song Cước Hàng Cầu’. Về mà học thêm mười, mười lăm năm nữa hãy nói chuyện làm tay anh chị đấm đá.

Lúc đó chàng mới móc thẻ ID ra đưa cho cả đám coi rồi trịnh trọng, đồng dục lên tiếng:

-Tôi ra lệnh cho các người giải tán ngay lập tức, không thì đừng trách!

Không những chỉ gã Toàn mà cả Quý cùng với mấy người trong xe là bà Hội, Trúc và Phát đều la lên vì kinh-ngạc. Gã Toàn lúc đó mới thều thào:

-Ông là nhân-viên công-lực à? Sao không nói trước?

Văn-Lang cười gần:

-Thế chẳng hóa ra tôi chỉ nhờ cậy vào chức sắc mới nói chuyện được với các người hay sao? Và phải là nhân-viên công-lực thì các người mới sợ à? Còn nếu là người đồng hương bình thường của các người thì không có quyền có ý kiến gì cả mà phải im lặng mặc cho các người muốn làm gì thì làm ư?

Toàn đứng dậy phúi sơ áo quần lườm Quý nói:

-Tao theo mày về nhà lấy tiền. Đ.M., thiếu một xu tao lấy cái mạng mày mà bù vào.

Ai về xe nấy. Tiếng máy nổ liên hồi từng loạt. Chỉ thoáng một cái, xa lộ lại trở lại yên tĩnh như cũ. Văn-Lang cả cười nói thầm:

-“Đúng là mấy cái thứ ba trợn. Đứa thì quanh năm suốt tháng chỉ biết nổ, giở đủ trò đi bịp thiên-hạ kiếm ăn trên mồ hôi nước mắt của người khác, kẻ thì chỉ chực ăn hiếp người thường dân. Mới nhìn thấy thẻ ID là hồn vía lên mây cả đám, tưởng là nhân-viên công lực!

3. Chương 3

-Tôi đây!

-Tôi, Louis Winston đây! Anh ráng bằng mọi cách tới đây gấp đi chung với tôi. Có án mạng xảy ra!

-Lại nữa! Mà ai chết, ở đâu?

-Cứ tới trước đi rồi tính sau. Chuyện dài dòng lắm!...

-Được! Tôi sẽ tới ngay! Chào ông!

Văn-Lang cúp điện-thoại, nốc một hơi cạn ly nước đá lạnh rồi ‘ù té chạy’ ra xe đề máy phóng thẳng một mạch. Ông Louis Winston đã đợi chàng sẵn tại văn-phòng. Vừa thấy bóng Văn-Lang, ông ta mừng rỡ, chạy vội lại nói:

-Đi xe tôi!

Không chút chậm trễ, hai người mở cửa xe phóng lên. Louis Winston lái thật lẹ. Lúc nào gặp cản trở lưu thông là ông ta hụ còi để những xe khác biết là xe cảnh-sát mà nhường đường.

Đến lúc ra được đến xa lộ thoải mái, Louis Winston mới nói:

-Nạn nhân bị giết là người Việt tên Quý, cái người hôm nọ lên báo cáo với sở cảnh-sát về người tên Khôi mà tôi dặn anh điều-tra và canh chừng. Ông ta chết bởi một nhát đâm chí mạng ngay giữa ngực tại nhà bà Hội, mẹ ghẻ của ông Khôi. Sáng nay, cô Trúc, ‘vị hôn thê’ của ông ta gọi cảnh-sát báo cáo. Căn cứ vào lời khai của cô ta thì đêm hôm qua cả ba mẹ con ngủ ở nhà ông Quý này sau khi đi ăn về. Sau đó ông Quý có

đi đâu với một người tên Toàn, dặn là nửa tiếng sẽ về, nhưng sau đó không bao giờ trở lại nữa. Đến buổi sáng ba mẹ con về lại nhà thì thấy xác ông Quý nằm giữa phòng khách. Tôi đã ra lệnh là không ai được đụng vào bất cứ cái gì trong nhà. Chúng ta tới đó để quan-sát mà điều-tra thử xem sao.

Văn-Lang lắc đầu. Thật ra chàng không ngạc-nhiên với tin này. Chỉ cần căn cứ vào những hành-động và những trò bịp bợm của gã Quý, Văn-Lang biết không sớm thì muộn hẳn sẽ gặp kết quả như thế thôi. Chàng chỉ không ngờ là chuyện xảy ra sớm hơn chàng nghĩ mà thôi...

Nhìn Louis Winston, Văn-Lang hỏi:

-Tên Quý đó có chìa khóa vào nhà bà Hội?

Louis Winston nhún vai trả lời:

-Có gì là lạ đâu. Ông Quý và gia-đình mẹ vợ tương-lai cũng gần như một rồi thì việc đi lại giữa hai nhà có gì là khó! Nghĩa là cả hai bên đều có chìa khóa của nhau và có quyền tự do đi lại với nhau bất cứ giờ nào mà.

Văn-Lang lại hỏi:

-Ba mẹ con bà Hội hiện ở đâu?

-Cảnh-sát đã đem ba người về một nơi an toàn để tạm trú cho đến khi mọi thủ-tục hoàn tất và căn nhà được dọn dẹp cẩn thận sạch sẽ...

Mười phút sau, hai người đã đến nhà bà Hội, nơi xảy ra án mạng. Chung quanh nhà, cảnh-sát dùng dây màu vàng cột để tạm thời niêm phong. Louis Winston và Văn-Lang lấy ID đưa cho nhân-viên cảnh-sát giữ cửa xem rồi vào thẳng bên trong.

Xác của người đàn ông Việt-Nam tên Quý nằm giữa phòng khách, một bên má sưng lên như có trải qua một cuộc ẩu đả trước khi chết, và một con dao làm bếp cắm ngay giữa ngực gã, máu loang chút đỉnh dưới đất chỗ y nằm chết. Văn-Lang để ý chung quanh, trước sau xem có còn thêm tang-vật nào nữa không. Sau cùng, thấy không tìm ra thêm được manh mối nào thêm chàng nói:

-Ông hãy ra lệnh đem xác đi khám-nghiệm thử xem có gì khả nghi nữa không. Tôi cần biết rõ hẳn chết lúc nào, giờ nào thì mới có thể bắt đầu được. Khám-nghiệm xong, tôi cần xem bản tường-trình với đầy đủ chi-tiết. Nhớ lấy dấy tay trên tang-vật nhé.

Louis Winston làm y hệt theo lời Văn-Lang dặn. Sau khi hạ lệnh, phân công đâu đó xong xuôi, ông ta rủ Văn-Lang về lại văn-phòng bàn chuyện. Chợt một nhân-viên cảnh-sát từ đâu chạy tới reo lên:

-Mọi người nhìn xem tôi tìm thấy cái gì đây?

Người 'bạn dân' giơ một vật bằng da màu đen ra trước mắt mọi người, hiển nhiên là một cái bóp. Louis Winston đưa cho Văn-Lang, chàng đón lấy mở ra xem.

-A!

-Gì thế?

Trong bóp không có tiền bạc gì cả, chỉ có một cái bằng lái xe, một thẻ an-sinh xã hội, một thẻ mua chịu (credit card), chừng một chục tấm danh thiếp đủ loại, trong đó có cả một danh-thiếp giả-tạo của Văn-Lang. Hình trên bằng lái xe cùng với tên tuổi không ai khác hơn là Khôi. Văn-Lang chép miệng đưa cho Louis Winston xem. Ông ta cau mày nghĩ ngợi một chập rồi chậm rãi lên tiếng:

-Nếu ông Khôi là thủ-phạm thì chuyện quá dễ dàng cho chúng ta rồi. Nhưng chỉ sợ chuyện không đơn giản thế đâu.

Văn-Lang cười khen ngợi:

-Ông quả là có bản lãnh, không bao giờ chịu đi ngay đến kết luận quá sớm cho dù đã tìm được ít nhiều manh mối.

Louis Winston nhìn Văn-Lang cười nói:

-Dĩ nhiên! Kinh-nghiệm trong nghề đã dạy tôi rất nhiều rằng mắt thấy tai nghe cũng chưa đủ mà cần phải có bộ óc nữa mới được. Hiện tại, tôi có một bộ óc rất tinh-vi đầy những ‘chất xám’. Đó chính là thám-tử 008 của tôi. Không sớm thì muộn rồi chúng ta sẽ đưa tất cả mọi việc ra ánh sáng. Thủ-phạm có thể chạy được, nhưng có mà trốn đằng trời!

Văn-Lang cả cười, nhìn Louis Winston hỏi đùa:

-Liệu ông có hối hận vì đã đánh giá tên 008 đó quá cao không?

-Không bao giờ!

Quay sang viên cảnh-sát, Louis Winston hỏi:

-Anh tìm được cái bóp này ở đâu?

Viên cảnh-sát trả lời:

-Đằng sau vườn.

-Anh có thể dẫn hai người chúng tôi ra chỉ chỗ nào anh tìm được hay không?

-Vâng!

Louis Winston cùng Văn-Lang theo viên cảnh-sát ra vườn. Chỗ anh ta tìm được cái bóp nằm cách cửa bếp mở ra vườn của căn nhà chừng năm thước. Đi ra đằng sau vườn tí nữa là một con hẻm khá rộng, đủ chỗ cho hai chiếc xe nhỏ cùng qua lại một lượt.

-Hừ! Càng lúc chuyện lại càng thêm vô lý!

-Gì mà vô lý vậy 008?

Văn-Lang lắc đầu nói:

-Thôi! Hôm nay như thế là tạm đủ rồi. Phải nghiên-cứu tình hình kỹ càng hơn cũng như phải tìm thêm một vài manh mối nữa thì mới có thể đặt sơ giả-thuyết được.

Chỉ nội ngay chiều hôm đó, Văn-Lang đã nhận được tất cả những kết quả chàng mong muốn. Thứ nhất, sở cảnh-sát đã tìm được dấu tay trên con dao, tức tang-vật giết người. Thứ hai, nhà thương đã đưa ra kết quả khám-nghiệm tử thi. Văn-Lang đọc rất kỹ, không bỏ sót một chi tiết nào, hay một chữ nào. Chàng vỗ đùi nghe đến ‘đét’ một tiếng ra chiều thích thú, hài lòng lắm. Louis Winston nhìn chàng làm việc mấy lần định hỏi nhưng lầy làm ngại ngùng vì biết chàng đang say mê công việc, nên không muốn làm ‘cụt hứng’. Sau cùng, Văn-Lang nở một nụ cười thật tươi nói:

-Hay lắm! Chi tiết rất là đầy đủ. Chúng ta có thể bắt đầu được rồi. Bắt đầu ngày mai tôi bắt tay ngay vào việc.

Ông Louis Winston bấy giờ mới dám lên tiếng hỏi:

-Cho tôi hỏi, dấu tay trên con dao giết người là của ai vậy?

Văn-Lang giơ hai ngón tay lên nói:

-Của những hai người!

Louis Winston ngạc-nhiên hỏi:

-Là những ai?

-Ông Khôi và bạn ông ta, ông Lộc.

Louis Winston lại thêm một phen ngạc nhiên:

-Như vậy có nghĩa là...

Nhưng Văn-Lang không để ông ta nói hết câu, chàng ngắt lời:

-Ông đừng đoán vội. Dù gì thì tôi cũng phải gặp cả hai người để điều-tra. Rất có thể là một trong hai người đó là thủ-phạm hoặc là cả hai đồng mưu. Mà cũng rất có thể là không có người nào dính líu trong vụ này nữa.

Louis Winston gãi đầu nói:

-Anh nói như thế thì huê tiền rồi còn gì!

Văn-Lang gật đầu:

-Nói như ông thế cũng phải.

Như sực nhớ ra điều gì, Louis Winston nhìn Văn-Lang như ‘cầu cứu’:

-Các ký-giả cùng phóng-viên của các đài truyền-hình đang đợi ở phòng bên. Anh có thể thay tôi mà trả lời ít câu hỏi cho họ vừa lòng mà đi cho khuất mắt chứ?

Văn-Lang nghe nói chột nhảnh mặt:

-Mấy người đó thật là lảm chuyện! Chính họ đã làm hỏng bao nhiêu vụ điều tra rồi mà vẫn chứng nào tật nấy! Không những thế, tin tức nhiều khi thì chỉ nói có một nửa, bóp méo dư luận làm hại không biết bao nhiêu người!

Louis Winston cười, vỗ về:

-Thôi, ráng giùm tôi chút đi mà! Chỉ có anh là tôi tin tưởng là ăn nói khéo léo, và chỉ nói những gì đáng nói.

Cực chẳng đã, Văn-Lang đành phải chiều theo ý ông Louis Winston. Biết chàng ghét cay ghét đắng những ký-giả và phóng-viên nên ông ta tìm cách ‘xoa dịu’, điều đình trước:

-Thám-tử Ty Rex ở Richmond hết sức mến phục và kính trọng anh. Ông ta có cho tôi biết là anh thích ‘đắm bóp’ lắm. Cố mà giúp tôi chuyển này đi. Tôi hứa sẽ ‘đền đáp’ xứng đáng cho anh.

Văn-Lang phá lên cười ngặt nghẽo. Chàng cất tất cả tài-liệu quan trọng vào ngăn kéo bàn giấy, khóa lại cẩn thận rồi lê bước sang phòng bên cạnh để gặp đám nhà ‘báo’ và dân truyền hình để ‘trả nợ quĩ thần’...

Sáng hôm sau Văn-lang thức dậy thật sớm. Đánh răng rửa mặt xong, chàng pha cà-phê ngồi nhâm nhi, đọc sơ báo nhật-trình để kiểm-chứng thử xem đám ký-giả viết những gì, có lệch lạc với điều nào chàng trả lời trong cuộc phỏng-vấn hôm trước không.

“... Theo cuộc khám-nghiệm tử thi thì nạn-nhân bị giết chết vào khoảng thời gian từ 11 giờ đêm cho đến 11 giờ 30 tối hôm thứ bảy. Và theo thám-tử 008 nhận xét thì có lẽ kẻ sát nhân là một người to lớn khỏe mạnh lên vào ngõ sau căn nhà rồi khi chạm mặt, đã vật nạn nhân xuống đất và kết liễu mạng sống ông ta bằng một nhát dao chí mạng nơi giữa ngực. Thêm một chi tiết đáng chú ý là giờ chót, cảnh-sát vừa tìm được một cái khuy áo, và tin tưởng là của thủ-phạm bị rút ra trong khi hai bên trong khi xô xát với nạn-nhân.

Cũng theo thám-tử 008, cái khuy áo nhỏ bé kia có thể sẽ trở thành một ‘cứu tinh’ rất lớn trong việc điều tra.

Phải chăng đây là một màn ám sát vì tư thù? Hay là đây là một vụ thanh toán trong giới giang hồ của ‘xã hội đen’? Chúng tôi sẽ tiếp tục theo dõi vụ án này để tiếp tục công hiến độc giả những tiến trình của công việc. Hy vọng rằng một ngày gần đây màn bí mật sẽ được đưa ra ánh sáng và thủ-phạm sẽ bị xét xử đích đáng để làm sáng tỏ, vinh danh công lý...”

Văn-Lang mỉm cười dụi thuốc vào gạt tàn, gấp tờ báo lại quăng vào một xó. Chàng liếc nhìn đồng hồ, rồi đi tắm rửa thay quần áo. Chương-trình những ngày sắp tới của chàng thật là bận rộn không ít...

*

* *

-Anh Văn-Lang đó hả? Vào đây chơi!

Văn-Lang gạt đầu, đóng cửa xe lại. Khôi bước tới bắt tay rồi mời chàng vào bên trong để tiếp. Khôi đi pha trà, Văn-Lang ngồi nghỉ ngơi ngắm chiều. Chàng thật không biết mình phải mở đầu câu chuyện với Khôi như thế nào.

Chỉ độ năm, mười phút sau, Khôi đem lên một bình trà sen thơm ngào ngạt, khói bốc nghi ngút. Hai người vừa thưởng-thức vị thơm ngon của trà sen, vừa chuyện trò qua loa. Được một tuần trà, Văn-Lang nhìn Khôi ngại ngùng nói:

-Anh Khôi, hôm nay tôi tới đây trước hết là để xin lỗi anh...

Khôi vội ngắt lời:

-Mà anh có lỗi gì?

-Tôi thiếu thành thật với anh.

Khôi buồn cười hỏi:

-Thế nào là thiếu thành thật?

Văn-Lang khẽ hít vào người một luồng không khí rồi mới trả lời:

-Tôi không cho anh biết rõ về tôi...

Khôi gạt đi:

-Tuởng gì! Anh rõ lắm lắm! Tôi chưa hề thắc mắc về đời tư, quá khứ, hay sự nghiệp của anh. Mà tôi cũng chẳng cần biết làm gì! Tôi chỉ cần biết anh đối với tôi như thế nào mà thôi.

Thu hết can đảm, Văn-Lang nhìn Khôi nói:

-Anh nghe tôi nói! Tôi là một thám-tử. Tôi kết bạn với anh không ngoài mục đích dò xét anh. Và giờ đây tôi có nhiệm-vụ phải điều-tra anh nữa.

Không để Khôi có cơ hội lên tiếng, Văn-Lang nói rõ thêm về chàng cho Khôi nghe, đồng thời kể lại đầu đuôi từ lúc chia tay Khôi tại lầu đêm hôm đó cho đến vụ Quý bị giết mới đây ra sao cho Khôi nghe. Khôi chưa biết phải nói gì thì Văn-Lang buồn bã nói:

-Anh Khôi, vì cảnh-sát tìm thấy cái bóp của anh đằng sau vườn, và cán dao có dấu tay của anh và Lộc. Do đó anh là nghi can số một, còn anh Lộc là nghi can số hai trong vụ này đó!

Khôi 'à' một tiếng rồi hỏi:

-Anh nghi tôi và Lộc là thủ-phạm giết chết tên Quý?

-Tôi không còn sự lựa chọn nào khác, ngoại trừ trường-hợp anh có biện-chứng minh-xác rõ rệt và có lý-do chính đáng để giải thích được là vì sao đằng sau vườn lại có cái bóp của anh và trên vũ-khí giết người lại có dấu tay của anh.

Khôi mời Văn-Lang hút thuốc và châm cho mình một điếu. Chàng nhả khói nhìn thám-tử 008 nói:

-Việc anh phải làm, anh cứ làm. Anh không cần phải coi tôi hay Lộc là bạn. Cứ theo luật mà thi hành, tôi không ngại đâu. Nhưng hiện tại thì Lộc không có ở đây. Bây giờ anh đang tiếp xúc với tôi thì có gì xin cứ nói với tôi, bàn với tôi thôi.

-Vậy thì anh hãy cho tôi biết tối hôm thứ bảy sau khi chúng ta chia tay tại lầu lúc 10 giờ đêm thì sau đó anh có đi đâu, làm gì khác không?

Khôi đáp ngay không suy nghĩ:

-Tôi về thẳng nhà ngủ.

Văn-Lang gạt đầu, lại hỏi:

-Còn cái bóp của anh tại sao lại nằm đằng sau vườn nơi nảy ra án mạng? Cán dao vì sao có dấu tay của anh? Nếu anh không giải thích được hai điều này thì kẹt cho cả tôi lẫn anh đó!

-Nghĩa là anh sẽ phải bắt tôi?

-Đúng vậy! Mà cho dù tôi không nỡ bắt anh thì cũng sẽ có người khác bắt anh thôi! Trước tình thế đó thì tôi cũng đành bó tay!

Khôi cười chua chát, chàng kể lại chuyện hôm chàng nóng giận cầm dao hăm dọa mấy mẹ con bà Hội và Lộc nhảy vào can cầm con dao ném đi ra sao kể lại cho Văn-Lang nghe. Sau đó Khôi buồn rầu nói:

-Còn về cái bóp của tôi thì tôi chịu, không biết phải giải thích ra sao. Hôm qua tôi phát-giác là bị mất nhưng vì là chủ nhật nên cũng chẳng làm được gì. Sáng hôm nay tôi mới lên sở cảnh-sát khai báo. Tôi định trong tuần sẽ đi xin lại các giấy tờ tùy thân quan-trọng bị mất vì để trong bóp.

Rót thêm trà vào hai tách, Khôi nói tiếp:

-Một là tôi đánh rút nó trong nhà hàng lúc trả tiền xong, hai là rút ngoài bãi đậu xe. Ngoài ra thì tôi chịu! Không biết anh có tin tôi không?

Văn-Lang suy nghĩ một hồi rồi tiếp tục cuộc thẩm vấn:

-Anh hãy tả con dao hôm anh dùng hăm dọa mẹ con bà Hội cho tôi nghe.

-Đó là một con dao làm bếp, rất sắc, đầu rất nhọn, dài chừng 30 phân, cán đen, làm bằng gỗ.

Mặt thám-tử 008 Văn-Lang vẫn lạnh như tiền. Chàng khẽ nhấp một ngụm trà, nhìn thẳng vào mặt Khôi:

-Anh hãy kể lại từ đầu và cho tôi biết mục-đích hôm anh đến nhà mẹ ghẻ và hai đứa em cùng cha khác mẹ của anh, và rồi cầm dao hăm dọa ba mẹ con ra sao, như thế nào.

Khôi quay điều thuốc trên tay vài vòng, đưa lên môi rít một hơi thật dài.

-Hôm đó tôi tới gặp ba người với mục đích trao cho họ số tiền 3000 đồng do bố tôi nhờ tôi giữ, nhờ mỗi tháng gửi chút đỉnh về cho ba mẹ con. Nhưng nay bố tôi đã mất, ba mẹ con cũng sang được bên này thì tôi không còn lý-do nào để giữ số tiền kia cả. Vốn dĩ tôi định đưa tiền xong sẽ đi ngay, và không có ý định trở lại gặp ba người dù là chỉ một lần nữa. Chỉ bởi tại cả đám ăn nói những lời khốn nạn, móc họng như tôi ăn quịt tiền chính-phủ cho mỗi người là 10000 đồng. Tôi đã bình tĩnh cố giải thích rằng tôi không biết, và không có liên quan gì đến chuyện đó, có hỏi thì hỏi hội bảo trợ hay chính-phủ Hoa-Kỳ. Thế nhưng mấy mẹ con vẫn không để cho tôi một lối thoát nào mà cố dồn tôi vào chân tường, vào đường cùng ngõ tị. Anh cũng thừa hiểu, dù là con thú trong hoàn cảnh như vậy còn cắn lại huống hồ là con người. Lộc, bạn tôi là người tốt, hoàn toàn không dính líu gì trong vụ này cả. Chính vì Lộc ngăn cản, không để tôi ra tay không thì có ít nhất một người về châu Diêm-Vương rồi. Con Trúc sau đó đi gọi tên Quý tới tự giới-thiệu là ‘vị hôn phu’ của con nhỏ. Tên này sau đó hăm dọa ra đều có thể ‘dùng tiền mà đốt chết tôi được!’ Rồi chính Lộc lại cản tôi, kéo tôi đi về không thì nhẹ lắm bữa đó tôi cũng tặng cho hắn vài quả thôi sơn cho chữa cái tật ‘bố láo’!

Nói xong, Khôi thở dài tỏ vẻ chán ngán. Chàng rít thêm mấy hơi thuốc thật dài rồi chậm rãi gắp rõ từng tiếng một:

-Phải! Tôi có cớ, có động lực thúc đẩy, và có cơ-hội để giết tên Quý kia. Điều này tôi dư biết anh có nghĩ đến. Nhưng cho tôi hỏi anh câu này. Giả sử như tôi giết tên Quý kia thì tại sao tôi không cao bay xa chạy mà lại ngồi đây để anh điều tra là vì lẽ gì?

Văn-Lang phất tay một cái, lớn tiếng nói:

-Như thế mà anh cũng hỏi tôi được à? Nhưng thôi, nếu anh đã hỏi thì tôi cũng xin trả lời. Lý do thứ nhất, anh không phải là người đại, và thứ hai, anh không phải là hạng người biết chạy trốn, cho dù là anh thoát được.

Khôi cười hỏi:

-Như vậy thì anh cũng còn một chút kính trọng đối với tôi, và ít nhiều có tin tôi phải không?

Văn-Lang đứng dậy đi đi lại lại mấy lượt rồi mới đáp:

-Với tư cách giữa một người bạn với một người bạn thì tôi có thể tin anh. Nhưng nếu lấy tư cách một thám-tử trong phạm vi nghề nghiệp thì tôi chưa thể tin anh được.

Khôi gật đầu nói:

-Anh nói như vậy kể ra cũng là công bằng lắm rồi.

Văn-Lang nhìn đồng hồ rồi lên tiếng xin từ giã:

-Anh Khôi, tôi phải đi để tiếp tục công việc. Cám ơn anh đã dành thì giờ cho tôi. Tôi đã làm phiền anh quá nhiều. Tôi hy-vọng tất cả mọi chuyện trong những ngày sắp tới chỉ đem lại cho chúng ta cùng lắm là niềm sợ hãi mà không đi đến kết quả đáng tiếc. Cho dù bất cứ chuyện gì xảy ra cũng vậy. Tôi mong anh hiểu là tôi vẫn coi anh là bạn. Và tôi rất mong sẽ được cơ hội chứng minh điều đó với anh.

Khôi cười gằn, lạnh lùng hỏi:

-Thật vậy à?

Văn-Lang chưa kịp trả lời Khôi lại hỏi tiếp:

-Cho dù mai đây anh điều-tra được chính tôi là thủ-phạm giết người?

-Đúng vậy.

Đưa tay lên nắm đấm mở cửa, Văn-Lang như sức nhớ điều gì chưa cặn lời nên quay lại cố nén xúc động nói:

-Anh Khôi! Xin anh hãy tha thứ cho tôi. ‘Nhân tại gian hồ, thân bất do kỷ’! (1) Anh hiểu cho tôi!

-Lẽ đương nhiên!

Rời nhà Khôi rồi, Văn-Lang tiếp tục lên đường thi hành công tác. Chàng nhận thấy đường đi còn xa quá. Chàng cảm thấy hết sức ‘rã rời’, không phải vì thể xác mà vì tinh-thần. Dù đoán trước được, biết trước được nhiều việc nhưng tránh không khỏi! Chàng xưa nay chưa bao giờ trùn bước trước mọi thử thách, nhưng lần này là một thử thách thật mới lạ chưa từng trải qua. Người thám-tử ‘đau khổ’ hút thuốc liên tục, hết điếu này sang điếu khác, vừa lái xe vừa than thảm:

-Vi nhân nan! (2)

‘Reng reng’, tiếng điện thoại tay đột nhiên kêu. Văn-Lang tạt xe vào lề, để đèn chớp báo hiệu có chuyện khẩn cấp để cho các xe trên xa lộ nhìn thấy. Chàng lắc đầu nhìn thử xem ai gọi. Khi nhìn rõ số, Văn-Lang mỉm cười.

-A lô, có phải Yến đó không?

-Em đây. Chiều nay anh rảnh không, mình lên hội quán đánh Ping-Pong.

-Anh có công tác phải đi Richmond bây giờ đây. Sớm lắm là chiều tối mới về, sợ hội-quán đóng cửa rồi. Thôi để khi khác đi nghe!

Tiếng đầu giây bên kia nũng nịu:

-Anh lúc nào cũng vậy hết! Cứ bận hoài à! Chẳng bao giờ có chút thì giờ nào cho em hết đó!

Tiếng Văn-Lang ‘dỗ dành’:

-Thôi mà, thôi mà! Đúng vào lúc anh bận thật thì sao đây? Không lẽ bỏ việc? Cho anh khát đi. Lần tới sẽ bù gấp đôi cho em, chịu không?

-Hay là có cô nào rồi phải không?

-Trời ơi! Đừng nói vậy mà! Oan cho anh lắm!

-Thôi đi! Khó mà tin nổi ông lắm!

-Không lẽ anh mất tín nhiệm đến như vậy sao?

-Hơn còn có nữa là!

-Thôi, đừng làm khó anh nữa được không? Chừng nào xong việc về lại anh sẽ gọi em liền. Cuối tuần anh sẽ dẫn em đi đánh bóng bàn, rồi đi ăn và đi xi-nê. Chịu chưa?

-Được rồi. Nhưng nếu thất hẹn với em là không được đó nghe!

(1) “Nhân tại giang hồ thân bất do kỷ”: nạn ngữ Trung-Hoa, có nghĩa là “con người sống trên đời, nhiều lúc chính bản thân của mình cũng không phải là của mình”.

(2) “Vi nhân nan”: Làm người thật là khó.

4. Chương 4

-Hôm thứ bảy tôi đưa gia đình lên D.C. chơi, thăm người quen, 11giờ 30 mới lên đường về Richmond. Thường thì lộ trình D.C.-Richmond hay Richmond-D.C. chỉ mất khoảng một tiếng rưỡi trở lại.

Văn-Lang gật đầu, chàng hỏi tiếp:

-Nghĩa là anh về đến Richmond khoảng một giờ đêm, hay nói cho đúng hơn, một giờ sáng chủ nhật?

-Phải!

-Trong khoảng thời gian trước khi về có lúc nào anh rời xa vợ con không?

-Lúc 10 giờ 45, tôi có đi đồ xăng ở cây xăng gần nhà người quen, tiện thể mua vài món vặt ở tiệm 711, sau đó trở lại đón vợ con về Richmond.

-Từ chỗ đó tới nhà bà Hội mất bao lâu?

Lộc cười nói:

-Chỉ độ 10 phút đồng hồ. Tôi đồng ý với anh. Anh nghĩ rất đúng. Tôi có đủ thì giờ lại nhà đó giết chết tên Quý rồi trở lại đón vợ con.

Văn-Lang thấy lời Lộc có vẻ cay cú nên vội giải thích:

-Xin anh đừng giận. Tôi phải hỏi cho đúng luật điều tra chứ chưa hề nói anh là thủ-phạm! Mà anh nói cũng đúng, vào bất cứ người nào điều tra cũng phải nghĩ đến điểm này cho dù là có hay không.

Vợ Lộc lúc đó mang nước lên mời khách. Văn-Lang uống qua loa lấy lệ cho đẹp lòng chủ nhà. Bằng một thái-độ hết sức nhã nhặn, chàng hỏi:

-Anh Lộc, nếu anh không ngại thì có thể kể sơ qua tiểu sử anh Khôi cho tôi nghe được không. Tôi biết anh Khôi không phải người xấu. Nhưng anh ấy là người đau khổ, lúc nào trông cũng buồn buồn.

Giá vào lúc bình thường, chắc hẳn Lộc sẽ không đem chuyện của bạn kể cho người khác nghe. Nhưng hiện tại, Khôi là nghi can số một cho nên chàng thăm nghĩ nếu nói tốt về Khôi nhiều may ra có thể thuyết-phục được Văn-Lang loại bỏ bạn mình ra khỏi danh-sách nghi can. Nghĩ vậy, Lộc liền kể hết cho Văn-Lang cuộc đời thăng trầm của Khôi như thế nào từ lúc thơ ấu cho đến lúc trưởng thành. Chàng cũng không quên nói rõ từng chi tiết về tình bằng-hữu giữa mình và Khôi ra sao, lúc bênh vực bạn lúc nhỏ và khi trưởng thành được bạn nâng đỡ thế nào. Văn-Lang để ý nghe rất kỹ càng, không bỏ sót một lời nào.

Lộc kết luận:

-Tóm lại, Khôi là một người rất tốt, trong đời đã chịu không biết bao nhiêu là nỗi oan ức, nhục nhã mà vẫn tỉnh như không. Tôi quen Khôi từ nhỏ, tôi dám đem hết cả danh-dự, luôn cả tính mạng để bảo đảm cho Khôi. Một người như thế không thể nào đi giết người được...

Nghe tới đây, Văn-Lang chợt ngắt lời:

-Hình như chính anh đã cản anh Khôi lại khi anh ta cầm dao hăm dọa mấy mẹ con bà Hội phải không?

Lộc hơi giật mình nhưng lấy ngay lại được bình tĩnh:

-Phải, đó là lần duy nhất trong đời tôi thấy Khôi tức giận như vậy. Nhưng anh nên hiểu rõ, đó là uất hận mấy chục năm trời ứ đọng lại không còn chỗ chứa nữa nên mới phải trào ra. Phải, lúc đó nếu tôi không tới kịp thời thì chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra, nhưng sau phút đó rồi thì tôi dám chắc Khôi đã hoàn toàn lấy lại được thăng bằng và lý trí. Một ly nước sau khi trào hết được nước ra ngoài thì sẽ có lại chỗ để tiếp tục đựng thêm.

Văn-Lang nghe nhưng không có ý kiến về việc này.

-Con dao đó có dấu tay của anh Khôi và anh như tôi đã nói qua. Giờ tôi đã hiểu rõ lý do phần nào rồi. Anh có thể tả cho tôi hình dáng con dao đó ra sao không?

-Đó là một con dao làm bếp, đầu rất nhọn, lưỡi rất sắc, cán làm bằng gỗ, màu đen.

Trả lời xong, Lộc bỗng thắc mắc:

-Có phải con dao đó đã đâm chết nạn nhân không?

Văn-Lang lắc đầu nói:

-Không phải, đó là một con dao găm.

-Dao găm?

-Đúng thế!

-Thật là vô lý hết sức!

Lộc gãi đầu gãi tai nói:

-Nếu là con dao găm thì làm sao có dấu tay của Khôi và tôi được? Điều này có gì lằng lẩn không?

Văn-Lang cười nói:

-Lằng lẩn hay không tôi không biết. Nhưng chính vì vậy mà tôi mới phải điều tra.

Lộc lộ vẻ khó chịu:

-Nhưng theo như anh nói thì thủ phạm nhất định một là Khôi, và hai là tôi, hoặc cả hai cùng thông đồng rồi còn gì!

Văn-Lang nói:

-Xin nhắc lại, tôi chưa hề nói ai là thủ-phạm hết! Nếu anh không làm thì không có lý do gì phải lo sợ cả. Đó là lời nói thành thật của tôi. Nhưng tôi dám bảo đảm là kẻ gian sớm muộn gì cũng lọt lưới, không qua nổi mắt tôi đâu! Và chẳng thà là tôi để cho kẻ sát nhân thoát nạn chứ quyết không bắt oan người vô tội đâu, anh yên chí.

Nói đến đây, Văn-Lang đứng dậy, xin từ tạ. Lộc cũng không giữ chàng lại làm gì. Văn-Lang đi rồi, Lộc suy nghĩ rất nhiều về lời nói ban nãy. Lời nói đầy tự tin nếu không muốn nói là ngạo mạn kia có thể là con dao hai lưỡi. Nếu người vô tội nghe thì đó là một lời trấn an tinh-thần. Nhưng ngược lại, kẻ có tội nghe thì không khỏi lo lắng đến mất ăn mất ngủ. Đầu óc của Lộc hiện giờ phức-tạp vô cùng. Chắc chắn là chàng không vui, mà cũng chẳng buồn. Chàng chẳng thấy yên tâm thoải mái chút nào, nhưng cũng không có gì gọi là lo lắng cho lắm...

Còn về phần Văn-Lang, sau khi rời nhà Lộc, chàng gọi Yến, người đẹp Trung-Hoa nói chuyện một hồi như đã hứa lúc mới đi...

-Nhớ nghe chưa! Thứ bảy này có hẹn với em đó!

-‘Dạ’!

-Không được quên đó nghe ông!

-Yên chí!

-Thôi em đi ngủ đây.

-Ngủ ngon nhé.

-Gặp sau!

-Gặp sau!

Tối về Văn-Lang ngã bệnh. Chàng bị cảm cúm. Dù không đến nổi liệt giường nhưng cũng đủ cho Văn-Lang thấy ‘rêm’ hết cả mình mẩy. Sáng sớm hôm sau, Văn-Lang gọi điện-thoại cho Louis Winston báo cáo tình hình và xin nghỉ mấy hôm. Phải đến thứ sáu chàng mới đỡ ho, nhưng cũng chưa khỏe lại được gì mấy. Nhưng vì tự ái, không muốn để ai nghĩ là mình ‘nằm vạ’ tìm cách thoái thác công việc, chàng lên gặp Louis Winston cho ông ta biết chàng có thể tiếp tục được rồi. Nhìn dáng điệu mệt mỏi của Văn-Lang, Louis Winston hơi ngại ngùng, nhưng nói bằng một giọng thật tình:

-Trông anh có vẻ vẫn còn mệt đấy. Nếu không được khỏe thì nghỉ thêm một hai ngày nữa rồi hẵng tiếp tục công việc.

Văn-Lang cũng hơi cảm kích về sự lo lắng của Louis Winston đối với mình. Nhưng chàng chỉ lắc đầu nói:

-Mệt thì có mệt thật đấy. Nhưng làm cái việc này thì có mấy lúc mình được khỏe? Nếu tôi mà nghỉ thêm chừng một ngày thì chắc sinh ra làm biếng mất thôi.

Louis Winston gật đầu tỏ vẻ tán phục lòng cương quyết và ý chí can trường đầy nghị-lực của Văn-Lang.

-Anh định điều tra ai kế tiếp?

Không trực tiếp trả lời Louis Winston, Văn-lang hỏi ngược trở lại:

-Ba mẹ con bà Hội đã về lại nhà chưa?

-Rồi! Cảnh-sát đã đưa họ về nhà an toàn hôm qua.

-Tốt, tôi sẽ tới đó hỏi thăm sức khỏe cả ba người một chút.

Với vẻ hơi ngạc nhiên, Louis Winston hỏi:

-Anh định thăm vấn ba mẹ con đó hả? Có hơi sớm đó không?

-Chẳng có gì là sớm với muộn cả. Bất cứ ai biết, hay có chút quan-hệ nào với nạn nhân là tôi đều khai-thác hết, chẳng từ một ai.

Lấy tay che miệng ngáp lại, Văn-Lang nói:

-Thôi, tôi đi công tác đây. Cứ ngồi hoài một chỗ chắc tôi lặn ra ngủ gật mất!

Sau khi chào Louis Winston, Văn-Lang ra bãi đậu xe để máy chuẩn bị lên đường. Trong khi chờ đợi xe nóng máy, chàng mỗi một điều thuốc giết thì giờ. Có tiếng điện thoại reng, Văn-Lang bốc lên nghe.

-Anh Văn-Lang đó hả? Em gọi nhắc cho anh là ngày mai mình có hẹn với nhau đấy nhé.

-Biết rồi, khổ lắm! Nói mãi!

-Thì người ta gọi nhắc anh thôi chứ có làm gì đâu mà anh phải nổi quạu!

Văn-Lang chợt tỉnh ngộ, chàng biết mình mới ốm xong, sức khỏe chưa hoàn toàn bình phục nên có thể ảnh hưởng đến tính tình đôi chút. Nghĩ vậy chàng dịu giọng xin lỗi.

-Thôi, cho anh xin lỗi đi. Tại có vài chuyện bức mình nên nói chuyện với em không được nhã nhặn cho lắm. Bỏ qua cho anh đi nhé!

-Nói như anh có nghĩa là hề ‘giận cá’ là có quyền ‘chém thớt’ hả?

-Thôi mà! Đừng bắt lỗi anh nữa được không? Ai chẳng có ‘lúc này lúc nọ’.

-Được rồi, thôi bỏ qua chuyện đó! Mà nhớ đừng quên nghe chưa. Gặp sau!

Cúp điện-thoại xong, Yến bước ra khỏi khuôn viên trường đại-học, đến trạm đứng đón xe buýt. Đột nhiên trời chợt đổ mưa ào xuống. Không chuẩn bị trước nên Yến bị ướt hết cả người thật nhanh chóng. Nàng đang định chạy tìm chỗ trú mưa thì đột nhiên có một chiếc xe hơi từ đâu phóng đến đậu ngay ở trạm xe buýt nơi nàng đứng. Trong xe là một người Á-Châu trông rất lịch-sự hào hoa nhìn Yến hỏi:

-Cô ở đâu? Nếu không ngại cứ leo lên xe để tôi đưa về tận nhà không sao.

Nhớ những lời khuyên của người Mỹ là ‘không nên đi xe chung với người lạ mặt mình không quen biết’, Yến đâm ra rờn rợn lo sợ nên không biết trả lời sao. Nhưng khổ nỗi mưa càng lúc càng nặng hạt làm nàng càng lúc càng thêm luyến quýnh, muốn nhận lời thì ngại, mà từ chối thì lại ‘tiếc rẻ’. Người đàn ông hình như hiểu được nỗi băn khoăn của nàng. Anh ta mỉm cười nói:

-Hay là cô sợ bị tôi bắt cóc hay đưa đi làm những chuyện bậy bạ?

Không hiểu sao, Yến có cảm tưởng là người đàn ông Á-Châu kia là một người tốt bụng thật sự muốn giúp đỡ nàng qua cơn mưa gió này chứ không phải là phường gian manh có ý này nọ. Yến đánh bạo mở cửa bước lên xe, cột giây an-toàn lại cẩn thận.

-Xin lỗi nghe, nước trên người tôi tuôn xuống tôi làm ướt hết cả xe anh rồi.

Người đàn ông phá lên cười. Thoáng hiểu trong đầu óc anh ta đang ‘méo mó’ nghĩ đến điều tình nghịch, Yến bỗng thẹn thùng cúi gằm mặt xuống. Người đàn ông thấy vậy liền ngưng tiếng cười mà ‘tạ tội’:

-Xin lỗi về hành động lỗ lã bắt nhả của tôi, mong cô tha thứ cho.

-Ông nói quá lời, chính tôi phải cảm ơn ông đã thương tình mà cho quá giang mới phải.

-Không sao, cô đừng khách sáo. Giúp đỡ nhau trong trường hợp này là thường. Tôi chắc nếu đổi lại là cô thì cô cũng sẽ làm như tôi thôi. Xin tự giới-thiệu: tôi là người Việt-Nam, tên Khôi. Hình như cô là người Trung-Quốc phải không?

-Vâng, tôi là người Trung-Quốc, ở Bắc-Kinh sang đây du học. Tôi tên Yến, có nghĩa là con chim én.

Hai bên khách sáo chuyện trò qua lại ít câu xã-giao. Khôi được biết Yến muốn ở lại định cư tại Hoa-Kỳ chứ không có ý định trở về lại Trung-Quốc. Chàng cũng nói sơ qua về đời sống của chàng cho người con gái Trung-Hoa nghe.

Mười phút sau, xe đã đậu trước cửa nhà Yến. Nàng mở cửa xe cúi đầu chào ngỏ ý cảm ơn, nói mấy lời từ tạ. Khôi móc trong bóp ra một tấm danh thiếp trao cho nàng nói:

-Trên này có số điện-thoại của tôi. Nếu tôi giúp gì được cho cô xin cứ gọi, đừng khách sáo nhé!

-Cảm ơn anh.

*

* *

Đã quá giờ hẹn đến 30 phút mà không thấy Văn-Lang đến. Yến nghe như cổ họng nàng mắc nghẹn tưởng chừng khóc lên được. Cứ cách vài giây nàng lại đưa mắt nhìn đồng hồ. Trong thời gian nửa tiếng qua, Yến gọi Văn-Lang trước sau cả chục lần nhưng không lần nào có tiếng chàng trả lời. Hình như Văn-Lang đã tắt điện-thoại nên lần nào cũng có tiếng máy trả lời bảo người gọi để lại tên và số. Yến ngồi trước thêm nhà xụ mặt, chán nản.

-Cô Yến!

Yến ngược mặt lên nhìn. Một chiếc xe quen quen đang đậu trước cửa nhà nàng. Một khuôn mặt khá quen thuộc đang nhìn nàng mỉm cười.

-Chào anh Khôi! Đi đâu vậy?

Khôi tắt máy xe, bước ra ngoài chào hỏi Yến. Chàng ngỏ lời mời:

-Tôi thấy buồn nên định lên phố ăn cơm. Nếu cô không bận gì thì mời đi ăn chung cho vui. Tôi tới vùng này chưa được lâu lắm nên ít có bạn bè. Nếu cô chịu đi chung cho có bạn thì tôi hoan nghênh hết mình. Trường hợp như cô có hẹn với ai rồi, hay bận chuyện gì thì cứ coi như tôi chưa hề hỏi qua.

Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu cô gái xinh đẹp người Trung-Quốc. Cô ta tự nói một mình trong thâm tâm:

-“Văn-Lang! Bộ anh tưởng không có anh là tôi ‘ế’ hả? Được lắm, anh đã cho tôi ‘leo cây’ thì tôi đi chơi với người khác cho anh ‘biết mặt’!”.

Nghĩ đoạn Yến liền tươi cười vui vẻ nói với Khôi:

-Được anh coi là bạn mà chiều cổ đến thế thì còn gì bằng!

-Cô bằng lòng?

-Dĩ nhiên!

-Vậy thì chúng ta đi thôi!

Đối với Khôi, đây là một cuộc vui bất ngờ không hẹn mà đến. Với Yến, đây chỉ là một hành động nhất thời để cho nàng thỏa mãn cái tự ái của mình để ‘trả thù người yêu’ đã thất hẹn.

Khôi hỏi Yến thích ăn tiệm nào thì nàng chọn ngay từ lâu hôm được Văn-Lang dẫn đi. Khôi hết lòng chiều người đẹp, để mặc nàng tùy ý muốn gọi món nào thì gọi, muốn gọi bao nhiêu thì gọi. Ngoài thức ăn, Khôi gọi riêng cho chàng một ít bia rượu. Hai người vừa ăn vừa chuyện trò khá vui vẻ. Khôi vừa uống vừa nói:

-Trong cuộc sống, không mấy khi tôi tìm được những giây phút thoải mái an ủi như thế này.

Thấy chàng như ‘hó hê’ niềm tâm sự nào đó, Yến tò mò muốn tìm hiểu.

-Có lẽ anh có nhiều tâm sự buồn phải không?

Khôi gật đầu nói:

-Cô thật là hay! Mới gặp cô mà tự nhiên tôi có cảm tưởng như quen lâu lắm rồi. Xin đừng hỏi tôi tại sao. Có thể cô cho rằng tôi ‘đại ngôn’, nói ba hoa chích chòe để lấy lòng người đẹp, nhưng đây là sự thật. Tôi không có nói gian đâu!

Yến để ý từng lời nói, từng cử chỉ của Khôi. Nàng nhận thấy chàng trai trước mặt chắc chắn có nhiều tâm sự buồn như nàng đoán, nhưng là một người tốt, rất thành thật, nghĩ sao nói vậy.

-Nếu anh thấy có điều gì buồn bực thì cứ trút bỏ ra ngoài hết đi chứ đừng ôm ấp làm gì mãi trong lòng cho khổ thân.

Lời nói dịu dàng êm đềm kia có khác nào một giòng suối mát chảy vào bãi hoang mạc. Khôi cảm thấy rất thoải mái bên nàng. Chàng kể hết những đau buồn từ thời thơ ấu cùng những biến cố và những tâm sự nan giải gần đây của chàng cho Yến nghe. Yến ngồi chăm chú nghe chàng ‘nói chuyện đời’...

Khui thêm một chai bia, Khôi nhìn Yến hỏi:

-Cô Yến! Nếu mai đây tôi bị bắt về tội sát nhân thì cô nghĩ như thế nào? Cô có hối hận là đã từng ngồi cùng bàn với tôi không?

-Không!

-Tại sao?

Yến lấy ly, rót một chút bia của Khôi sang cho nàng rồi mới trả lời:

-Tại anh tốt với tôi.

-Cám ơn cô!

Kể môi nhấp chút bia, Yến nhìn Khôi nói tiếp:

-Nhưng tôi không nghĩ anh là một kẻ sát nhân đâu.

Khôi cười, giọng hơi lè nhè:

-Coi chừng cô lằm đó!

Khôi nốc một hơi cạn chai rồi lấy thêm một chai mới định khui. Yển thấy vậy giật phắt lấy chai bia trong tay Khôi nghiêm nghị nói:

-Thôi! Anh uống như vậy là đủ rồi. Đừng có uống nữa! Đừng quên còn phải lái xe đưa tôi về đó!

Cặp mắt Khôi như mơ màng nhìn Yển nói:

-Cô yên tâm đi. Tôi biết từ lượng của tôi. Lúc nào tôi đủ thì tự động tôi ngừng chứ không đợi cô nhắc đâu. Vả lại, nếu tôi có chết thì cũng đưa cô về nhà an toàn trước rồi mới chết sau.

Yển phải phì cười trước những lời nói đó. Nhưng trong cái buồn cười đó cũng có một cái gì khiến cho nàng thấu được và cảm kích đôi phần. Nàng biết Khôi chưa say, nhưng vì có hơi men nên chàng ta có vẻ bộc lộ tâm sự hơi nhiều. Thường thì người ta bảo không bao giờ nên chấp nhận những lời nói của một người lúc có bia rượu vào. Nhưng thông thường, khi có bia rượu vào thì con người lại hay có khuynh hướng 'hiện nguyên hình'. Có kẻ uống vì quá vui, mượn rượu bia để ăn mừng; có kẻ mượn bia rượu giải sầu; nhưng cũng có những kẻ mượn bia rượu để nói người hay làm những điều gì mà khi tỉnh không bao giờ dám nghĩ tới. Yển nhìn được một điểm tốt nơi Khôi là anh chàng này uống bia thì thoát được tâm sự của mình chứ không phá phách hay tỏ ra điều gì xấu xa...

Cuộc vui nào thì cũng đến lúc tàn. Mấy tiếng đồng hồ trôi qua thật lẹ. Đã hơn 11 giờ khuya. Khôi đứng dậy ra quầy trả tiền rồi đưa Yển ra xe để chở nàng về. Khôi cố lái thật chậm. Chàng cố kéo dài thời gian để được nhìn người con gái này lâu hơn. Nhưng dù cố kéo dài bao nhiêu thì cũng đến lúc phải chia tay...

Khôi nhìn nàng tha thiết quyến luyến nói:

-Liệu tôi còn được cơ hội gặp cô nữa không?

Không muốn để Khôi buồn nên Yển gật đầu trả lời:

-Miễn là anh vẫn coi tôi như bạn thì có gì trở ngại!

Khôi nở một nụ cười thỏa mãn. Chàng bỗng dang hai tay ôm chặt lấy nàng và khẽ hôn lên má.

-Sao anh lại thế?

Sự việc xảy ra quá bất ngờ và nhanh chóng làm khiến cho Yển không thể nào ngờ tới nên trở tay không kịp. Nàng toan vùng vẫy nhưng chưa có cơ hội kháng cự thì Khôi sau khi hôn xong cũng đã buông nàng ra. Yển phụng phịu 'tặng' cho Khôi một cái tát nảy lửa vào mặt. Chàng giật mình, tỉnh người cúi gầm mặt xuống.

-Xin lỗi cô, tôi thật sàm sỡ đáng phỉ nhổ!

Yển lặng thinh không nói gì cả. Ngỡ là nàng đang giận mình, Khôi dịu giọng nói:

-Nếu cô chưa hết giận thì xin cứ đánh thêm mấy cái nữa, nhờ một bãi nước bọt ngay mặt tôi trước khi vào nhà rồi tha thứ có được không?

Ban đầu Yển giận thật. Nhưng trước những lời thành tâm chịu nhận lỗi và sẵn sàng chịu bị 'trừng phạt' của người trót lằm lỗi nàng cũng cảm thấy nguôi đi rất nhiều, và thấy không còn lý do nào phải hạch sách làm lớn chuyện thêm nữa. Nghĩ vậy, nàng thở dài nói:

-Xin lỗi anh, tôi quá nặng tay.

-Nghĩa là cô chịu tha thứ cho tôi?

Một phút trôi qua. Cả hai người đều im lặng. Sau cùng, Yển mở cửa xe khẽ nói:

-Thôi, tôi vào nhà đây. Anh về đi. Nhớ lái xe cẩn thận.

-Để tôi đưa cô đến trước cửa nhà.

Không cần đợi nàng có chấp thuận hay không, Khôi xuống xe đi chung với nàng đến cửa. Yển quay lại nhìn chàng một cái rồi mở cửa nhà vào trong. Chờ cho nàng khóa cửa lại đâu đó an toàn rồi, Khôi mới chịu lên

xe nổ máy. Không hiểu tại sao đầu óc chàng bỗng lâng lâng, trong lòng đột nhiên mọc lên một cảm giác lạ lùng êm đềm và thốn thấu chưa từng xảy ra cho chàng bao giờ. Khôi gãi đầu, bứt tóc lăm lăm một mình:

-“Thế này là thế nào? Mình làm sao vậy? Chắc là mình đang ở trong cơn mơ? Hay là mình đã loạn trí?”...

*

* *

Trong khi đó tại nhà riêng của ‘thám-tử 008’, Văn-Lang giật mình mở mắt tỉnh dậy trên giường. Nhìn trời tối như mực ngoài cửa sổ, chàng hốt hoảng móc điện thoại ra định gọi. Nhìn màn ảnh tối đen trên điện thoại, chàng vỗ đùi một cái than:

-Hổng rồi!

Đưa tay bấm nút bật điện thoại lên, nhìn thấy đã quá 12:00 giờ khuya, tức là đã sang ngày hôm sau, Văn-Lang thở dài, lắc đầu chếp miệng. Chàng giận dữ cầm điện thoại ném lên giường, ngồi ôm đầu tư lự.

Hôm thứ sáu, lúc từ già Louis Winston thì cũng là lúc vừa vặn Yến gọi nhắc Văn-Lang một lần cuối về cuộc hẹn hò. Chàng sau đó đang định đến nhà bà Hội thăm vấn ba mẹ con nhưng gặp trời mưa lớn nên phải hủy bỏ chương-trình mà lái xe thẳng về nhà. Về đến nhà, Văn-Lang lẫn ra ngủ một hơi đến sáng thứ bảy. Định thi hành công tác đang bỏ dở thì lại thấy choáng váng cả mặt mày khiến chàng lại phải tạm gác chuyện điều tra. Nhớ đến chiều có hẹn với người đẹp mà mình vẫn không được khỏe nên Văn-Lang ghé lại một bác sĩ gia đình chích một mũi thuốc trị cảm cúm để may ra xem có bớt được chút nào hay không.

Về nhà, chàng chuẩn bị thay quần áo sẵn sàng. Thấy còn sớm và hơi mệt vì chất thuốc quá mạnh bắt đầu hành nên chàng nằm ra giường định nghỉ một chút cho khỏe, cho lại sức phần nào. Nhưng có ngờ đâu chàng vừa đặt lưng xuống không bao lâu thì thiếp đi lúc nào không hay. Đến khi tỉnh lại chàng mới biết mình đã vô tình để thất hẹn với người đẹp vì giấc ngủ ‘oan nghiệt’ kia.

Mà cũng vì chàng quên không bật điện thoại nên mới xảy ra nông nỗi này. Giá mà chàng không quên mở điện thoại thì chắc chắn sẽ tỉnh giấc khi Yến gọi tới vì không thấy bóng chàng đâu. Nếu chuyện là như vậy thì cho dù có trễ chút đỉnh cũng không đến nỗi nào, chàng còn có thể tìm cách nói chữa với người đẹp được mà cũng lắm chỉ phải nghe vài tiếng cần nhẫn nại thôi. Nhưng giờ đây thì còn biết làm gì nữa! Lần tới gặp nàng phải giải thích sao cho ra lẽ?

Bản tính Văn-Lang xưa nay không bao giờ muốn thất hẹn với bất cứ người nào cho bất cứ chuyện gì. Thân hay sợ, việc có quan-trọng hay không chàng không cần biết, nhưng một khi đã hứa hẹn, chàng không muốn để cho ai phải chờ đợi vì mình cả. Tóm lại, chàng vẫn tôn thờ câu ‘quân-tử nhất ngôn’. Đó là cái uy tín tối thiểu mà bất cứ cá nhân nào cũng phải cố gắng mà tự tạo cho mình trong cuộc sống, chàng luôn luôn nghĩ vậy.

Huống hồ đây là một ‘người đẹp’ mà Văn-Lang biết là có nhiều cảm tình với mình, và mình ít nhiều cũng có cảm tình với nàng...

Trong một tuần ngắn ngủi, không biết bao nhiêu chuyện xảy ra tới tấp cho Văn-Lang. Chàng phải gác bỏ tình bằng hữu qua một bên mà điều tra hai người mà chàng biết là có thể trở thành bạn thân được. Vì công việc, chàng đã phải bỏ qua cả những niềm vui riêng tư như: từ chối không đi chơi với người đẹp, phải tìm kế hoãn binh mà khất lần...

Rồi Văn-Lang ngã bệnh. Mặc dù chỉ là cảm cúm thông thường, nhưng cũng đủ nhắc nhở cho chàng, cho con người là ‘đá nhiều lúc còn phải chảy mồ hôi’. Hồi còn dạy võ ở sở cảnh-sát Đông-Kinh (Tokyo), Văn-Lang vẫn thường nhắc nhở học-viên là đừng bao giờ say mê công việc đến độ quên cả chuyện chăm nom lấy sức khỏe. Nhưng đời là thế, vẫn thường thế. Chàng nhắc nhở bao nhiêu người khác được, nhưng rốt cuộc vẫn quên tự nhắc nhở cho chính bản thân mình.

‘Sông có khúc, người có lúc’. Có lẽ đây là ‘lúc’. Văn-Lang cảm thấy mệt mỏi vô cùng, cả tinh-thần cũng như thể xác.

5. Chương 5

Văn-Lang đã khỏe lại nhiều. Nhưng ông Louis Winston chưa muốn cho chàng làm việc lại ngay mà dặn chàng phải nghỉ dưỡng sức cho đúng mức thì mới có thể bình-phục được. Có sức khỏe thì tinh-thần mới được thoải mái. Mà tinh thần có được thoải mái thì công việc mới có thể làm đến nơi đến chốn được.

Làm việc quá sức thì sinh bệnh đã đành. Nhưng với Văn-Lang, thì nếu ở không rảnh rỗi quá, chàng cảm thấy mình cũng có thể sinh bệnh như thường. Vì vậy, chàng quyết định bắt tay trở lại vào công việc bất chấp lời khuyên của Louis Winston.

Văn-Lang xưa nay vốn không thích phải chơi trò cút bắt với công việc bao giờ, nhưng cứ xem tình thế trước mắt thì chàng không còn đường nào để lựa chọn. Không phải chỉ lo chuyện lành bệnh mà thôi, chàng còn phải lo chuyện làm lành với Yến. Công việc điều tra cũng còn đang lơ dờ chưa đầu vào đâu...

Văn-Lang lê từng bước nặng nề ra xe. Chàng định mở cửa xe bỗng chợt nghe có tiếng ai gọi:

-Anh Văn-Lang!

Chàng quay lại, Khôi từ đâu tiến tới, nét mặt lăm lăm lì lì.

-Chào anh Khôi! Đi đâu vậy? Có chuyện cần gặp tôi hả?

Khôi nhìn nhà thám-tử với ánh mắt hết sức lạnh lùng, gật đầu đáp:

-Phải! Tôi muốn gặp anh. Tôi đã nói anh là có chuyện gì cứ tìm tôi mà tính, sao lại đi làm phiền Lộc, bạn tôi?

Văn-Lang ‘ồ’ một tiếng điềm tỉnh trả lời:

-Đó là công việc của tôi. Những gì tôi cần làm thì tôi phải làm chứ không sợ phiền ai bao giờ. Anh thông cảm thì tôi cảm ơn, không thì thôi, tôi cũng đành chịu vậy.

Bất thành linh Khôi xông tới dấn vào mặt Văn-Lang một cái. Văn-Lang cả kinh chỉ kịp kêu hai tiếng ‘Anh Khôi!’ rồi vung tay lên gạt cú dấn sang một bên. Nhanh như chớp, Khôi dùng tay còn lại dấn thẳng vào người thám-tử 008. Với phản ứng tự nhiên của một võ-sư, Văn-Lang không chút nao núng chụp ngay lấy cổ tay Khôi. Trong thời gian chớp mắt chàng nghĩ ngay được hai cách hạ gục đối thủ dễ dàng. Thứ nhất dùng Không-Thủ-Đạo (Karate) lấy khuỷu tay mình đánh mạnh lên cánh tay địch thủ. Thứ hai, xoay người dùng một thế Nhu-Đạo (Judo) vật đối phương xuống đất. Nếu dùng cách thứ nhất, Khôi chắc chắn phải gãy tay. Dùng cách thứ nhì, cả thân hình Khôi sẽ phải nện xuống đường nhựa cứng như đá, chưa biết sẽ gây nên những thương tích gì.

Thầm nghĩ chàng với Khôi chẳng chút thù oán nên Văn-Lang quyết định nhanh chóng không nỡ dùng cách nào cả, mà chỉ dùng một thế bình thường căn-bản của Hiệp-Khí-Đạo (Hapkido hoặc Aikido) khê bẻ quặt tay Khôi ra đằng sau lưng khiến anh ta không còn cựa quậy được nữa.

-Anh Khôi, bình tĩnh lại!

Khôi muốn dấy dựa, nhưng Văn-Lang cầm tay anh ta khê bẻ ngược lên một chút khiến Khôi đau quá đành đứng im thúc thủ. Văn-Lang mới từ tốn bảo:

-Tôi sẽ thả anh ra nếu anh chịu hứa là bình tĩnh lại.

Một phút trôi qua. Không còn đường nào khác hơn, Khôi đành thở dài yếu ớt lên tiếng:

-Xin lỗi anh. Lúc này tôi làm sao ấy! Làm việc gì cũng nóng nảy thiếu suy nghĩ, không còn là tôi nữa. Đừng chấp nhậ tôi làm gì!

Văn-Lang nghe nói liền buông tay thả Khôi ra. Trong lúc bị Văn-Lang kềm chế, Khôi cũng tỉnh ngộ được nhiều. Chàng biết chàng không phải là đối thủ của Văn-Lang. Nếu người thám-tử kia không nương tay ắt chuyện đã khác xa, nếu Khôi không gãy cổ gãy tay thì cũng mềm xương rồi.

Lúc bấy giờ Văn-Lang mới nhìn thẳng vào mặt Khôi, lớn tiếng mắng:

-Anh càng nóng nảy bao nhiêu thì càng làm chuyện thêm rắc rối thêm bấy nhiêu thôi chứ lợi ích gì? Không những khó cho tôi, khó cho bạn anh mà khó luôn cả cho bản thân anh nữa! Anh trưởng thành đã lâu rồi thì phải hành động và xử sự cho ra người trưởng thành chứ! Tại sao vậy?

Khôi cúi đầu im lặng như một đứa trẻ chịu tội trước người lớn, không nói năng gì được cả. Văn-Lang biết những lời chàng nói không ít thì nhiều đã thấm vào đầu của Khôi. Chàng ngừng vài giây rồi nói tiếp:

-Đó là tôi chưa nói đến việc lợi hại là những kẻ rắp tâm đối địch với anh sẽ lợi dụng yếu điểm này của anh để hại anh. Anh thử nghĩ nếu phải ra tòa mà để cho quan-tòa và bầu thẩm đoàn nhìn thấy cái tính nóng nảy của anh thì mọi việc sẽ ra sao? Anh cũng thừa hiểu điều này, đúng không? Tôi biết, tôi hiểu tất cả những gì anh trải qua. Nhưng không lẽ anh cứ để ba cái chuyện bực mình không đâu vào đâu chi phối hết cả đời sống anh hả?

Văn-Lang còn định nói thật nhiều nữa, nhưng nghĩ rồi lại không đành. Bản tính chàng vốn luôn luôn muốn chừa lại ít nhất một con đường cho tất cả mọi người. Ví thế, chàng vỗ vai Khôi dịu giọng:

-Thôi, anh về đi. Tôi có chuyện phải đi gấp! Khi nào có chuyện cần tôi sẽ đến tìm anh.

Không đợi câu trả lời, Văn-Lang quay lưng, đến mở cửa xe rồi máy phóng thẳng một hơi.

Văn-Lang định vào phòng gặp ông Louis Winston nhưng khi đi ngang qua hành lang chàng nghe có tiếng người nói chuyện ồn ào và hình như có cả tiếng ông Louis Winston liền dừng chân lại lắng tai nghe.

-Ông Louis Winston! Nói tóm lại, chúng tôi không thể chờ được nữa. Chúng cơ đã đầy đủ, tại sao thám-tử 008 của ông chưa chịu đi bắt tội-nhân là sao?

Tiếng Louis Winston trả lời:

-Ông Bill Cohen, Tôi không cần biết ông có thể chờ hay không thể chờ! Việc của 008 làm thì phải để cho anh ta làm. Tôi hoàn toàn tin tưởng vào anh ta. Còn thám-tử của ông thế nào tôi không cần biết, chỉ biết là anh ta không có quyền xía vào chuyện này.

Giọng người đàn ông tên Bill Cohen càng lúc nghe càng lớn:

-Chúng ta đã bỏ bao nhiêu tiền cho sở cảnh-sát Tokyo để mua hãn về đây, mà nguyên cả tuần hãn có làm gì đâu!

Tiếng Louis Winston đập bàn gắt lên:

-Ông cầm cái mồm thối của ông lại! Văn-Lang bệnh suốt cả tuần nay, chính tôi bảo anh ta nghỉ đấy! Còn người của ông thì thế nào? Chăm chỉ làm việc lắm phải không? Có muốn tôi khai hết chuyện ra trình với cấp trên không?

-Ông định 'blackmail' tôi hả?

-Nếu ông muốn cho đó là 'blackmail' cũng không sao. Sở dĩ xưa nay tôi không thêm nói vì việc của ai nấy lo. Nhưng bây giờ ông đòi xía vào chuyện của tôi thì tôi phải khai ra hết để thử coi thằng nào đúng thằng nào sai cho biết.

Văn-Lang nghe đến đây liền mở cửa bước vào. Chàng đưa tay bắt ông Louis Winston nhưng làm lơ không thèm nhìn qua Bill Cohen. Louis Winston thấy vậy giới-thiệu:

-Anh Văn-Lang, đây là...

Văn-Lang ngắt lời:

-Bill Cohen, một kẻ 'ăn cơm nhà chùa, múa tối ngày'! Tôi mừng là tôi làm việc với ông, chứ nếu làm với cái thứ người đốn mạt này thì chẳng thà là tôi 'thất nghiệp'.

Bill Cohen nghe nói bỗng chột dạ, đưa tay định bắt nhưng Văn-Lang vờ như chẳng nhìn thấy. Chàng nhìn Louis Winston như nói với Bill Cohen.

-Nghe nói thám-tử của ông tài lắm phải không? Xin mời vào đây cho tôi hỏi vài câu xem có nắm vững được vấn đề không. Nếu nắm vững vấn-đề tôi giao công-tác này lại ngay không suy nghĩ và 'cút xéo' về Tokyo

ngay để khỏi phí phạm tiền bạc nhà nước Hoa-Kỳ nữa. Nhưng nếu như thám-tử của ông không biết ‘đếch’ gì cả thì yêu cầu cam hòng để người khác làm việc. Mà xong chuyện này thôi, tôi cũng xin từ giả Hoa-Kỳ mà về lại Nhật-Bản thôi, ông đừng lo.

Louis Winston biết chàng đang giận nên vội vàng lên tiếng an ủi, khuyên:

-Văn-Lang, anh đừng giận! Nên nhớ là anh làm với tôi. Nếu tôi không than phiền thì thôi chứ không thằng nào được chõ mồm vào phê bình anh này nọ cả, tôi xin khẳng định là bất kể thằng nào!

Văn-Lang lúc đó cũng đã nguội bốt đi nhiều nên thôi cũng chẳng muốn làm lớn chuyện thêm. Nhưng chàng quyết định phải dạy cho cái đám ăn không ngồi rồi đi chỉ-trích thiên-hạ một bài học nên chàng hát hàm nhìn Bill Cohen nói giọng thách thức:

-Tôi bảo ông gọi thám tử ông đến đây cho tôi xem anh ta nắm vững vấn đề thế nào.

Louis Winston vội can ngăn:

-Thôi anh Văn-Lang...

Văn-Lang ngắt lời, gạt đi:

-Không được, ông Louis. Kẻ nào lên án chúng ta sai lầm thì kẻ đó phải chứng minh cho đúng, nói có chứng cứ chứ không thể vu khống bằng lời nói rẻ tiền được; cũng như kẻ nào muốn làm việc gì thì phải chứng tỏ là có khả năng chứ nói suông không thì ai tin cho. Tôi vẫn tự hứa với lòng là sẽ cho tất cả tất cả người nào, bạn hay thù một cơ hội bình đẳng để thắng tôi. Vì vậy, hôm nay tôi bắt buộc phải tiếp xúc với thám tử của ông Bill Cohen.

Bill Cohen đỏ mặt tía tai nhưng không còn biết làm gì hơn đành gật đầu:

-Được, anh sẽ toại nguyện. Tôi gọi John ngay bây giờ.

Dứt lời ông ta rút điện thoại tay gọi. Chỉ hai phút sau, một người to lớn, gương mặt cực kỳ lạnh lùng bước vào.

-Anh là John thám tử của ông Bill Cohen phải không?

-Phải.

Văn-Lang gật đầu. Chàng hết nhìn Bill Cohen đến nhìn John rồi nói:

-Bây giờ thầy trò anh hãy cho tôi biết tất cả những gì các người nắm vững trong vụ này mà bảo rằng đã đầy đủ bằng cứ mà tôi vẫn chưa đi bắt người.

Bill Cohen đưa mắt ra hiệu, John hiểu ý liền lớn tiếng đồng ý.

-Tang vật, con dao có dấu tay nghi can. Cái bóp của nghi can nằm ngay tại địa điểm giết người. Còn thiếu cái gì nữa mà ông phải chờ?

Không trả lời câu hỏi của John mà Văn-Lang lại hỏi ngược lại:

-Hãy tả cho tôi hình dáng con dao giết chết người.

John không cần suy nghĩ đáp ngay:

-Đó là một con dao găm, loại của nhà binh sử dụng.

Văn-Lang lại hỏi tiếp:

-Nạn nhân bị đâm bao nhiêu nhát, chết làm sao?

John nhìn Văn-Lang cười ngạo nghễ nói:

-Ông định đưa tôi vào trông hả? Khôn dễ dàng đâu! Nạn nhân chỉ bị đâm có một nhát ngay giữa ngực thôi, nhưng là chỗ hiểm nên chết ngay không kịp ngáp. Sao? Tôi nói có gì sai không?

Văn-Lang phá lên cười rữ rụi. Tiếng cười của chàng làm cả Bill Cohen lẫn John khó chịu không ít. Chưa ai kịp phát biểu ý kiến thì Văn-Lang bỗng nghiêm nét mặt nói:

-Đúng! Đúng quá đi chứ! Nhưng các ông chọn làm nghề rồi! Đáng lẽ các ông nên chọn nghề làm báo có lẽ thích hợp hơn. Chỉ cần ngồi nhà mà mua tin tức thôi rồi cứ chiếu theo đó mà điều tra chứ chẳng cần phải bước ra ngoài đường một bước làm gì cho nhọc công.

-Ông nói sao tôi không hiểu?

Văn-Lang búng ngón tay một cái nói:

-John, ông đi theo tôi ra ngoài này vài phút thôi. Tôi chờng đó mà ông muốn dành lấy vụ này thì tôi cũng sẽ nhường lại cho ông ngay.

Không đợi John trả lời, Văn-Lang đứng dậy bỏ ra ngoài hành lang. Bill Cohen đưa mắt ra hiệu, John liền gật đầu, đứng lên theo Văn-Lang ra ngoài.

Mười lăm phút sau, hai người trở vào lại. Bill Cohen chưa kịp hỏi thì John với dáng điệu ngượng ngập đã nhanh nhẩu lên tiếng trước:

-Ông Bill Cohen à! Tôi nghĩ vụ này chúng ta không nên thắc mắc nữa làm gì mà nên để yên cho ông Văn-Lang điều tra là hơn. Ông ta thật quả nắm vững tình thế hơn tôi nhiều.

Bill Cohen chết lặng cả người trong khi Louis Winston nổi lên một tràng cười ha hả như để chế nhạo người ‘đồng nghiệp’...

*

* *

Bà Hội cùng hai con Trúc và Phát ngồi chung với nhau trên chiếc ghế dài trong phòng khách đối diện với Văn-Lang. Chàng thám tử 008 mặt lạnh như tiền chẳng khác như có một làn sương phủ trên mặt. Thấy ba mẹ con đã sẵn sàng đâu đó, chàng liền bắt đầu cuộc thẩm vấn:

-Ba người hãy lần lượt cho tôi biết tối hôm xảy ra án mạng thì quý vị làm gì, và ở đâu?

Bằng một giọng hết sức khép nép, bà Hội từ từ khai:

-Hôm ấy Quý dẫn ba mẹ con tôi đi từ lâu ăn uống thì có gặp ông và Khôi ở đó như ông đã biết. Rồi biến cố xảy ra dọc đường do tên Toàn gây ra và nhờ ông can thiệp tôi cũng chẳng cần phải nói thêm làm gì. Sau đó, tên Toàn lái xe theo chúng tôi về nhà với mục đích hẳn nói là ‘lấy tiền’. Quý để ba mẹ con tôi ở nhà anh ta nói đi nói chuyện với tên Toàn một lát. Và sau đó, Quý không bao giờ trở lại. Sáng hôm sau ba mẹ con chúng tôi về lại nhà thì nhìn thấy xác Quý nằm đó liền quay điện thoại 911 gọi cảnh-sát. Nhà chức trách sau đó đem mẹ con tôi một dãy nhà của chính phủ dành cho những người vô gia cư ở tạm, bảo khi nào cảnh-sát làm thủ-tục xong xuôi, dọn dẹp chỗ đó thì họ sẽ đem chúng tôi về lại nhà.

-Hôm xảy ra án mạng thì mấy giờ bà về đến nhà.

Trúc nhanh nhẩu đáp:

-Mười rưỡi. (10:30 P.M.)

Văn-Lang gật đầu hỏi tiếp:

-Khoảng mấy giờ Quý rời khỏi nhà y?

-Cùng lắm là 10: 35 P.M.

-Và anh ta không bao giờ trở lại?

-Dạ thưa ông, phải.

Trong khoảng thời gian đó cho đến 11 rưỡi, trong ba người có ai rời khỏi nhà ông Quý đi đâu không?

Cả ba người cùng đáp là ‘không’. Văn-Lang lúc đó mới để ý nhiều đến Trúc. Chàng nhìn cô ả dăm dăm hỏi:

-Nghe nói Quý là vị hôn phu của cô phải không?

-Thưa phải.

-Cô quen y bao lâu rồi?

-Thưa, một tháng.

-Một tháng? Cô có thấy là hơi sớm để nói chuyện vợ chồng không?

Trúc then thùng đồ mặt, nhưng cô nàng đã lấy ngay lại bình tĩnh nói:

-Thưa ông, đó là chuyện riêng của tôi. Không hiểu có liên-quan gì về vấn đề điều tra này không?

Văn-Lang cười đáp:

-Bình thường thì tôi không thêm hỏi cô làm gì cả. Nếu các người quen nhau một ngày hay một giờ rồi thì non hện biển cũng không ăn nhập gì tới tôi. Nhưng trong trường hợp này tôi cần phải hỏi để được biết rõ sự liên-hệ giữa cô và người đã chết như thế nào; có thật là yêu nhau hay không hay là chỉ lợi dụng nhau để rồi đưa đẩy đến kết quả hại lẫn nhau.

-Tôi và anh Quý hết sức thương yêu nhau. Làm sao tôi có thể hại anh ấy được!

-Vì sao cô thương y? Vì tình hay vì tiền?

-Tại sao ông phải thắc mắc?

-Tôi chẳng vừa nói rõ cho cô nghe là gì! Nếu cô không trả lời tôi bây giờ cũng được không hề hấn gì. Sẽ có người khác đến hỏi cô. Chắc là cô muốn hợp tác với người Mỹ hơn là tôi, người Việt như cô. Nhưng không sao, tôi không ngại điều đó đâu.

Biết Văn-Lang đáo để vô cùng, không phải là người 'dễ chơi', Trúc đành xuống nước:

-Tôi thương anh Quý hoàn toàn vì tình.

-Luôn cả sau khi cô biết hắn là một tên 'bụng rỗng kêu to' chuyên sống bằng nghề đi lừa bịp thiên-hạ?

Trúc chưa kịp trả lời Văn-Lang đã bồi thêm một câu:

-Chẳng hạn như lừa bịp tiền bạc của cái người tên Toàn kia, báo hại tôi phải xử dụng đến tay chân tối hôm đó!

Trúc chưa biết trả lời thế nào thì Văn-Lang đã cười rộ lên. Mặt chàng sau đó đánh lại như thép hỏi gặng từng chữ một:

-Tôi hỏi lại một lần nữa. Đêm hôm đó có ai ra ngoài không?

Một lần nữa, cả ba người đều đáp là không. Văn-Lang thở dài lắc đầu. Chàng lẩm bẩm như nói vào hư không:

-Không lẽ mấy người hàng xóm ở đây mù hết cả rồi hay sao mà trông gì cũng ra người hết!

Lúc bấy giờ, Phát bỗng yếu ớt lên tiếng:

-Thưa thám-tử, tối hôm đó em có ra ngoài một chút.

Văn-Lang 'à' một tiếng rồi tiếp:

-Sao lúc đầu tôi hỏi lại bảo là 'không'? Rồi khi tôi hỏi lại thêm lần nữa cũng bảo là 'không'!

Tiếng Phát rụt rè:

-Thưa thám-tử, tại em quá sợ bị nghi ngờ.

Văn-Lang đứng dậy đi qua lại, mấy bước nhìn Phát một hồi.

-Cậu giấu diếm chi tiết mới là dễ bị tình nghi đó. Thôi, tạm bỏ qua chuyện đó. Bây giờ mau nói cho tôi biết, cậu ra ngoài lúc mấy giờ? Làm gì? Đi đến những nơi nào?

Phát nặn óc vài giây rồi khai:

-Em chắc chắn lúc đó phải là khuya lắm, chắc chắn là sau 12 giờ đêm. Em chỉ ra ngoài vườn hút thuốc thôi chứ không đi đâu cả vì thấy bức bối khó chịu, trần trọc không ngủ được, phần thì lại lo lắng cho anh Quý sao đi lâu quá không về.

-Lúc cậu dậy thì mẹ cậu hay chị cậu có biết không?

-Không!

-Sau đó cậu có đi đâu không?

-Không. Em sau đó vào lại nhà và đi ngủ.

Văn-Lang quan-sát thật kỹ khuôn mặt của Phát. Chàng lại hỏi:

-Cậu nghĩ sao về chuyện ‘thề non hẹn biển’ của Trúc, chị của cậu.

-Em rất tán thành chuyện đó.

-Nghĩa là cậu không ghét ‘anh Quý’ một chút nào hết?

-Ngược lại nữa là đằng khác! Em rất thích anh ta. Anh ta giúp đỡ gia đình em rất nhiều. Ngay cả mẹ em vẫn thường bảo chị Trúc thật là tốt phước lắm mới được anh ấy chiều cố đến.

Văn-Lang bật cười thành tiếng. Nhưng chỉ trong vài giây chàng đã nghiêm trang trở lại ngay.

-Đêm hôm đó khi người đàn ông tên Toàn kia chặn xe đánh cho Quý ‘anh rể hụt’ của cậu thì cậu cũng đã hiểu rõ hẳn là một tên bịp bợm chuyên đi lừa tiền của thiên-hạ phải không?

Phát lên tiếng phản đối:

-Không phải vậy. Đó chẳng qua là vì anh Quý nghĩ đến sự an nguy của ba mẹ con em mà thôi nên mới tạm nhịn tên Toàn kia. Chính tên Toàn kia mới là một tên đầu gấu chuyên môn đi bắt nạt người hiền để ‘bắt địa’. Anh Quý thương tình hẳn nên cho tiền vài lần làm hẳn tưởng là anh ấy sợ mà làm tới!

-Có phải chính ‘anh rể hụt’ của cậu nói với cậu như thế?

-Phải. Anh có nghĩ là gã Toàn đó rất có thể là thủ phạm trong vụ này không? Tại làm sao anh không đi điều tra hẳn đi?

-Tôi biết phải làm gì! Cậu không cần bận tâm, cứ lo cho cái thân của cậu trước đã.

Rồi Văn-Lang chéo miệng, lắc đầu nói:

-Có điều tôi vẫn không hiểu!

-Anh không hiểu điều gì?

-Một là cậu quá thông-minh, hai là cậu quá dần!

-Tại sao thám-tử lại nói như vậy?

Nhìn thẳng vào mặt Phát, Văn-Lang đứng đưng:

-Tại vì tôi nắm được tẩy ‘anh rể hụt’ của cậu, gã Quý đó, rất rõ ràng, và biết hết về quá trình của hắn.

Dứt lời, Văn-Lang chỉ thẳng vào mặt Phát gần rõ từng tiếng:

-Còn cậu. Luôn cả quá trình của cậu cũng không có gì đáng hãnh diện cho lắm có đúng không?

Phát im lặng không nói một lời. Văn-Lang chẳng chút nể nang, nói ‘toạc móng heo’ ra cho cả ba mẹ con cùng nghe:

-Khi ở Việt-Nam, cậu từng nghiện ngập, hút sách, đi ăn trộm ăn cắp, đánh lộn, vào tù ra khám như cơm bữa có phải không? Mẹ cậu đã phải hơn một lần gửi cậu ở trại giáo-huấn, đúng không?

Phát cúi đầu lặng yên không nói năng gì được. Bà Hội và Trúc thì chết lặng cả người. Cả ba cùng thắc mắc tại làm sao nhà thám-tử kia lại biết mọi chuyện sành sỏi và chi tiết đến thế. Nhìn sơ qua nét mặt, Văn-Lang cũng đọc được tư tưởng của cả ba. Chàng cười nhạt nói:

-Vì vậy, không gì hơn một đời sống lương thiện hiền hòa. Cậu cũng đã lớn rồi, chắc hiểu ý tôi muốn nói gì chứ?

Phát hốt hoảng xua tay nói:

-Từ ngày sang đây em ‘tu’ rồi, đâu còn ‘nguyền’ như hồi đó nữa. Phải, quá khứ của em thật không tốt, nhưng nay em đã hối cải làm lại cuộc đời.

Văn-Lang cười nhạt:

-Cứ hy-vọng là vậy đi!

Liếc nhìn, thấy Trúc ngồi nhìn chàng bằng một cặp mắt e dè và ghê sợ, Văn-Lang hất hàm hỏi:

-Còn cô? Từ ngày sang bên này đã mở ‘party’ nào mời cả xóm tham dự chưa? Chao ôi! Thật là sung sướng quá đi! Tôi chỉ mới nghĩ tới thôi mà đã thấy thèm rồi! Phải chi mình có thì giờ...

Văn-Lang nhắm nghiền đôi mắt lại ra vẻ mơ màng, tiếc rẻ... Rồi đột nhiên chàng mở mắt ra trợn lên quay sang phía bà Hội, để nhẹ một ‘cú giò lái’:

-Tất cả những chuyện đó hy-vọng bà đừng đổ cho Khôi nhé, tội nghiệp anh ta lắm! Đời anh ta đã bị nhiều oan ức lắm rồi, mong bà nghĩ là thế!

Bà Hội suy nghĩ vài giây rồi lên tiếng:

-Ông Văn-Lang à! Tại sao ông không nghĩ là chính thằng Khôi là thủ phạm giết chết Quý? Chúng có chẳng rành rành ra đó là gì. Ông nói đi, nếu chẳng phải là nó thì tại sao cái bóp của nó lại nằm đằng sau vườn? Đó là một con người tàn bạo, tính lộ ra từ nhỏ rồi chứ có phải mới đây đâu. Tôi còn lạ gì thằng Khôi nữa mà ông phải bênh vực cho nó! Hay là ông đã kết bạn với nó rồi nên sẵn sàng che chở cho nó mà có thể đổ oan cho bất kỳ ai khác?

Văn-Lang cười nắc nẻ. Chàng khinh khỉnh nhìn bà Hội nói bằng một giọng châm biếm:

-Kết bạn là một chuyện, còn điều tra là chuyện thứ hai. Tôi có thể vừa kết bạn với một người và cũng vừa điều tra luôn người đó. Tỉ-dụ như hôm nay đang ngồi đây nói chuyện với bà, biết đâu ngày mai tôi lại cùng bà đem về bót thì sao? Trở lại vấn đề, khi chưa tìm ra thủ phạm thì tôi không dám đoán bậy cho ai cả. Và một lần nữa, tôi xin khẳng định là cho đến giờ phút này tôi vẫn chưa dám chắc ai là thủ phạm giết người nên chưa hề kết tội ai hết. Nhưng tôi cũng xin lập lại là kẻ giết người có mà chạy đằng trời, bất kể là ai! Nếu ông trời mà che chở cho kẻ đó thì Văn-Lang tôi đây sẽ lên tận trời một mắt một còn với ông ta để đem tội nhân xuống lại nơi trần gian mà xử! Còn nói về đổ oan cho người khác thì bà thuộc loại dân chuyên-nghiep rồi, chắc chắn là sành sỏi chuyện này hơn tôi nhiều. Đã bao nhiêu người vô tội kia còn lạ gì tính của bà! Và nói trước cho biết, chính bà cũng nằm trong danh sách nghi can của tôi đây. Nếu bà vô tội thì không nói chứ còn có tội thì ôi thôi, xin bà cầu nguyện với thượng-đế của bà nói giùm may ra án có thể nhẹ bớt đi chút đỉnh!

*

* *

Văn-Lang ngồi một mình trong xe hút thuốc chờ đợi. Nửa tiếng trôi qua, một chiếc xe màu đen vừa đậu bên kia đường, trước cửa nhà. Một người đàn ông đeo kính râm, dáng người to lớn bước ra đóng xăm cửa xe lại. Không chút chậm trễ, chàng mở cửa xe ra gọi lớn:

-Ông Toàn!

Người đàn ông nghe gọi tên mình liền đứng khựng lại. Vừa trông thấy Văn-Lang từ bên kia đường băng qua, gã lộ vẻ lo sợ run rẩy đứng im không nhúc nhích, nhưng cố gom hết can đảm lên tiếng hỏi:

-Ông tìm tôi có việc gì?

-Để hỏi ông ít câu.

Toàn đã được ‘thưởng thức’ qua tài nghệ của chàng thám tử 008 này nên không dám hách dịch hay lớn tiếng gây sự, lại càng không dám nghĩ đến cách nói chuyện bằng chân tay. Văn-Lang nhìn Toàn chăm chăm nói:

-Chúng ta có thể nói chuyện ngay tại đây hoặc là vào bên trong, tùy ông lựa chọn.

Toàn ngó trước ngó sau một cái rồi đáp ngay không do dự:

-Mời ông vào nhà nói chuyện có lẽ tiện hơn.

-Được!

Cả hai vào nhà. Chờ ngồi xuống thoải mái đầu óc xong xuôi, Văn-Lang mới bắt đầu câu chuyện:

-Tối hôm đó, nghe ông nói với Quý là ông theo gã về nhà lấy tiền. Sáng hôm sau người ta tìm thấy xác tên Quý chết nghĩa là sao?

Hồn vía Toàn lên mây, gã lắp bắp thề ‘bán sống bán chết’:

-Không... không! Tôi... không có giết... tên Quý... đó! Tôi...

Thấy dáng điệu sợ sệt ấp a ấp úng của gã, Văn-Lang không khỏi tức cười. Chàng cố nhịn cười, nghiêm nét mặt nói:

-Tôi chưa có hỏi là ông có giết người hay không. Giờ hãy kể cho tôi nghe đầu đuôi diễn biến tối hôm đó ra sao. Ông theo gã Quý về đó lúc mấy giờ? Ông làm gì ở đó? Rồi khỏi lúc mấy giờ?

Văn-Lang chẳng cần biết nhà Toàn có kỳ mùi thuốc lá hay không. Chàng móc thuốc ra, bật lửa mời hút. Chàng cũng không quên mời gã một điếu để ‘hú hồn’:

-Có lẽ hút vào vài hơi ông sẽ bình tĩnh hơn mà nói chuyện.

Toàn chạy vội đi lấy cái gạt tàn đem ra để giữa bàn. Sau đó gã từ từ thuật lại mọi diễn biến:

-Hôm đó tôi theo tên Quý về nhà hắn khoảng mười rưỡi (10:30g). Hắn dẫn ba mẹ con bà Hội ở lại nhà hắn đợi hắn nói chuyện riêng với tôi xong. Sau đó hắn dẫn tôi tới một căn nhà ở gần đó, mà theo chúng ta được biết đó là nhà bà Hội. Tôi đòi lại tiền của tôi, hắn bảo đang kẹt nên không có đủ tiền trả và năn nỉ với tôi cho hắn khát...

Nghe nói đến đây Văn-Lang chợt ngắt lời:

-Khoan! Ông cho tôi biết hắn thiếu nợ ông bao nhiêu, đầu đuôi ra sao, trong trường-hợp nào?

-Hai chục ngàn (20000)! Đó là tất cả số tiền để dành được suốt bao nhiêu năm đi làm, thất lưng buộc bụng mới được từng đó. Ông cho tôi nói sơ qua về chuyện này một chút. Cách đây vài năm tên Quý này ăn mặc bảnh bao lịch-sự tới nhà tôi tự giới-thiệu hắn là một người làm ăn rất thành công, gia-sản có tới vài chục triệu, có ý muốn giúp đỡ người đồng hương. Hắn dẫn tôi rằng nếu ai tin tưởng hắn, muốn làm ăn chung với hắn thì giao cho hắn ít nhất là mười ngàn (10000) đô thì hắn bảo đảm cứ mỗi tháng sẽ có lời 500 đô. Tôi thăm nghĩ nếu mình bỏ tiền nhà bản thì một năm cùng lắm là lời được có hơn 200 bạc, nên đây thật là cơ hội ngàn vàng để kiếm thêm chút đỉnh. Nghĩ đoạn tôi liền cho hắn biết tôi sẵn sàng bỏ ra 10000 đồng để hùn hạp làm ăn chung với hắn. Suốt ba tháng liên tiếp, tháng nào hắn cũng tới giao cho tôi 500 đồng, bảo rằng đó chỉ là tiền lời của tôi thôi, chứ còn vốn liếng thì vẫn còn nguyên vẹn. Tôi mừng quá và cảm thấy hắn thật là người có uy tín đáng tin cậy nên giao nốt cho hắn 10000 đồng còn lại cho hắn, định ninh rằng mỗi một tháng sẽ đem về được một ngàn đồng. Thú thật với ông, tôi đi làm 40 tiếng một tuần mà chỉ đem về trên dưới có 1000 đồng mỗi tháng. Nếu theo cách làm ăn thế này thì lợi tức hàng tháng của tôi sẽ tăng lên gấp đôi, chẳng hay lắm ru? Nhưng sau đó cầm số tiền đưa đợt hai của tôi thì hắn không bao giờ còn trở lại nữa. Tôi gọi điện thoại tìm không biết bao nhiêu lần nhưng không lần nào gặp được hắn cả. Rồi một hôm tổng đài cho tôi biết là số điện thoại của hắn đã cắt rồi nên không còn cách nào để liên lạc với hắn nữa. Tôi hết sức đau khổ vì bị lừa một vỏ đau quá, để đến nỗi ‘tiền mất tật mang’!

Văn-Lang nghe qua vừa buồn cười vừa thương hại. Thông thường thì một người có bình dân giáo-dục đến cỡ nào cũng hiểu được cái lối ‘làm ăn không vốn’ của cái nhóm người ‘chơi hụi giựt hụi’ đó, nhưng trên thực tế thì không biết bao nhiêu người tự cho mình là ‘có học’ lại bị ‘mắc hớ’ nhiều hơn! Gã Toàn này thuộc thành phần nông cạn, không bao giờ chịu dùng đầu óc suy nghĩ thì cũng chẳng có gì đáng bàn. Chàng nhớ lại một câu thơ từng đọc qua thời còn đi học là ‘biết ai là đại, biết ai khôn’...

Với giọng buồn bã, Toàn kể tiếp:

-Mấy năm liên tiếp tôi không tìm thấy hấn đâu cả. Tối hôm nọ tôi tình cờ lái xe ngang qua gặp hấn ở bãi đậu xe ở tửu lầu tôi liền dừng xe lại gọi thì hấn lên xe chạy thẳng, do đó mà tôi đuổi theo cho bằng được. Tất cả những chuyện sau đó thì ông đã biết...

Văn-Lang lại ngắt lời:

-Trở lại vấn đề. Tôi biết sau khi hấn khất lần ông thì chuyện gì xảy ra kế tiếp. Ông có đồng ý chịu cho hấn khất hay không?

-Dĩ nhiên đời nào tôi chịu! Tôi nhất định phải đòi đến cùng. Tôi có nói với hấn là tôi không cần tiền lời gì nữa mà chỉ cần lấy lại đủ số vốn là 20000 mà thôi. Vì hấn đã đưa tôi 1500 trong ba tháng hồi đó nên tôi bảo là tôi chỉ cần hấn đưa nốt cho tôi 18500 nữa là xong. Thấy tôi làm dữ quá nên cực chẳng đã, hấn mới 'xì ra', đưa cho tôi trước 2000 đồng bảo sẽ từ từ thanh toán sau. Ông thấy đó, tôi đâu có muốn hấn chết làm gì, vì hấn mà chết thì số tiền còn lại của tôi còn biết đòi ai, kiện ai đây? Cái chết của hấn hại tôi mất tổng cộng là 16500 đô! Ông coi, liệu tôi có sung sướng được hay không? Vẫn biết là tôi không ưa gì hấn cả, nếu chưa muốn nói là khinh, là ghét thậm tệ! Nhưng ông nói đi, nếu vào ông thì ông có giết tên Quý kia được không?

Văn-Lang chăm chú nghe từ đầu chí cuối, không bỏ sót một chi tiết nào. Chàng vẫn ngồi yên, lạnh lùng như băng mà không tỏ một thái độ nào. Không chú ý đến câu hỏi của Toàn, Văn-Lang hỏi sang chuyện khác:

-Ông rời khỏi lúc mấy giờ? Có ai làm chứng được điều đó không?

Toàn suy nghĩ vài giây rồi trả lời:

-Tôi khá chắc chắn là trong khoảng từ 11 giờ 15 cho đến 11 rưỡi.

Văn-Lang hỏi kỹ:

-Ông có chắc không?

-Chắc!

-Vậy có ai làm chứng được điều đó?

-Có hai người.

Đôi mắt của Văn-Lang chợt sáng rực lên. Chàng hỏi tiếp:

-Là những ai? Ông nói cho rõ ràng và chi-tiết vì điều này rất quan-trọng. Nó có thể là một biện-chứng cho sự thanh-bạch, vô tội của ông đó.

Toàn gật đầu nói:

-Một người là em ruột của bồ già Quý đó tên là... hình như Phát thì phải. Còn người kia là một người cỡ tuổi ông tên... Khánh..., ơ... không phải!... Có lẽ là Khải... mà không... ơ... ơ...

Vò đầu bứt tóc một hồi, Toàn bỗng vỗ đùi một cái hét nói:

-Phải rồi! Tên là Khôi!

-Khôi?

-Phải! Tôi chắc chắn là như vậy. Sau khi tên Quý đưa tiền cho tôi xong thì hình như không hẹn mà gặp. Thằng Phát, em vợ tương-lai hệt của tên Quý bước vào nhà và không đầy 15 giây sau thì người đàn ông tên Khôi kia bước vô. Tôi còn nhớ, người đàn ông tên Khôi kia sắc mùi bia rượu, mặt mày đỏ bừng. Vừa bước vào, ông ta đã chỉ vào mặt già Quý chửi rửa như tát nước vào mặt, đòi đánh nhau tay đôi. Tên Quý vừa chửi lại thì người đàn ông tên Khôi đó nhào tới thôi tên Khôi kia mấy cái, chính tôi và tên Phát kia phải can hai bên ra.

-Ông giữ tên Quý lại còn tên Phát can ông Khôi có phải không?

-Đúng vậy! Sao ông biết?

Văn-Lang cười nhạt:

-Vì hai người đó vào cùng một lượt nên khoảng cách gần nhau hơn. Còn ông với tên Quý kia nói chuyện với nhau một hồi khá lâu thì không thể nào đứng xa nhau được!... Rồi Sau đó thì sao nữa?

-Sau đó thì tên Phát kia đem ông Khôi ra ngoài không biết năn nỉ ỉ ôi cái gì đó, chỉ thấy lúc hấn trở vào lại thì không còn người đàn ông tên Khôi kia nữa. Thấy chuyện cũng tạm yên nên tôi sau đó ra về...

Nghe tới đây Văn-Lang lại ngắt lời:

-Sau khi ông ra về thì tên Phát còn ở đó phải không?

-Không! Hấn đi cùng lượt với tôi. Tôi ra xe, còn hấn quẹo trái đi bộ, chắc là về lại nhà tên Quý kia ngủ.

-Như ông kể thì ông Khôi có thoi tên Quý kia mấy thoi. Vậy ông có thể nói cho tôi biết ông Khôi đánh trúng tên Quý vào chỗ nào không?

-Ban đầu ông Khôi đâm ngay mặt tên Quý hai cái, sau đó bồi thêm một đá nữa ngay bàn tọa. Tên Phát nhảy tới ôm ông Khôi lại, còn tôi thì đứng ra phía trước tên Quý ôm hấn, đồng thời để ngăn cản ông Khôi.

Lúc đó Văn-Lang mới gật đầu nói:

-Tốt lắm! Được rồi, cảm ơn ông.

Toàn thấy hồi hộp trong lòng vội hỏi:

-Ông Văn-Lang, liệu tôi còn bị nghi ngờ nữa không?

Văn-Lang mỉm cười đáp:

-Khi nào điều tra xong xuôi thì sở cảnh-sát mới có thể bắt đầu từ từ loại bỏ từng người trong danh sách nghi can một khi đoán dần ra thủ-phạm là ai.

Toàn nghe nói có vẻ hậm hực, lộ nét khó chịu.

-Tại sao ông không chịu tin tôi? Những gì tôi nói với ông đều là sự thật cả. Tôi không hề dấu ông nửa điểm kia mà!

Lần này Văn-Lang chỉ cười lớn mà rằng:

-Tôi chưa hề bảo là ông nói dối, nhưng cũng chưa thể kết luận ngay được điều gì. Nếu ông không làm, thật sự vô tội thì cứ bình tĩnh mà vui sống chứ không việc gì phải lo lắng sợ sệt cả. Đó là điều duy nhất hiện tại mà tôi có thể khuyên ông được mà thôi.

Rời nhà Toàn, Văn-Lang bỗng cảm thấy buồn buồn. Chàng chợt nhớ tới Yến. Không biết giờ này cô ả đang ở đâu và làm gì? Liệu cô nàng đã chịu ‘tha thứ’ chưa hay vẫn còn giận hờn? Suy nghĩ một hồi Văn-Lang chỉ còn biết thở dài mà tự nhủ:

-“Muốn biết rõ sự thật thì chỉ có một cách mà thôi!”

Văn-Lang lấy điện-thoại ra bấm số. Tiếng chuông bắt đầu reng. Phía đầu giây bên kia có tiếng con gái trả lời:

-A lô...

6. Chương 6

Văn-Lang ít nhiều cũng hiểu được một phần nào tâm-lý phụ-nữ trên tình trường. Đối với phụ-nữ thì chẳng có gì là quá lớn hay quá nhỏ. Nhiều lúc chuyện không đâu vào đâu tưởng không có gì mà lại thành ra quan-trọng. Ngược lại nhiều lúc chuyện lớn tưởng là hết sức nghiêm trọng thì lại chẳng có gì! Có lẽ đó là bản thiên-sinh của phái yếu, luôn để cho phái mạnh phải luôn luôn ‘nhức đầu’ đoán tới đoán lui, và đoán trật dài dài!

Sự-nghệp và ái-tình. Hầu hết tất cả đàn ông trên đời đều phải có cả hai, hay nói một cách khiêm-nhường hơn là muốn có cả hai. Có sự-nghệp cũng chưa chắc có được ái-tình. Nhưng nếu không có sự-nghệp thì chắc chắn sẽ không bao giờ có ái-tình! Và nhiều lúc con người bị kẹt cứng giữa sự- nghiệp và ái-tình. Chỉ có những nhà tỷ-phú hay triệu-phú thì mới có thể nói chuyện lý tưởng là nếu phải chọn một thì sẽ chọn ái-tình. Nhưng hầu hết đa số còn lại đều phải hy-sinh cho sự nghiệp. Chọn đường sự nghiệp đây không có nghĩa là làm giàu, cũng không có nghĩa là xem thường ái-tình, mà chỉ là thực tế phải kiếm sống đó thôi.

Dĩ-nhiên, là một người đàn ông, Văn-Lang cũng muốn có cả hai như bất cứ ai đó. Nhưng chàng hiểu đó không phải là chuyện dễ, nhất là chàng sống bằng nghề điệp-viên thám-tử này. Vì công việc, chàng đã phải hơn một lần từ chối dẫn người đẹp đi chơi, cũng như dành thời gian cho nàng ta. Và cũng vì công việc mà chàng sinh bệnh để đến nỗi thất hẹn với đào. Việc mình không muốn xảy đến lại cứ đến hoài với mình! Nhưng đó là ‘đời’! Đời quá ngắn ngủi. Việc đời lại chồng chất, không bao giờ hết...

Suy nghĩ một hồi, Văn-Lang không biết làm gì hơn là thở dài nói thầm:

-“Thôi! Hơi sức đâu mà lo cho nhiều! Những gì phải đến rồi cũng sẽ đến.”

Nghĩ cho nát óc rồi cũng phải trở về với thực tại. Chàng biết mình còn chuyện quan-trọng phải làm, không thể dành hết thì giờ suy nghĩ cho những chuyện tình cảm riêng tư được...

Văn-Lang ghé qua văn-phòng thăm Louis Winston một hồi, báo cáo sơ qua về tiến trình của công việc chàng làm. Như thường lệ, ông ta tỏ ra rất hài lòng với chàng, hết lời khen ngợi và khuyến khích. Sau đó Louis Winston vui vẻ hỏi thăm đến chuyện tình cảm của Văn-Lang đi đến đâu thì chàng cũng không giấu diếm, buồn bã kể lại mọi biến cố vừa qua. Louis Winston cười sặc sụa, khuyên rằng:

-Văn-Lang! Tôi phải nói thật. Là một điệp-viên thám-tử, anh rất già dặn, nhưng về mặt tình cảm thì anh vẫn còn non nớt lắm! Nhưng chắc tôi cũng không nên nói như vậy là vì trong chúng ta, tất cả đều thế. Ai cũng có thể nhìn thấy mặt của tất cả mọi người nhưng có bao giờ nhìn được mặt của chính mình đâu! Và cũng đâu có ai dám vỗ ngực huênh hoang là mình ‘rất sành sỏi’ hiểu biết nhiều về tâm lý đàn bà đâu! Nhưng anh cũng chẳng cần phải bận tâm làm gì! Trong tình yêu phải có sự tha thứ. Nếu nàng ta thật sự thương anh thì trước sau gì cũng sẽ phải bỏ qua những chuyện nhỏ nhặt đó. Còn nếu như nàng ‘chỉ vì một lỗ nhỏ mà đành lòng đánh đắm cả con thuyền’ thì thật sự có bỏ để cho anh theo đuổi mục tiêu nữa không? Anh lo nhiều buồn nhiều để làm gì? Liệu có thay đổi được tình thế không? Nếu anh thật lòng yêu thì cứ tiến tới. Thành hay bại không thành vấn-đề, vì anh chẳng có gì để hối hận nữa.

Văn-Lang lắc đầu nói:

-Tôi chỉ hy-vọng tất cả những gì ông nói đều là đúng. Nhưng thôi, bỏ qua chuyện đó đi. Giờ trở lại chuyện chính phải làm. Tôi cảm thấy chuyện càng ngày càng thêm phức tạp. Mà cũng không biết có phải là phức tạp không hay chỉ là hết sức đơn giản nhưng tại mình làm cho nó phức tạp thêm đó thôi!

Chàng đứng dậy chào Louis Winston. Trước khi đi, Văn-Lang nói:

-Tôi hy-vọng chỉ sau hai lần thăm vấn nữa thôi là giải quyết xong vụ án này.

Louis Winston gật đầu nói:

-Tôi vẫn yên chí đợi tin ‘thắng trận’ của anh. Và tôi cũng cần nhắc lại cho anh biết là tôi chưa bao giờ nghi ngờ tài nghệ của anh hết. Cứ vững tâm mà làm theo kế hoạch và sách lược của anh.

Văn-Lang về nhà nghỉ một lúc. Chờ cho trời tối hẳn, chàng mới lên đường thi-hành công-tác dự định là ghé lại nhà ba mẹ con bà Hội để ‘hỏi thăm sức khỏe’ họ thêm một lần nữa.

Sự viếng thăm đột ngột của Văn-Lang làm ba mẹ con bà Hội lúng túng, không biết phảo làm sao. Chàng quan-sát kỹ về mặt ba người rồi mới chịu vào đề:

-Phát! Cậu nói dối tôi! Đêm đó cậu có về lại bên nhà cậu, đúng không?

Biết không thể dấu nổi Văn-Lang nên Phát đành gạt đầu:

-Phải, em có đến đó và có gặp anh Khôi ở đó nữa. Anh Khôi chửi mắng anh Quý rồi hành hung nên em phải can ra rồi hết lời năn nỉ anh Khôi. Sở dĩ em không dám nói thật với thám-tử vì em sợ thám-tử nghi

ngờ em.

Văn-Lang cau mày, lớn tiếng nói:

-Cậu dối tôi hơi nhiều rồi đấy! Cậu thử nghĩ xem liệu tôi còn tin nổi cậu nữa không? Cậu nói đi!

Phát thấy Văn-Lang có vẻ giận dữ nên dịu giọng nói:

-Sau khi can anh Khôi ra thì em về lại nhà anh Quý. Có gã Toàn kia thấy em rời khỏi rõ ràng mà.

-Cậu về lại đây?

-Dạ!

Bà Hội liền xin phép ra sau bếp cùng với Trúc để pha nước. Phát cũng xin phép đi vào nhà tắm một chút để lại Văn-Lang tạm thời ngồi một mình tại phòng khách. Chàng tò mò đảo mắt nhìn chung quanh. Trên TV, một tượng chim ưng bằng đá với cặp mắt dữ dằn nhìn chăm chăm về phía chàng. Văn-Lang bất chợt thấy ngộ nghĩnh và buồn cười. Chàng cảm khái nghĩ thầm:

-“Nhiều lúc chính mình cũng như con chim ưng kia thôi, lúc nào cũng chực để ‘bắt mồi’.”

Và chàng lại nghĩ tiếp và tự hỏi:

-“Nhưng khi cần thiết thì liệu mình có hung hãn được, có độc ác được như chim ưng hay không?”

Chàng bỗng nghe có tiếng thì thầm của bà Hội với Trúc, đứa con gái của bà ta. Chỉ nghe tiếng bà Hội cau mày gắt lên rằng:

-Mày chỉ thích ăn diện với hoang phí! Tiền còn không tới một ngàn nữa mà cứ đòi sắm hết thứ này sang thứ nọ!

Tiếng con Trúc nũng nịu khê vang lên như một đứa con nít vùi vào. Văn-Lang lại thêm một phen buồn cười. Chàng nói thầm trong bụng:

-“Đúng thật là ‘con nhà lính, tính nhà quan’! Cứ ngồi không mà ăn xài thì đến núi cũng phải lở! Đối với những hạng người như thế này thì có cho một triệu một năm cũng vẫn thiếu như thường!”

Lúc đó bà Hội và Trúc từ bếp đem lên mẩu ly nước. Trúc cầm một ly mời khách. Văn-Lang đỡ lấy và đặt ngay xuống bàn, nói đôi tiếng cảm ơn khách sáo cho có lệ chứ chẳng buồn đụng đến. Chờ cho Phát trở lại đông đủ cả ba mẹ con, chàng lại tiếp tục hỏi:

-Cậu Phát, tôi hỏi cậu một lần cuối. Đêm hôm đó sau khi về nhà Quý ngủ, cậu còn đi đâu nữa không?

-Không! Lúc đó anh Quý bảo em về trước đi rồi anh ấy sẽ về sau.

Quay sang bà Hội và Trúc, Văn-Lang hỏi:

-Hai người xác nhận điều đó hay phủ nhận?

Cả bà Hội lẫn Trúc đồng thanh đáp:

-Đúng vậy!

Văn-Lang nghe xong liền đứng phắt dậy nói:

-Được! Tạm thời tôi tin là thế. Nhưng nói trước, nếu tôi mà điều tra ra là các người nói dối tôi nửa lời thì tôi không dám nói trước hậu quả sẽ đi đến đâu đấy nhé!

Dứt lời, chàng đứng dậy đi ra khỏi nhà ngay không thèm ngoái lại, mà không cần phải nói với ai thêm lời nào. Chàng vừa đi vừa nhủ thầm:

-“Tại sao lại thế này? Không! Không có lý nào!”

Rồi chàng lại tự nhắc nhở mình rằng một thám-tử không nên để tình cảm chi phối mình trong bất cứ lãnh vực nào. Tình cảm đây bao gồm tất cả tình yêu lẫn tình bạn, đôi khi tình người nữa. Nếu không làm được như vậy thì còn gì gọi được là ‘chí công vô tư’ nữa? Và như thế thì làm sao còn có thể sáng suốt được trong công việc mình phục-vụ?

Nhưng chàng sau cùng vẫn chỉ là con người. Mà đã là con người thì tránh sao được cái vòng luẩn quẩn của vui, buồn, sướng, khổ với thương, yêu, thù, hận... Và vì là con người nên cũng khó có ai tránh khỏi một trong những sự kiện đáng sợ nhất của đời sống: đó là sự sợ hãi.

Phải! Sợ hãi! Văn-Lang bỗng cảm thấy sợ hãi, một điều ít khi xảy ra cho chàng. Văn-Lang thật sự đang rối trí, không rõ vì sao mình lại sợ hãi, và sợ hãi về việc gì! Chàng chỉ biết rõ một điều là chàng đang mất dần đi một trong những ưu-điểm lớn nhất của mình: sự điềm tĩnh. Và chàng cũng cảm thấy có một điểm gì đó hết sức vô lý mà chưa tài nào nghĩ ra nổi...

Đậu xe trước cửa nhà Khôi, Văn-Lang vẫn ngồi yên bất động. Chàng hút hết điếu thuốc này sang điếu thuốc nọ để cố mà kéo dài thêm thời giờ cho chàng suy nghĩ. Nhưng rồi chuyện gì đến cũng phải đến. Bao nhiêu sợ hãi, bao nhiêu ưu tư lo lắng dù không muốn đương đầu cũng phải cố gắng mà vượt qua.

Văn-Lang khẽ mở cửa xe bước ra ngoài. Chàng lê từng bước chân mỗi trông thật nặng nề. Khoảng cách từ chỗ đậu xe đến trước cửa nhà Khôi không xa lắm, chỉ chừng vài chục bước nhưng Văn-Lang tưởng chừng như mình đi hoài vẫn không tới nơi...

Văn-Lang cắn chặt hai hàm răng, thu hết can đảm đưa tay lên nhấn chuông rồi hồi hộp chờ đợi. Chỉ độ vài giây sau Khôi đã chạy ra đến nơi mở cửa. Trông thấy Văn-Lang, Khôi tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nhưng cũng lịch-sự cất tiếng chào hỏi rồi đưa tay ra bắt.

-Mời anh vào nhà trước đã rồi có chuyện gì nói sau.

Bắt tay Khôi xong, Văn-Lang khẽ gật đầu:

-Cám ơn anh Khôi!

Vừa bước vào phòng khách, Văn-Lang bắt gặp ngay một khuôn mặt nữ-nhân hết sức quen thuộc hình trái soan, tóc cắt ngắn, trông xinh xắn ‘đẹp gái’ vô cùng. Người đó không ai khác hơn là Yến. Không hẹn mà gặp, cả hai người đều trở mặt nhìn nhau mà giật mình đánh thót một cái. Khôi vẫn vô tình không để ý liền đưa tay chỉ Văn-Lang ‘giới thiệu’ với Yến:

-Văn-Lang, đây là Yến, người Trung-Quốc, bạn gái của tôi.

Văn-Lang mỉm cười, ôn tồn nói:

-Tứ hải giai huynh đệ! Không phải khách sáo làm gì. Bạn của anh cũng là bạn của tôi thôi.

Quay sang Yến, Khôi nói:

-Yến, đây là Văn-Lang, bạn của anh. Anh ta là một thám-tử tài ba được huấn-luyện tại Nhật-Bản, hiện tại đang làm việc cho sở cảnh-sát liên-bang Hoa-Kỳ đó.

Văn-Lang nở một nụ cười thân thiện, khẽ cúi đầu chào, giả lã như chưa từng quen biết hay gặp qua nàng.

-Cô Yến, hân hạnh được biết cô.

Yến cúi gằm mặt tỏ vẻ thẹn thùng, chỉ nói gượng được mấy chữ:

-Anh khỏe không?

-Cám ơn cô, tôi vẫn bình thường.

Xoay qua Khôi, Văn-Lang đồng dục nói:

-Anh Khôi! Nếu anh bận thì tôi xin đi về, hẹn khi khác sẽ đến. Nhưng tôi bắt buộc phải gặp anh càng sớm càng tốt. Vậy anh có thể hẹn trước với tôi ngày giờ, địa điểm được không?

-Không sao cả! Anh có thể nói chuyện bây giờ được mà. Cô Yến đây cũng là ‘người nhà’ mà!

Văn-Lang cười nói:

-Tôi thật sự muốn hết sức tế nhị trong chuyện này. Chỉ tiện nói với một mình anh mà thôi.

Vốn dĩ Văn-Lang có ý nói là chàng cần phải thẩm vấn Khôi trong công chuyện điều tra nên không muốn cho người thứ ba nghe, vừa thiếu tế-nhị trong lễ lối giao-thiệp lại vừa thiếu chu đáo trong công việc. Nhưng

Yến lại tưởng là chàng tức giận nên nổi máu ghen tuông. Yến chợt cảm thấy khó chịu trong lòng. Nàng quay sang nói với Khôi:

-Hay là để em về trước có lẽ tiện hơn.

Khôi bèn gạt đi:

-Không! Làm gì mà em phải đi về? Nếu em thấy không tiện thì có thể vào nhà trong hay lên lầu chờ anh một chút cũng được.

Yến nhìn Văn-Lang cười nhạt:

-Như vậy có được không ‘thám-tử’?

Nghe Yến gọi mình là ‘thám-tử’, Văn-Lang cảm thấy dở khóc dở cười. Chàng biết nàng có ý chửi xéo mình, cho là mình ghen tức nên mới dò thám, muốn xen vào chuyện của nàng và bây giờ có ý kiếm chuyện với Khôi, mà dưới mắt chàng là ‘tình địch’. Văn-Lang chỉ đành cười trừ mà đáp:

-Có gì mà không được? Tùy quý-vị muốn sao thì muốn!

Yến cau mày nhìn Văn-Lang hỏi:

-Mà chuyện gì quan-trọng đến như thế hả?

Văn-Lang không nhin được, cười gằn đáp:

-Chuyện đàn ông!

Yến ‘hừ’ giọng mũi một tiếng bỏ vào trong rồi bước lên trên lầu. Chờ cho đến khi không còn nghe thấy tiếng chân nàng nữa, Văn-Lang mới khơi chuyện.

-Anh Khôi! Tôi có chuyện rất quan-trọng phải hỏi anh và mong anh trả lời hết sức thành thật với tôi!

-Chuyện gì?

Văn-Lang khẽ hít vào một luồng không khí rồi nghiêm nghị hỏi:

-Đêm hôm chia tay tôi tại tửu lầu và cũng là đêm xảy ra án mạng, anh có mặt tại nhà bà Hội và có đánh tên Quý kia phải không?

Khôi gạt đầu nói:

-Phải?

Văn-Lang ‘à’ một tiếng xong hỏi tiếp:

-Thế thì tại sao anh lại giấu tôi, không cho tôi biết?

-Vì anh có hỏi tôi đâu!

Văn-Lang gạt đầu, cho là câu trả lời của Khôi hợp tình hợp lý.

-Phải nhìn nhận là anh nói đúng. Đó là lỗi tại tôi không hỏi anh. Nhưng bây giờ tôi đã biết, và chuyện trở nên vô cùng phiền phức rồi đó. Vậy anh cho tôi biết lý do vì sao anh trở lại... Lúc đó là mấy giờ... Đánh tên Quý đó ra sao, có bị trọng thương gì không... v... v..., nhất nhất phải kể lại cho tôi từ đầu đến đuôi không thêm không bớt bất cứ một lời nào, hay một chi-tiết nào!

Khôi gạt đầu nói:

-Anh sẽ được toại nguyện thôi! Hôm đó lúc chia tay với anh, tôi về lại nhà. Ngồi một lúc lại nghĩ đến những thái độ của tên Quý và mấy người kia mà chịu không nổi nên tôi quyết đến nhà bà Hội gặp hấn và mấy người dẫn mặt một chuyến. Lúc đó vào khoảng trên dưới 11 giờ. Nhưng tôi chỉ gặp có tên Quý cùng với một người đàn ông tên là Toàn và Thăng Phát. Vừa gặp tên Quý, tôi lên tiếng cảnh cáo hấn là nếu còn xúc phạm tôi thêm một lần nữa là tôi sẽ liều cái mạng này với hấn. Chẳng ngờ hấn lại giả giọng hăm dọa đòi kiện tôi ra tòa nên tôi nổi cơn thịnh nộ xông lại cho hấn mấy đấm và mấy đá. Hấn chỉ bị sưng mặt sơ sơ thôi chứ không có thương tích gì trầm trọng hết. Thăng Phát sau đó can tôi và xin lỗi tôi, xin tôi đừng

đánh tên Quý nữa. Tôi sau đó bớt giận nên cũng bỏ về nhà. Về đến nhà lúc đó vào khoảng 12 giờ đêm. Sau đó, tôi ngủ luôn một giấc cho đến sáng hôm sau...

Văn-Lang bỗng ngắt lời:

-Lúc đó là mấy giờ?

-Khoảng 11 giờ 15 cho đến 11 giờ 30.

-Anh đi bằng ngõ trước hay ngõ sau?

-Ngõ trước.

Văn-Lang chép miệng một cái rồi hỏi lại:

-Tôi hỏi lại một lần nữa. Anh đi vào bằng ngõ trước hay ngõ sau?

-Ngõ trước! Anh có hỏi tôi thêm 100 lần nữa thì câu trả lời của tôi vẫn là ‘ngõ trước’ mà thôi chứ không gì khác hơn đâu!

-Sau khi về nhà rồi anh còn trở lại thêm một lần nữa không?

-Không!

-Chắc chắn?

-Chắc chắn!

Văn-Lang đứng dậy nói:

-Được rồi! Bây giờ tạm thời như thế là đủ. Nếu có gì cần thiết tôi sẽ đến hỏi tiếp.

-Rất sẵn sàng!

Văn-Lang nói đôi lời tạm biệt rồi bỏ ra về. Bao nhiêu sự việc dồn dập quay cuồng liên tục trong đầu chàng. Tự-nhiên trong lòng Văn-Lang dâng lên một nỗi buồn lạ lùng. Không hiểu là vì công việc của chàng trong những ngày sắp đến trở nên khó khăn, hay là vì sự có mặt của Yến tại nhà Khôi. Mà cũng rất có thể là cả hai. Dù buồn, Văn-Lang vẫn không nản chí chút nào. Chàng chỉ cho đây là một phần nhỏ trong những thử thách của cuộc đời. Chính cuộc đời Văn-Lang cũng không thiếu gì những thăng trầm, hay dở đều có cả. Ái-tình, thể thái nhân tình lúc nào cũng là con dao hai lưỡi. Ai đến với mình được ắt cũng sẽ bỏ mình được. Ai thương yêu hay kính phục mình được đương nhiên cũng sẽ thù ghét mình được. Ranh-giới giữa yêu và hận, bạn và thù rất mong manh, còn mong manh hơn tất cả những gì thể nhân tưởng tượng nhiều lắm!

Một thám-tử điệp-viên chuyên nghiệp được huấn-luyện rất kỹ về những lãnh vực này. Từ học-thức cho đến cách giao-thiệp, cách uyển-chuyển mọi việc, cộng thêm các tài-nghệ cá-nhân như võ-thuật, bắn súng... Nhưng quan-trọng hơn hết, ý chí phải được nung nấu và rèn luyện để trở thành sắt đá. Nói như thế không có nghĩa là phải mất hết nhân tính mới làm việc hữu hiệu được, nhưng chẳng qua là bất cứ một ai trong nghề này phải luôn luôn biết xử dụng lý trí để kiềm kẹp cơn tim.

Dĩ-nhiên nói thì dễ, nhưng đến khi đụng trận thì mới thấy thật không phải đơn giản chút nào. Một điều mà Văn-Lang đã thấy ứng-nghiem là nghề thám-tử điệp-viên rất cô đơn lạc loài. Và có ai biết được hay đoán trước được những gì sẽ xảy ra! Rất có thể một ngày nào đó chính bản thân chàng sẽ phải ‘sinh nghề tử nghiệp’, sẽ phải ngã gục chết bất đắc kỳ tử mà khó ai giải thích nổi! Nhưng Văn-Lang đã chấp-nhận tất cả kể từ ngày chàng quyết định chọn nó làm sinh kế. Chàng đã chấp nhận cũng như sẽ đón nhận những niềm vui nho nhỏ tình cờ trên đường mình đi nếu có, dù chỉ là tạm bợ, và mặc kệ không cần biết thời hạn là bao lâu, hay sẽ đi về đâu...

7. Chương 7

-Văn-Lang!

-Cô Yến! Tôi tìm cô này giờ mà chẳng thấy đâu!

Yến nhìn Văn-Lang cười nhạt nói:

-Mới đợi có vài phút mà anh đã cảm thấy khó chịu rồi à?

Văn-Lang lắc đầu. Yến bằng mọi cách vẫn cay đắng với chàng. Chàng dù chán nản hết sức nhưng vẫn cố trầm tĩnh.

-Thôi! Đó không phải là chuyện chính. Chẳng hay cô hẹn tôi tới đây có chuyện gì?

-Anh có thể đi bộ với tôi tới đằng kia được không? Càng vắng người càng dễ nói chuyện.

-Được!

Đi khỏi qua phạm-vi hội-quán được chừng 100 thước, Văn-Lang lại hỏi:

-Bây giờ cô có thể cho tôi biết rõ lý-do gì muốn gặp tôi được chưa.

Yến nhìn Văn-Lang bằng một cặp mắt căm hờn. Nàng nói bằng một giọng đầy oán trách:

-Anh thật là nhỏ nhen, anh biết không? Chỉ vì không được tôi chiếu cố nữa mà đâm ra thù lây cả người khác!

Văn-Lang thoáng hiểu, nhưng giả tảng nói:

-Cô nói gì tôi không hiểu.

Yến nghe nói càng giận dữ, hặc sách chàng rằng:

-Anh đừng làm bộ ngây thơ nữa có được không? Được, đã thế thì để tôi nói trắng ra cho xong. Vì lẽ gì mà anh làm khó anh Khôi?

Văn-Lang nghe nói bỗng cười rộ lên:

-À! Sở dĩ cô bảo tôi nhỏ nhen là vì chuyện này. Tội của tôi là dám làm khó người cô yêu. Tôi hiểu rồi, biết rồi!

Yến lườm Văn-Lang một cái rồi hậm hực lên tiếng:

-Hừ! Tôi yêu ai thì kệ tôi! Chỉ biết là tôi không yêu anh là được rồi! Nhưng anh trả lời đi. Tại sao anh tìm cách hại anh Khôi trong khi rõ ràng anh ấy vô tội?

Văn-Lang vẫn cười cợt, giọng châm chọc:

-Nói thật đi. Có phải cô yêu anh Khôi không?

Yến biết là Văn-Lang chọc ghẹo mình, song nàng vẫn chịu không được bèn sẵn giọng:

-Ồ! Cái anh này hay thật! Tôi có yêu anh Khôi hay là không thì mắc mớ gì tới anh chứ? Mà cứ cho là tôi yêu anh Khôi đi. Điều đó có gì sai quấy hay phạm pháp không?

-Dĩ nhiên là không sai! Nhưng trước khi nói chuyện với cô thì tôi cần phải biết rõ ràng điều này!

-Tại sao anh vô lý như vậy?

-Tôi không vô lý chút nào cả.

-Còn bảo là không?

Văn-Lang cảm thấy mình không nên day dưa cợt nhả mãi thế này vì chuyện sẽ chẳng đi đến đâu hết. Nghĩ vậy, chàng bèn nhìn Yến nghiêm-nghị, đồng dục nói:

-Thôi được rồi! Để tôi nói thẳng một lần cho xong. Nếu cô có yêu anh Khôi thì mới quan-tâm đến sự an nguy của anh ta đến như vậy. Và nếu cô có thật lòng yêu anh Khôi thì mới có cơ để hạch sách tôi, thì mới có quyền đòi hỏi lời giải thích của tôi. Còn nếu như cô không yêu anh ta thì tôi không cần phải nói chuyện với cô về vấn đề này làm gì cho phí thì giờ. Rõ chưa hả cô nương?

Nghe Văn-Lang nói, Yến chơi chột dạ. Nàng hiểu trong cái thật của Văn-Lang đôi khi có cái đùa, và ngược lại trong cái đùa của chàng cũng có cái thật. Nếu nàng muốn lý-luận với Văn-Lang thì phải biết ‘tùy cơ ứng biến’ chứ không thể nói ngang với chàng được. Nghĩ vậy Yến đành dịu giọng nói:

-Được rồi! Anh làm ơn giải thích cho tôi biết vì có gì mà anh cứ làm phiền anh Khôi mãi thế? Tôi hy-vọng không phải là để trả thù tôi đấy chứ?

Văn-Lang nghe nói bỗng phá lên cười sặc sụa:

-Đàn bà con gái sao lạ lùng thế hả? Tại sao lúc nào cũng thích tự cho mình là đề-tài chính gây ra những cuộc tranh chấp giữa đàn ông với nhau vậy?

-Nếu không phải là vậy thì tại sao anh không chịu buông tha cho anh Khôi?

-Đây không phải là buông tha hay chẳng buông tha. Anh Khôi có dính líu đến chuyện này thì cũng phải bị điều-tra như tất cả những người khác thôi. Tôi chỉ hy-vọng là anh Khôi vô tội không dính dáng gì đến chuyện giết người. Còn những việc gì tôi phải làm tôi vẫn tiếp tục làm. Không ai có quyền ngăn cản tôi hết!

Yến đột nhiên mất bình tĩnh chỉ thẳng vào mặt Văn-Lang lớn tiếng mắng:

-Anh là hạng người nhỏ mọn đê tiện, anh biết không? Chỉ vì không chiếm đoạt được những gì anh muốn mà đành tâm kiếm chuyện đi hại người khác! Nói cho anh biết, cho dù anh có loại được anh Khôi ra khỏi vòng chiến anh cũng đừng mong sẽ chiến thắng! Nếu anh Khôi có mệnh hệ gì thì tôi sẽ thù anh, hận anh suốt đời!

Văn-Lang khề nhếch mép, lạnh lùng nói:

-Tôi hoàn toàn không dính líu gì đến những cái mà cô gọi là ‘vòng chiến’. Vì vậy, hai chữ ‘thắng bại’ đối với tôi không có nghĩa lý gì hết. Tôi không mong gì được cô hiểu và thông cảm cho. Cô có quyền tự do muốn thương ai hay ghét ai, thù hận ai thì tùy ý. Chào cô!

Nói đoạn, Văn-Lang quay lưng bỏ đi để mặc cho Yến gọi hụt hơi mà vẫn không thềm quay đầu lại...

*

* *

Về đến văn-phòng, Văn-Lang lại gặp thêm chuyện bực mình nữa. Chàng chạm mặt với Bill Cohen, người mà chàng ghét cay ghét đắng vẫn thường gọi là một con ‘kỳ đà cắn mũi’ hay xen vào công chuyện của người khác. Văn-Lang để ý nhìn, ngó thấy ông Louis Winston mặt đỏ tía tai ra vẻ tức giận vô cùng đang ngồi đối diện với Bill Cohen. Hẳn là hai người vừa xong một trận cãi vả chứ chẳng phải chơi. Thấy Văn-Lang, Louis Winston mừng rỡ nói:

-Ồ, hay quá, anh Văn-Lang đã về đó hả!

Nhìn thẳng vào mặt Bill Cohen, Louis Winston nói như tát nước vào mặt:

-Rồi, bây giờ ông có thắc mắc gì xin cứ nói với thám-tử của tôi này, khỏi phải đoán bậy đoán bạ, đoán cả ngày rồi hết ngày này sang ngày khác! Đoán bậy chưa đủ còn xoay qua làm bậy nữa!

Bill Cohen ngạo nghễ nhìn Văn-Lang hỏi:

-Thám-tử 008, anh đã tìm ra thủ-phạm chưa?

Văn-Lang trợn mắt nhìn Bill Cohen nói:

-Không đến lượt ông hỏi tôi câu đó. Tôi không cần phải trả lời cho ông biết!

Bill Cohen với vẻ mặt đắc thắng nói với điệu ‘chắc ăn như bấp’:

-Anh không trả lời tôi cũng được. Nhưng báo trước cho anh biết là chúng tôi đã thay anh bắt nghi can số một là ông Khôi. Tôi thật không hiểu bằng chứng đã đầy đủ đến như vậy mà ông vẫn bàng quan không chịu ra tay là thế nào? Vì vậy tôi đã trình lên với cấp trên của ông Louis Winston và đã được lệnh bắt giam ông Khôi kia mà không cần phải hỏi ý kiến anh hay phảo nói cho anh biết làm gì.

Văn-Lang nghe nói giận dữ quát lớn:

-Ông làm cái trò gì thế hả? Bao nhiêu chứng cứ đó không có gì đủ để kết tội ông Khôi được! Ông tốt nghiệp trường nào vậy hay là đi mua bằng? Hay là định giữ cái giọng ‘con ông cháu cha’ ra hù?

- Không biết tôi có phải là ‘con ông cháu cha’ hay không, nhưng khả năng và uy tín của tôi trong ngành tình báo cũng như ngành điều tra tội ác cũng không phải là nhỏ. Có những cái không cần phải có đầy đủ bằng chứng cụ thể mà chỉ cần dùng đầu óc suy luận một tí mà thôi. Trong vụ này, ngoài ông Khôi ra, không ai còn một cơ nhỏ nhỏ nào để giết người cả. Như thế chẳng lẽ chưa đủ hả? Văn-Lang cười gằn nói:

-Dĩ nhiên là chưa đủ. Vì còn phải có thêm quyền hành tự do bắt bớ nữa mới được. Xin lỗi ông, đây là tự-do dân-chủ cái kiểu gì vậy? Muốn bắt giữ ai không tìm đủ chứng cứ mà chỉ cần tìm cấp trên cho lệnh hả? Tôi nghe càng lúc càng ghê tởm ông biết không?

Bill Cohen nhún vai nói:

-Dù anh thích hay không thì chuyện cũng đã xong rồi. Sau này có dịp rảnh nhớ ghé tôi chơi nhé!

Nói xong, Bill Cohen cười lớn đứng dậy đi ra ngoài trong khi cả Louis Winston lẫn Văn-Lang giận tím mày tím mặt. Chờ cho Bill Cohen đi rồi, Louis Winston mới lắc đầu nhìn Văn-Lang thở dài nói:

-Tôi thật lấy làm ân hận đã quen biết và phải làm việc chung với cái tên ngu đần thiếu văn hóa như tên Bill Cohen này.

Văn-Lang cũng nở một nụ cười chua chát nói:

-Tôi chán lắm rồi!

Nói xong chàng chào Louis Winston rồi bỏ ra ngoài. Chẳng biết làm gì, Văn-Lang lấy xe lái một vòng cho dần bớt cơn thịnh nộ. Chàng vào một tiệm ăn Việt-Nam, gọi một ly cà-phê đen ngồi một xó.

Văn-Lang ngồi nghĩ đến những người chỉ trông cậy vào cái thứ mà họ cho là ‘luật pháp’ để tự-do hành động, qua mặt tất cả những ai đang xả thân, cố gắng hết sức phục-vụ nghề nghiệp và công-lý. Chàng vừa thù ghét vừa khinh rẻ đám người chỉ biết ngồi rung đùi mà phê phán người khác. Họ không cần biết người bị bắt có đúng là thủ-phạm hay không mà chỉ cần biết miễn sao là bắt được người giam giữ rồi trình lên với cấp trên để ‘kiểm điểm’. Vì ‘kiểm điểm’, họ sẵn sàng vu cáo cho người vô tội làm vật ‘tế thần’! Nhưng nếu có chuyện gì nguy hiểm xảy ra thì cái đám người này sẽ ba chân bốn cẳng chạy trước tiên, và chạy cho thật lẹ.

Chàng gọi liên tiếp mấy ly cà-phê, hút gần hết gói thuốc rồi mới đứng dậy.

-Chào ông Văn-Lang!

Văn-Lang giật mình ngẩng mặt lên. Từ đằng xa một người đàn ông vừa cười vừa đưa tay chào chàng. Chàng nhận ra đó là Toàn. Văn-Lang lịch-sự giơ tay chào lại rồi ra quày trả tiền. Cô thủ-quỹ nhìn chàng cười nói:

-Ông khách mới đưa tay chào anh đó đã trả tiền hộ cho anh rồi.

Văn-Lang ngạc-nhiên vô cùng. Chàng đang nghĩ ngợi thì cô thủ quỹ cầm tờ giấy 100 đô vừa cười vừa nói:

-Ông khách này thật lạ lùng và ‘bảnh’ thì thôi! Ăn uống chỉ có 5 đồng bạc mà dám cho chạy bàn đến 10 đồng, lại dùng giấy 100 mới toanh.

Văn-Lang cũng mỉm cười liếc nhìn tờ giấy bạc 100. Đột nhiên chàng nhảy tới quày nói với cô thủ-quỹ:

-Khoan đã! Cô làm ơn đổi cho tôi tờ giấy bạc 100 này được không?

Cô gái mặt mày ngơ ngác, ngạc-nhiên vô cùng không hiểu gì cả, nhưng gật đầu ngay không chút do dự.

-Sẵn sàng! Tôi cũng chẳng muốn cầm tờ nào lớn cả, vừa run lại vừa lo không biết có phải là tiền thật không.

Văn-Lang đếm đủ năm tờ giấy 20 đô đưa cho cô gái đồng thời không quên bỏ thêm một tờ 5 đô tặng cho cô ta.

-Cám ơn cô rất nhiều.

Chàng cầm tờ giấy 100 đô nhìn một hồi và suy nghĩ vài giây, rồi bỗng nhiên lấy tay tự đánh lên đầu mình một cái nói thầm:

-Văn-Lang hỡi Văn-Lang! Thật là ngu chưa từng thấy! Vậy mà cũng bày đặt đòi làm thám-tử!

Chàng cảm ơn cô thủ-quy rồi ra xe phóng thật lẹ về văn-phòng gặp Louis Winston. Hai người nói chuyện, phân-tích tình hình một hồi, Louis Winston bỗng tươi hẳn nét mặt.

-Hay quá Văn-Lang! Tôi biết mà! Tôi đâu có bao giờ nhìn lầm người đâu! Rồi đây chúng ta sẽ cho cái tên Bill Cohen kia biết mặt!

Văn-Lang cũng hết sức vui vẻ, cười hoài không thôi. Sau đó, chàng 'nai nịt chỉnh tề' nói:

-Bây giờ tôi đi hỏi thăm sức khỏe thủ-phạm đây.

-Khỏi cần đi bắt mà làm gì! Thủ-phạm đến nạp mình đây!

Văn-Lang giật mình ngược mắt nhìn. Khi nhận ra người vừa đến là ai, chàng không dần được kêu lên:

-Anh Lộc!

Lộc với vẻ mặt lạnh lùng đang từ từ đi vào nhìn Văn-Lang và Louis Winston. Hai người trở mắt lên nhìn. Văn-Lang đưa tay nói:

-Mời anh ngồi rồi chúng ta nói chuyện sau.

Louis Winston đứng dậy nói:

-Hai anh ngồi nói chuyện. Tôi ra ngoài một chút.

Louis Winston đi rồi, Lộc mới kéo ghế ngồi. Với dáng điệu buồn buồn, Lộc lên tiếng:

-Chính tôi là thủ-phạm giết chết tên Quý kia. Tôi đến đây nộp mạng.

Văn-Lang vẫn điềm tĩnh. Chàng nhìn Lộc hỏi:

-Xin anh cho biết vì lý do gì khiến cho anh giết tên Quý kia?

Lộc thản nhiên đáp:

-Vì tôi không muốn hấn gây rắc rối cho Khôi, bạn tôi!

-Anh giết hấn vào lúc mấy giờ đêm đó?

Lộc suy nghĩ vài giây rồi đáp:

-Vào khoảng 11 giờ 30.

-Xin anh tường thuật lại diễn biến chuyện giết người của anh.

Lộc khề hít vào một cái rồi từ từ nói:

-Đêm hôm đó, sau khi mua xăng xong có gọi cho Khôi thì được biết Khôi đang trên đường đến nhà bà Hội. Tôi liền lái xe đến gấp vì nghe giọng Khôi hơi lè nhè hình như có uống rượu nên sợ nó có thể nóng nảy thì không khéo xảy ra chuyện chẳng lành nên nghĩ bụng phải tới gấp để ngăn ngừa không cho Khôi làm bậy. Lúc tôi đến nơi thì chỉ thấy có tên Quý kia mà thôi. Tôi vào hỏi thăm Khôi thì tên Quý kia buông lời chửi rửa hăm dọa cả Khôi lẫn tôi. Tôi nhịn không được nên nhặt con dao ở đó đâm cho hấn một dao giữa ngực chết tốt. Giết tên Quý xong, tôi thấy có một cái bóp ở ngay đó và nhận ra là của Khôi nên dùng bao tay cầm cái bóp quăng ra đằng sau vườn để cố đánh lạc hướng việc điều tra...

Văn-Lang nghe nói đến đây chợt ngắt lời:

-Khoan cái đã! Cho tôi hỏi. Khôi là bạn thân của anh mà anh làm như vậy thì có khác nào trực tiếp hại bạn hay không?

Lộc gật đầu nói:

-Ban đầu tôi cũng nghĩ như vậy. Nhưng sau đó, tôi lại nghĩ khác vì tôi biết là anh không phải là một thám-tử tầm thường. Nếu tôi quăng cái bóp của Khôi ra đằng sau vườn, tôi biết khá chắc chắn rằng anh sẽ nghĩ ngay là có người nào đó quăng cái bóp ở đó với mục đích dàn cảnh vu oan cho Khôi. Mà một khi anh đã nghĩ như vậy ắt sẽ không bao giờ nghi cho Khôi nữa, vì thế mà tôi quyết định làm vậy...

Văn-Lang lại ngắt lời:

-Cám ơn anh đã quá đề cao tôi như vậy. Nhưng tôi xin hỏi. Trước khi đâm hấn chết, hai bên có ẩu đả gì không?

-Có! Hai bên giằng co đôi chút. Tôi vật hấn xuống đất rồi cầm dao lụi cho hấn một nhát ngay ngực chết tốt.

-Trước khi bị vật ngã, nạn nhân có chống cự gì không?

-Hấn có nắm áo tôi làm rớt ra một cái khuy. Mãi cho đến lúc về tới nhà tôi mới hay điều này.

Văn-Lang cười 'khen' rằng:

-Trí nhớ của anh Lộc thật là tốt vô cùng!

Mỗi một điều thuốc gắn lên môi, Văn-Lang hỏi tiếp:

-Anh đâm hấn bằng dao gì?

-Một con dao găm.

Hít một hơi thuốc thật dài rồi nhả ra một loạt khói tròn, Văn-Lang lại tiếp tục cuộc thẩm vấn:

-Tại sao mãi cho đến bây giờ anh mới chịu ra đầu thú?

Lộc cúi gầm mặt xuống đất, thẹn thùng đáp:

-Vì tôi có gia đình nên dĩ nhiên muốn tránh cảnh tù tội. Nhưng sau đó ngày nào cũng sống trong cảnh lo sợ pháp phòng nên không thể nào chịu được nữa. Hơn nữa tôi cũng biết không dễ gì lừa được anh nên chẳng thả ra đầu thú trước là hơn, may ra còn có thể giảm án được một chút vì sớm muộn gì cũng sẽ bị anh tìm ra.

Văn-Lang cười mỉm chi, nhìn Lộc nói:

-Anh nói đúng! Không dễ gì lừa tôi được!

Chàng đứng dậy rót một ly nước lạnh uống rồi nghiêm nét mặt hỏi:

-Anh Lộc, tôi hỏi lại anh đây. Anh có giết người hay không?

Lộc cau mày nói:

-Có! Nhưng tại sao vậy? Tôi ra đầu thú nhận tội mà anh cũng chưa vừa lòng hay sao? Còn muốn làm khó làm dễ tôi thêm gì nữa đây? Không lẽ không muốn cho tôi được chút ân xá nhẹ tội đi à?

Văn-Lang giả vờ như chẳng nghe thấy những gì Lộc nói. Chàng sáng giọng, lớn tiếng hỏi:

-Tôi hỏi lại anh thêm một lần nữa. Anh có giết người hay không?

Lộc lớn tiếng đáp lại:

-Có!

Văn-Lang dụ điều thuốc đang hút dở vào gạt tàn. Chàng nghiêm-trang nhìn Lộc đồng dục nói:

-Tôi sẽ hỏi anh lại câu đó thêm một lần nữa. Nhưng trước khi hỏi anh lần cuối, tôi hứa danh-dự với anh là những gì tôi sắp nói với anh đây là sự thật, với tư cách giữa một con người với một con người; một người

bạn với một người bạn và một người Việt-Nam với một người Việt-Nam. Bây giờ tôi xin long trọng tuyên-bố với anh rằng: Khôi, bạn của anh giờ đây đã chính-thức được loại khỏi danh-sách nghi can của tôi.

Cầm cái bật lửa đập đánh ‘cạch’ một tiếng xuống bàn một cái, Văn-Lang lại lớn tiếng hỏi:

-Bây giờ tôi hỏi lại anh một lần cuối. Anh có giết người không?

Lộc lại cúi gầm mặt xuống im lặng. Gần cả phút đồng hồ sau anh ta mới yếu ớt lên tiếng đáp:

-Không!

Văn-Lang vỗ bàn, đắc ý cười lớn nói:

-Giờ chắc anh càng biết rõ hơn nữa là: ‘không dễ gì lừa được tôi’ có phải không?

Với vẻ thẹn thùng, Lộc ngần ngại hỏi:

-Nhưng tại sao anh biết mà dám khẳng định, tin là không phải tôi giết người? Tất cả những điều, những chi tiết tôi khai trong việc đầu thú với anh rất đầy đủ, có gì sơ hở đâu?

Văn-Lang lắc đầu nói:

-Đó chẳng qua là tại anh nghĩ như vậy thôi! Chứ còn nếu nói đến sơ hở thì hồi ôi, quá nhiều! Tôi biết anh nghiên-cứu rất tỉ mỉ, duyệt đi duyệt lại rất kỹ càng nhiều lần cho dự tính này để hy-sinh cho bạn mình. Và anh đọc báo cũng rất kỹ, có thể nói là không sót một chi tiết nào, thậm chí, một chữ nào. Phải, chính báo chí đã làm cho anh hoang mang đến độ mất hết tự chủ để rồi chính anh cũng phải tin tưởng rằng Khôi, bạn anh là kẻ sát nhân đã ra tay giết người. Nhưng chắc anh không bao giờ ngờ tới là có vài điều do chính tôi bịa ra cho báo đăng phải không? Và anh vô tình đã học thuộc những điều tôi bịa. Việc này không giúp tôi tìm được thủ-phạm nhưng ít nhất cũng giúp cho tôi loại thêm được một nghi can.

-Anh bịa ra những điều gì?

-Tạm thời chưa cho anh biết được.

-Vậy chắc là anh đã tìm ra thủ-phạm?

-Lẽ dĩ-nhiên!

Văn-Lang vỗ vai Lộc, nhìn anh ta bằng một ánh mắt hết sức cảm phục rồi ôn tồn nói:

-Anh thật là một người bạn hiếm có trên đời. Chỉ tiếc là tôi gặp anh hơi muộn, và lại gặp trong những hoàn cảnh thật là oái ăm! Anh Khôi có được một người bạn như anh tưởng không còn gì may mắn hơn!

Lộc nghe nói cảm động, thở dài hỏi:

-Nhưng liệu họ có chịu thả Khôi ra không?

Văn-Lang cười gằn đáp:

-Anh Lộc yên chí. Nếu họ không thả anh Khôi ra thì thám-tử Văn-Lang này sẽ trở thành sát-thủ Văn-Lang!

8. Chương 8

-Anh khôn nạn! Đi chết đi!

Văn-Lang đưa tay khề xoa má một cái rồi nhìn Yến hỏi:

-Sao? Hả giận chưa?

Yến nhìn Văn-Lang căm hờn nói:

-Anh sung sướng chưa?

-Sung sướng lắm! Ủa, mà quên! Sung sướng về cái gì?

Yến giơ tay toan tát vào mặt Văn-Lang một cái nữa thì chàng đã nhanh nhẹn chộp được tay nàng, nắm chặt lại.

-Đủ rồi! Đàn bà con gái đáng yêu ở chỗ thù mị dễ thương. Tại sao lại bỏ những cái ưu-điểm của mình đi mà học ba cái thói của những kẻ vũ-phu như vậy là nghĩa thế nào?

Yến cố sức vùng vẫy nhưng không tài nào thoát rút tay ra được. Nàng phụng phịu lớn tiếng la lên:

-Bỏ tay tôi ra! Anh định bẻ gãy tay tôi hay sao?

Văn-Lang cả cười khê buông tay Yến ra nói:

-Ăn vạ là một thói xấu. Nhưng thói xấu này của đàn bà con gái thật đáng yêu, có thể chịu được.

Yến tức giận đến cực điểm mà không sao nói được. Văn-Lang nhìn nàng một chập bỗng động lòng trắc ẩn, thấy thương hại. Chàng dịu giọng nói:

-Nếu cô có thương yêu ai thì tốt hơn hết nên trở lại cái tính dịu dàng khả ái như xưa và hãy giữ vững lòng tin. Lo lắng quan tâm cho người cô yêu thương là điều tốt nhưng đừng vì vậy mà giận lây, ghét lây đến người khác. Tính nóng giận không những không giúp gì cho ai được mà còn làm chuyện rắc rối thêm và tự làm khổ thân mình nữa mà thôi. Tính cô điềm đạm, bình tĩnh khi đánh bóng bàn như thế nào thì hãy áp-dụng điều đó vào cuộc sống ắt sẽ có nhiều kết quả tốt đẹp như kết quả bóng bàn cô hạ tôi vậy. Còn nếu cô có thù ghét ai thì cũng cũng không sao, nhưng xin khoan đừng đem họ ra ‘xử tử’ vì sau này tới chừng mình biết họ chết oan thì đâu còn cơ hội để hối hận nữa! Đây là tôi nói về những người nào có lương tri. Tôi tin rằng cô là một người có lương tri, một người rất tốt, sau này sẽ là vợ hiền và mẹ hiền nên tôi mới dám có đôi lời nhắc nhở. Nếu cô có thể coi tôi như một người anh hay một người bạn thì hay lắm, nhưng không được thì cũng không hề gì. Tất cả những gì tôi vừa nói nếu cô thấy có lý thì hãy dành chút thì giờ mà suy ngẫm, còn như thấy chướng thì cứ bỏ ngoài tai, coi như tôi chưa từng nói qua.

Yến lặng thinh chẳng nói một lời nào. Văn-Lang biết ít nhiều những lời của chàng cũng đã thấm vào lòng cô ta. Chàng vừa định nói thêm vài lời thì Yến đột nhiên lên tiếng:

-Phải chi hồi đó anh đừng cho tôi leo cây.

Văn-Lang ‘ồ’ một tiếng cười nói:

-Tôi không hề có ý cho cô ‘leo cây’. Đó chẳng qua là một trong những chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

-Thế nào là bất đắc dĩ?

-Lúc đó tôi đang bị cúm, mệt quá nằm nghỉ một chút cho khỏe để chiều tối gặp cô nhưng chẳng ngờ vừa nằm xuống thì ngủ luôn cho đến quá nửa khuya mới thức giấc.

Yến chột mũi lòng. Nàng nhìn Văn-Lang, giọng có vẻ ân hận:

-Sao anh không chịu nói?

Văn-Lang cười chua chát nói:

-Nói để mà làm gì? Vả lại lúc đó cô có chịu nghe tôi nói đâu? Cô có cho tôi mở mồm ra đâu!

-Bây giờ anh trách tôi đó hả?

-Tôi quá cô nương ơi! Chuyện gì đã qua thì cho qua luôn đi, còn nhắc lại mà làm gì! Nhưng tôi mong rằng cô hiểu là ở đời không phải lúc nào sự việc cũng xảy ra theo ý của mình đâu. Nhất là sau này khi cô lập gia đình thì phải rộng lượng tha thứ chứ đừng giận lây vu vơ làm gì nữa. Ở đời chuyện may rủi thật khó mà nói được. Nhiều lúc tưởng nó là cái may nhưng lại thành ra là cái rủi; ngược lại nhiều lúc thấy đó là cái rủi nhưng rồi cuộc lại là một cái may. Chuyện vừa qua có thể là một cái rủi nhưng bù lại trở thành cái may cho cô đó. Cô tìm được người hết sức thương yêu cô và sẽ dành rất nhiều thì giờ cho cô. Như thế chẳng hay hơn lắm sao?

Yến thở dài. Nàng cảm thấy yêu thương Văn-Lang trở lại dù biết chuyện hai người giờ đây có lẽ là không thể đi đến đâu được nữa. Nàng thẹn thùng, gượng hỏi:

-Anh có trách tôi không?

Văn-Lang nhún vai nói:

-Trách cô? Nếu không mừng cho cô thì thôi chứ sao lại trách cô được! Tôi không phải là mẫu người đem lại hạnh phúc cho cô như cô đã thấy. Nội chuyện dành ít thì giờ cho cô còn làm không nổi nữa kia! Công việc của tôi bất thường, nay đây mai đó, đầy những thử thách và hiểm nghèo. Đáng lẽ tôi phải luôn luôn hiểu rõ điều này nhưng nhiều lúc lý trí vẫn phải nhường con tim cho dù sau cùng vẫn kiểm soát được con tim.

Yến biết dù sao Văn-Lang vẫn còn yêu nàng. Nhưng giờ đây chàng yêu nàng theo phương cách của chàng, không muốn cho nàng bị liên lụy vì công việc của thám-tử cùng những ân oán lăm chằm trên giang hồ. Lòng nàng đột nhiên trở nên cực kỳ mâu thuẫn. Nàng không biết phải vui hay là buồn.

Có thể nói Yến là một người con gái rất là 'nam tính'. Nàng không thiếu nét xinh đẹp thùy mị của phái nữ nhưng tính tình thẳng thắn cởi mở như đàn ông vậy. Một khi nàng thương ai là không ngần ngại nói thương, và ngược lại đã ghét ai cũng dám nói ngay mặt người đó tiếng 'ghét'.

Từ ngày quen với Văn-Lang, Yến đã tỏ lòng yêu mến kính phục chàng rất nhiều. Trong mắt Yến, Văn-Lang là một người đàn ông rất hào hoa, có đủ những đức tính mà nàng ước muốn nơi hình ảnh người chồng tương-lai của nàng. Rồi vì một chuyện giận hờn nho nhỏ, nàng quen với Khôi. Vốn dĩ nàng chỉ muốn dùng Khôi làm một bức bình phong để 'tra đũa' Văn-Lang đã thất hẹn với mình mà thôi. Nhưng khi dính vào thì mọi chuyện lại thay đổi hoàn toàn mà chính bản thân nàng cũng không ngờ đến. Khi biết được Khôi, Yến thấy ngay chàng ta là một người thành thật. Mà Yến vốn ưa người thành thật. Nàng hối hận ngay đã có ý định dùng Khôi để chọc tức Văn-Lang. Rồi đến lúc tìm hiểu Khôi, Yến tự cảm thấy nàng đóng một vai trò khá quan trọng đối với người con trai đó. Khôi cần nàng. Khôi là một người rất tốt, đa sầu đa cảm tuy hơi có nóng tính một chút. Khôi cũng không điếm đăm hay không ngoan được như Văn-Lang. Nhưng chàng ta không độc đoán, sẵn sàng chú ý nghe người khác nói. Yến thầm nghĩ nếu như chàng ta có một người bạn đời thông cảm thì có lẽ đâu sẽ vào đó.

Vì rất 'nam tính', Yến không để ý đến chuyện tiền tài và sự nghiệp gì cho lắm. Nàng quan niệm rằng dù cho đến thế nào đi chăng nữa, nàng cũng có thể tự làm nên được sự nghiệp sau khi ra trường. Vì vậy, điều nàng tìm kiếm nơi người chồng tương-lai chắc chắn không phải là sự giàu sang hay phú quý. Nếu ai không hiểu Yến ắt sẽ cho nàng là 'quá lý tưởng' hoặc là 'quá lãng mạn'. Nhưng thật ra, nàng thực tế hơn ai hết. Nàng phân biệt 'tình và tiền' rất rõ rệt. Yến rất thù ghét hạng đàn ông chuyên dùng tiền bạc để 'lấy le' với đàn bà con gái. Không ít thì nhiều, cũng đã có không biết bao nhiêu người để ý đến nàng nhưng bị nàng coi thường chỉ vì cái tính 'cơm gạo' kia.

So sánh giữa Văn-Lang và Khôi, Yến nhận thấy cả hai đều là người cho nàng yêu thương được cả. Hai người có những điểm tương đồng và dị biệt, và cả hai đều là quân-tử. Nàng yêu thương cả hai người, và cả hai người đều không ít thì nhiều đều yêu thương nàng. Có lúc nàng chỉ muốn buông xuôi để mặc cho số phận trôi về đâu thì trôi...

Thấy Yến lặng yên không nói gì, Văn-Lang ít nhiều cũng đoán được tâm sự của nàng. Chàng khẽ vỗ vai Yến nói:

-Thôi, cô về nghỉ đi. Tôi phải đi công chuyện bây giờ. Cứ hy-vọng là mọi chuyện sẽ êm đẹp đi, và mong rằng tất cả mọi việc chỉ có sợ hãi mà không có gì đáng tiếc.

Yến chưa biết phải làm gì hay nói gì thì Văn-Lang đã quay lưng bỏ đi để mặc nàng đứng một mình trông theo...

*

* *

-Chào thám-tử!

-Tôi vào được chứ?

-Vâng, mời ông.

Trúc mở cửa mời Văn-Lang vào. Bên trong, bà Hội và Phát đang ngồi chờ đợi. Không chút khách sáo, Văn-Lang tự tiện ngồi xuống ghế mà không cần đợi ai mời cả. Bà Hội nở một nụ cười thật tươi hỏi:

-Nghe nói ông đã tìm và bắt được thủ-phạm rồi phải không?

-Phải! Nhưng chỉ mới tìm được thôi chứ chưa bắt.

Cả ba mẹ con bà Hội trở mắt nhìn. Bà Hội hỏi với điệu bộ khinh khỉnh:

-Chẳng phải là tên Lộc, bạn của thằng Khôi đã lên gặp ông tự nạp mình đó sao? Điều này ai ai cũng biết. Chính thằng Khôi có gọi tôi nói chuyện và hăm dọa tôi là nếu tên Lộc có mệnh hệ gì thì nó không để yên cho ba mẹ con tôi đâu! Mà ông nghĩ sao với lời hăm dọa đó? Liệu ba mẹ con chúng tôi có được bảo vệ hay không?

Trước sự khó chịu của ba mẹ con bà Hội, Văn-Lang cười lên một tràng như ‘điên dại’.

-Phải, ông Lộc có lên ‘nạp mình’. Nhưng chúng tôi đã thả ông ta về rồi vì không thể để cho một người vô tội bị xử án trong khi kẻ có tội vẫn nhởn nhơ coi trời bằng vung, cười trên sự đau khổ của kẻ khác! Tôi thù cái hạng người ném đá dẫu tay đổ oan cho kẻ khác vô cùng. Đã thế lại còn đòi được bảo vệ nữa!

Bà Hội nghe nói liền giận dữ lớn giọng:

-Ý ông muốn nói ai vậy?

Văn-Lang nghe nói bỗng cười gằn:

-Tôi chẳng có ý nói ai cả. Kẻ nào mà ‘có tật’ ắt sẽ phải ‘giật mình’ đó thôi!

Không đợi cho mẹ con bà Hội kịp lên tiếng, Văn-Lang ‘hừ’ một tiếng rồi cặp mắt của chàng long lên sòng sọc nhìn ba mẹ con bà Hội nói.

-Thôi, tôi không thích nói vòng vo tam quốc nữa đâu. Bây giờ là lúc tôi vào thẳng đề đây.

-Ông vào ‘đề’ gì đây?

Văn-Lang gằn rõ từng tiếng một:

-Vạch rõ mặt kẻ sát nhân!

Xoay qua Trúc, Văn-Lang hỏi:

-Thế nào? Số tiền anh Khôi giao cho ba mẹ con tiêu đã gần hết chưa?

Trúc chưa biết trả lời ra sao thì bà Hội đã cướp lời:

-Mà chuyện đó có ăn nhập gì đến ông chứ? Và có liên quan gì đến chuyện ‘vạch mặt kẻ sát nhân’ ông vừa nói không?

Văn-Lang gật đầu nói:

-Có chứ! Tôi cần biết số tiền đó đã tiêu hết chưa.

Trúc này giờ ngồi im bất chợt lên tiếng:

-Còn không tới 1000 đô.

Văn-Lang cười ruồi hỏi:

-Mấy người nói cho tôi biết. Chỉ trong một thời gian ngắn ngủi như thế lại không phải tiêu xài gì cả thì làm gì mà xài hết hơn 2000 đô chứ?

Bà Hội nghe nói liền đứng dậy ‘khoa chân múa tay’ nói:

-Chúng tôi muốn xài bao nhiêu thì kệ chúng tôi! Ông có quyền gì mà dám thọc mạch như vậy?

-Quyền của một thám-tử điều tra thủ phạm. Tôi đã hỏi anh Khôi rõ ràng. Anh ta nói là giao cho ba mẹ con bà một phong bì đựng ba mươi tờ giấy một trăm đô có phải không?

-Phải thì sao? Mà không phải thì sao?

Văn-Lang bắt thình lình lớn giọng quát:

-Có phải vậy không?

Phát thấy chàng có vẻ dữ dằn thì bỗng sợ hãi, rụt rè đáp:

-Dạ phải, đúng vậy.

Lúc bấy giờ Văn-Lang mới móc trong người ra tờ giấy 100 đô đưa cho ba mẹ con bà Hội xem và nói:

-Đây là một trong ba mươi tờ giấy bạc một trăm mà anh Khôi giao cho ba mẹ con bà. Có thấy gì đặc biệt không?

Ba mẹ con bà Hội hồi hộp ngấm tờ giấy bạc một trăm nhưng không thấy gì và cũng không hiểu ý Văn-Lang muốn gì. Chỉ vào một vết mực xanh trên tờ giấy bạc, Văn-Lang tiếp:

-Tôi sẽ cho các người thấy cái này.

Lấy ra một cây bút chì, Văn-Lang khê tô lên tờ giấy bạc. Chữ 'bà Hội' hiện lên màu trắng giữa lớp tô đen nhạt của bút chì.

-Nếu tôi không lầm thì tờ này là tờ nằm trên cùng của sấp tiền. Anh Khôi khi bó sấp bạc lại đã viết lên tờ giấy dùng để cuốn nó. Anh ta có lẽ vì nghĩ đến chuyện xưa bà đối xử tàn tệ với anh ta như thế nào nên có vẻ tức giận vô cùng. Có phải các người đang thắc mắc tại sao tôi biết phải không? Dễ dàng thôi. Khi viết, anh Khôi đè quá mạnh nên nét chữ lõm xuống tờ giấy bạc trên cùng, và ngay cả nét mực trên cây bút anh ta viết cũng lộ sang tờ giấy bạc này.

Bà Hội chống nạnh, nghênh ngang nói:

-Vậy thì đã sao? Chẳng lẽ trên tờ giấy bạc có tên tôi tức thì có nghĩa tôi là thủ phạm hay sao? Ông làm cứ như cầu cơ không bằng!

Văn-Lang vẻ cười cười nói:

-Tôi chẳng cần phải cầu cơ mà vẫn tìm ra thủ phạm như thường. Nhưng bà nôn nóng làm gì? Tôi có bảo bà là thủ phạm đâu? Để từ từ tôi sẽ giải thích cho biết rồi sẽ nói tên thủ phạm ra sau.

Nhìn tờ giấy bạc chàng nói tiếp:

-Tờ 100 đô này là từ tay ông Toàn trả tiền cho nhà hàng.

Bà Hội giọng lại the thé lên tiếng:

-Vậy tại sao ông không điều tra ông Toàn mà phải đến đây nói những chuyện này cho chúng tôi nghe làm gì?

-Khoan, khoan! Tôi chỉ mới bắt đầu vào đề thôi.

Văn-Lang khê đằng hắng một tiếng rồi bắt đầu đi thẳng vào vấn đề:

-Bây giờ là lúc tôi chính-thức làm việc. Yêu cầu mọi người để im cho tôi nói hết. Chừng nào tôi nói xong thì ai muốn hỏi gì cứ hỏi. Theo tôi được biết thì anh Khôi có giao cho mẹ con bà tổng cộng là 3000 (ba nghìn) đô bằng toàn giấy 100, vị chi là 30 tờ tất cả. Hôm nọ tôi tình cờ nghe bà (Hội) mắng con là lúc nào cũng xài hoang phí trong khi quỹ của ba mẹ con chỉ còn có 1000 (một nghìn) thôi. Lúc đó không hiểu sao tôi không nghĩ ra. Nhưng sau đó tôi tình cờ đi nhà hàng gặp ông Toàn và được ông ta trả tiền hộ cho, lại may mắn được cô thủ quỹ nhà hàng cho nhìn thấy tờ giấy bạc 100 đô này do ông Toàn trả. Nhìn tờ giấy bạc đó thấy có chữ 'ội', tôi nghi nghi nên xin đổi ngay với cô ta. Về nhà xem xét kỹ lưỡng tôi mới biết là đây là một trong số 30 tờ 100 anh Khôi giao cho mẹ con bà. Nhưng tại sao nó lại nằm trong tay ông Toàn? Tôi chắc ba mẹ con giờ này dư sức hiểu. Đến đây có ai thắc mắc gì không?

Không một ai lên tiếng. Thấy vậy Văn-Lang tiếp:

-Tôi lại nhớ ra trong lần thẩm vấn, ông Toàn có cho tôi biết là gã Quý có trả trước cho ông ta 2000 (hai nghìn) đô. Hai nghìn đô đó đem cộng với một nghìn đô ba mẹ con bà còn lại thì có phải đúng là ba nghìn đô mà anh Khôi đã giao không?

Giọng bà Hội gay gắt 'sừng cò':

-Cứ giả dụ là phải đi thì đã sao nào?

Văn-Lang vỗ đùi đánh đét một cái nói:

-Đấy! Chính nhờ thế mà tôi tìm ra được thủ phạm giết người đấy! Nói trắng ra hai nghìn mà gã Quý trả trước cho ông Toàn là tiền của mẹ con bà! Phải, gã Quý đi đâu cũng tự vỗ ngực xưng tên là 'triệu phú' nhưng sự thật chỉ đi lừa bịp thiên hạ, mượn đầu heo nấu cháo mà thôi. Bị ông Toàn đánh và hăm dọa tối hôm ấy, tên Quý quá sợ sệt nhưng không có tiền nên đánh liều lấy tiền của ba mẹ con bà để trả nợ.

-Rồi sao?

Quay sang Phát, Văn-Lang chỉ thẳng vào mặt nói:

-Cậu là người phát hiện ra điều đó tối hôm ấy nên nổi giận chịu không được bèn ra tay hạ sát gã Quý!

Phát nghe nói run lên nhưng cố giữ bình tĩnh cãi:

-Đâu có! Tối hôm đó em ra về cùng lúc với gã Toàn mà!

Văn-Lang gật đầu nói:

-Phải! Nhưng sau đó cậu lên đường sau vào lại nhà, lên phòng kiểm lại số tiền. Thấy thiếu mất hai nghìn nên cậu xuống chất vấn gã Quý có phải không?

Không cho Phát có cơ hội lên tiếng, Văn-Lang tiếp tục:

-Trước đó, khi anh Khôi của cậu đánh gã Quý, cậu nhảy vào can anh ta ra đồng thời trở tòi 'diệu thủ thư-sinh' móc cái bóp ở túi quần đằng sau quần của anh ta có đúng không? Cậu là một tay móc túi có hạng khi còn ở Việt-Nam phải không? Đừng bảo với tôi là không nhé, vì tôi có thể dẫn đến vài người biết cậu rất rành ở Việt-Nam để đối chứng. Trở lại vấn-đề, cậu móc túi anh Khôi của cậu không ngoài mục đích lấy vài đồng trong đó. Lúc cậu làm bộ ra về kỳ thật là để rút hết tiền trong bóp ra để khỏi ai thấy được. Sau đó, như tôi đã nói, cậu lên cửa sau vào lại nhà lên phòng đếm lại số tiền. Khi phát hiện mất đi hai phần ba, cậu xuống chất vấn gã Quý, phục rượu cho gã say rồi giết có phải không?

Đi lại chỗ TV, Văn-Lang cầm tượng con chim ưng lên ngắm nghía một lúc rồi nói:

-Đây mới đích thực là vũ khí giết người chứ không phải là con dao. Cậu đã dùng cái này phang lên đầu gã Quý một cái chết tươi. Bằng chứng là sau khi khám nghiệm tử thi, người ta phát hiện xương sọ gã Quý bị vỡ vì bị một vật gì cứng đập lên mà chết chứ không phải là vì đâm bởi con dao cắm trước ngực. Sở dĩ đầu không có vết máu chảy là vì gã Quý hôm đó có đội cái mũ len. Tôi phải giấu, không cho nhà báo biết điều này để dễ bề điều tra. Con dao kia là cậu cầm lên sau mà thôi. Kể ra cậu cũng khá thông minh, biết là trên cán dao có sẵn dấu tay của cả anh Khôi và anh Lộc nên cậu cẩn thận dùng bao tay cầm con dao kia cắm vào ngực của 'xác chết gã Quý', làm như gã bị đâm chết để đổ tội cho hai người đó. Đồng thời sau khi lấy hết tiền trong bóp của anh Khôi thì cậu lại nghĩ ra thêm một kế nữa là quăng cái bóp ra đằng sau vườn để cho ai cũng nghĩ là chính anh Khôi đột nhập vào nhà bằng ngõ sau và bị rơi bóp. Cậu thành công được bước đầu vì bất cứ ai điều tra trong trường hợp này đều phải nghi ngờ cả Khôi và Lộc. Chính tôi đã có lúc suýt phải đi đến kết luận là chính Khôi hạ thủ vì không còn lý do nào để bào chữa được cho anh ta nữa mặc dầu trong thâm tâm tôi không bao giờ nghĩ là như thế. Nhưng hình như tôi đã hứa với mấy người rằng 'thủ phạm có mà chạy đằng trời' phải không? Giờ các người biết là tôi không ngoa chút nào đấy chứ?

Nghe nói đến đây, Phát bỗng hốt hoảng run sợ, mặt cắt không còn lấy giọt máu. Gã chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy mở cửa chạy ra ngoài. Văn-Lang cả cười nói vọng theo:

-Cậu có mà chạy đằng trời!

Nhìn bà Hội, Văn-Lang nói:

-Bà Hội à! Tôi hy-vọng từ nay về sau bà ráng mà tu nhân tích đức lại một chút để ‘đầu tư’ cho kiếp sau. Lưới trời lồng lộng nhưng thật là khó thoát. Những việc ác mình làm thì sớm muộn cũng phải trả, không hình thức này thì hình thức khác thôi.

Vừa lúc đó hai người cảnh sát dẫn Phát vào trong nhà, tay gã bị còng lại, mặt thì cúi gằm xuống. Nhìn bà Hội và Trúc một cái, Văn-Lang quay qua nói với hai viên cảnh-sát:

-Thôi, mình về.

9. Chương 9

Hôm ấy, sau khi rửa nhau đi ăn sáng về, Louis Winston cùng Văn-Lang trở về lại văn-phòng. Louis Winston hỏi:

-Văn-Lang, anh nghĩ sao về chuyện anh Khôi và Bill Cohen?

Văn-Lang cười đáp:

-Còn nghĩ sao! Bắt oan người ta thì phải đền tiền là hợp lý lắm rồi. Mà người phải trả tiền đáng lẽ phải là Bill Cohen mới đúng.

Louis Winston gật đầu nói:

-Ăn nhầm gì! Chính phủ liên-bang moi tiền của dân cũng đã nhiều rồi, nay phải trả lại chút đỉnh có gì là quá đáng đâu. Tôi chỉ buồn cười cho Bill Cohen mà thôi. Hắn từ giờ cho đến chết cũng không còn dám xen vào chuyện của người khác nữa đâu. Nhẹ nhất cho hắn là bị cách chức, không thì chỉ có nước về vườn mà thôi!

Văn-Lang cười thích chí nói:

-Tôi thật lấy làm hết sức may mắn được làm chung với ông. Còn giả dụ phải làm chung với con người đó thì chẳng thà tôi sống theo lối vô nghề nghiệp, vô gia cư cho xong.

Vừa lúc đó có một cô thư ký chạy vào báo:

-Có ba người, hai đàn ông, một đàn bà muốn gặp ông đây Văn-Lang.

-Mời họ lên cả trên này!

Không đầy một phút sau, Lộc, Khôi và Yến, ba người lên đến nơi. Văn-Lang giới-thiệu ông Louis Winston với cả ba rồi thân mật bắt tay từng người một. Louis Winston té nhị tìm có đi ra chỗ khác để bốn người tự-do nói chuyện với nhau. Khôi nhìn Văn-Lang khẽ cúi đầu tỏ ý bái phục và biết ơn.

-Anh Văn-Lang! Tôi không biết phải dùng lời gì để cảm ơn anh đây. Ngoài Lộc ra, anh là người bạn thứ hai trên đời của tôi đó. Có được một người bạn tri-kỷ thật là may mắn lắm rồi, mà đảng này tôi có được những hai người!

Văn-Lang cả cười, khiêm tốn đáp:

-Anh Lộc mới thật là người bạn tốt của anh. Còn tôi thì chỉ làm theo bổn phận và nghề nghiệp của tôi mà thôi chứ có gì đâu.

Lộc nhìn Văn-Lang với một vẻ đầy kính trọng nói:

-Văn-Lang! Từ nay về sau, bất cứ lúc nào anh cần gì mà tôi có thể làm được thì anh ‘phải’ cầm điện-thoại lên mà gọi tôi đó nghe!

Còn Yến thì với dáng điệu bên lên nói:

-Xin lỗi anh nhe! Tôi thật quá cạn nghĩ, hiểu lầm anh quá nhiều. Anh không phải là người tệ chút nào! Một lần nữa, cho tôi xin lỗi anh.

Văn-Lang nhìn Yến cười nói đùa:

-Tôi làm gì có lỗi cho cô xin? Cô nói đúng, tôi không phải là người tệ. Cùng lắm thì tôi chỉ là ‘người tồi’. Nhưng thôi, mọi chuyện đã qua rồi, và kết quả lại êm đẹp. Thật tôi không có gì mừng hơn.

Sực nhớ ra điều gì, Lộc vỗ vai Văn-Lang hỏi:

-Quên nữa! Anh còn thiếu nợ tôi đó. Bây giờ phải cho tôi biết lúc đó tại sao anh biết tôi nói dối?

Văn-Lang cười lớn nói:

-Có gì đâu. Cái khay này, con dao găm này, là đều do tôi bịa ra để nói cho mấy ông nội nhà báo nhằm mục đích đánh lạc hướng họ cùng thủ phạm. Vì thế lúc anh nhận tội lại bảo là vật lộn với nạn-nhân bị rút một cái khay rồi cầm dao găm đâm hấn thì chẳng khác nào anh ‘viết tiếp truyện tiểu thuyết’ của tôi bày vẽ ra. Thêm vào đó, con dao kia là con dao thường chỉ dùng trong việc bếp núc hôm anh Khôi dùng để hăm dọa ba mẹ con bà Hội và sau đó anh giằng lấy chữ dao găm nào! Vì thế cho nên trên cán dao có dấu tay của anh Khôi và anh. Hung thủ biết rõ điều này nên khai thác tối đa. Hơn nữa, con dao chỉ là vũ khí dàn cảnh chứ không phải là vũ khí giết người. Gã Phát kia dùng cái tượng chim ưng đập vỡ sọ tên Quý rồi cầm con dao lên ngực nạn nhân để cho mọi người tưởng là nạn nhân chết vì bị đâm.

Lộc gật đầu thán phục nói:

-Nghe anh giải thích thật tôi như người ngủ mê mới tỉnh. Thế mới biết là một khi không phải nghề của mình thì chớ hòng mà ‘nhanh nhẩu đoảng làm tài khôn’!

Văn-Lang cười nói tiếp:

-Còn một điểm nữa. Sự thật thì nạn nhân chết vào lúc một rưỡi sáng chứ không phải là mười một rưỡi như mọi người đọc trên báo. Bởi vậy ai mà bảo với tôi là giết người lúc mười một giờ hơn thì rõ ràng là có ý muốn ‘lừa gạt’ tôi rồi.

Rồi như sực nhớ ra điều gì, chàng gọi Khôi nói:

-Anh Khôi, chúc mừng anh thắng kiện. Mong rằng anh coi đó là một sự đền bù cho những bất công đối với anh. Tôi rất mừng là ít nhất là từ nay về sau anh không bao giờ phải lo lắng về vật chất nữa. Mà tôi cũng cam đoan từ nay về sau anh sẽ được sống hạnh-phúc, thoải mái cả tinh thần.

Khôi thở dài nói:

-Thưa kiện vốn là một trong những điều tôi ghét nhất trên đời này. Nhưng tôi thù cái bọn ăn không ngồi rồi đi bắt bớ bậy bạ nên phải cho chúng một mách cho bõ ghét. Tôi sẽ dùng một nửa số tiền thắng kiện để giúp đỡ bạn bè và những người nghèo, đau khổ cũng như sẽ đóng góp xây chùa chiền... Tôi cũng sẽ đền bù lại cho người đàn ông tên Toàn kia lại những gì ông ta đã bị tên Quý kia lừa bịp. Và tôi dự định vẫn đi làm như thường nhưng chắc phải xin nghỉ một thời gian cho ổn định lại tinh thần cái đã.

Khôi quay qua nhìn Yến cười mỉm chỉ một cái rồi quay sang nói tiếp với Văn-Lang:

-Thứ bảy này, tôi, Yến và vợ chồng Lộc định tổ chức một bữa tiệc lớn tại tửu lâu nên có ý định mời anh đến tham dự chung với chúng tôi. Anh mà từ chối tức là không coi tụi này là bạn đó nghe chưa!

Văn-Lang gật đầu đáp:

-Yên chí, tôi sẽ có mặt. Nhưng tôi có thể đem theo một người bạn nữa được không?

-Đừng nói là một người. Anh muốn đem theo mười người tụi này cũng hoan nghênh nữa là...!

Mọi người đều phá lên cười vui vẻ. Bốn người ngồi lại chuyện trò thêm một lúc nữa rồi mới chia tay. Lộc về lại Richmond, còn Khôi đưa Yến về nhà mình. Dựa đầu vào vai Khôi, Yến nói:

-Mấy tuần nữa là em ra trường rồi. Lúc đó việc làm ở đâu thì em phải đi đó thôi chứ đâu có sự lựa chọn. Có lẽ là mình rất có thể phải xa nhau rồi.

Khôi cười nhạt không nói gì. Yến lại cúi mặt hỏi:

-Lúc đó anh có nhớ người ta không?

Khôi lắc đầu, cười nói:

-Không!

Yến nhăn mặt phụng phịu như một đứa con nít. Khôi ôm nàng sát vào lòng nói nhỏ nhẹ:

-Tại sao phải nhớ một người mà hàng ngày ăn cùng mâm, ngủ cùng giường với mình chứ? Tại sao lại không yêu thương và lo lắng cho người đó có hơn không mà lại đi nhớ làm gì hả?

Yến tươi nét mặt, cười tủm tỉm vì sung sướng, thỏa mãn. Khôi cảm thấy lòng mình như ấm áp hơn bao giờ hết. Tất cả oán thù cho dù chàng không quên được hết, nhưng giờ đây không còn ám ảnh dằn vặt chàng nữa. Oán thù dường như đã phải nhường chỗ cho những gì đẹp đẽ và cao quý hơn trong đời sống: sự yêu thương.

Khôi âu yếm nhìn Yến nói:

-Anh không muốn thấy em phải vất vả làm gì. Nếu em muốn đi làm vì thích làm việc không muốn ‘ở không’ thì anh không cản. Nhưng nếu em muốn làm với mục đích ‘kiếm tiền’ thì phải nói trước cho biết là anh không bằng lòng đâu, và sẽ không cho đâu! Nên nhớ là theo truyền thống Á Đông của chúng ta thì con gái một khi ‘xuất giá’ thì phải ‘tòng phu’ đó nghe!

Yến quá cảm động không nói lên lời, chỉ biết ôm chặt lấy Khôi mà ‘nũng nịu’. Khôi nhắm mắt mơ màng, nghĩ đến những ngày vui sắp tới cũng như cuộc đời thay đổi mới. Trước đây, chàng chưa bao giờ nghĩ đến những điều này. Trong cái vui Khôi cũng cảm thấy có cái lo. Nhưng lo đây là lo cho người khác được sung sướng và hạnh-phúc hơn là lo cho chính bản thân mình. Có thể nói đây là lần đầu tiên trong đời Khôi cảm thấy tha thiết với hai chữ ‘gia đình’. Chàng vẫn tưởng hai tiếng đó đã chết từ lâu trong chàng rồi!...

Trong vài phút ngắn ngủi, cả một dĩ vãng hiện lên trong trí Khôi. Vui có, buồn có, ân có, oán có, thù có, và bạn cũng có... Khôi nhận thấy cứ bên cạnh một dấu cộng lại có một dấu trừ, và ngược lại. Khôi chợt như đã giác ngộ. Chàng thấy trăm muôn ngàn sự rồi kết quả cũng chỉ là một chữ ‘Không’ mà thôi.

Khôi ngồi Trầm tư mặc tưởng một hồi, sau đó lại trở về với thực tại. Chàng khẽ hôn lên tóc Yến nói:

-Anh nghĩ mà thấy thương anh Văn-Lang quá. Anh ta một đời tận tụy cho công việc, cho nghề nghiệp, không còn thì giờ để lo cho bản thân cũng như hạnh phúc cá nhân. Nhưng có lẽ đời là thế, em ạ. Phải có những người hy-sinh chịu khổ như vậy thì bao nhiêu người khác như chúng mình đây mới được vui sống hạnh phúc.

Yến nghe nói chợt cũng thấy cảm khái đôi chút trong lòng. Nàng khẽ gạt đầu, nhưng rồi lại gạt đi.

-Thôi, đừng nói chuyện này nữa anh!

-Văn-Lang, anh thật đúng hẹn!

Văn-Lang gạt đầu chào rồi bắt tay vợ chồng Lộc, Khôi và Yến. Xoay qua người ‘bạn đồng hành nữ’, chàng giới-thiệu:

-Đây là Liên, bạn gái của tôi. Cô ta cũng là người Trung-Hoa, cùng quê quán với cô Yến đây. Thôi, mọi người xin ai nấy tự giới thiệu đi thôi.

Liên lịch-sự chào tất cả mọi người rồi mới kéo ghế ra ngồi xuống. Nàng ta tuổi sắp xỉ 30, khá đẹp và xinh xắn, trông chỉ độ vào khoảng 25 là cùng. Nghi-thức chào hỏi vừa chấm dứt thì cũng là lúc cô chạy bàn đem thực đơn ra. Dĩ-nhiên mọi người dành danh-dự đó cho Khôi và Yến, hai người chủ sự của bữa tiệc.

Yến và Khôi gọi món ăn thật nhiều cộng thêm một ít bia rượu. Mọi người ăn uống no nê, say sưa chuyện trò vui như pháo nổ, không khí chẳng khác gì ba ngày Tết...

Mãi đến quá nửa khuya, bữa tiệc mới tàn. Khôi đứng dậy ra trả tiền. Vợ chồng Lộc ở xa hơn nên xin về trước. Văn-Lang và Liên cũng xin ‘rút lui’. Sau đó là những lời từ tạ, những câu cảm ơn, những cử-chỉ quyến luyến không nỡ rời nhau...

Trên đường về, Liên nhìn Văn-Lang cười nói:

-Này! Nói thật đi! Có phải anh yêu thương cô Yến kia đó không?

-Bây nào! Cô ta là vị hôn thê của Khôi, bạn anh đó!

Liên ranh mãnh liếc nhìn Văn-Lang ‘lý luận’:

-Làm gì mà giãy nảy lên thế? Đã có ai lên án anh điều gì chưa mà phải vội vàng lên tiếng ‘cải chính’ với ‘cải tà’! Có thể cô ta giờ là vị hôn thê của bạn anh, nhưng cô ta ít nhất cũng đã một lần ‘đi qua đời anh’! Có đúng không nào?

Văn-Lang lắc đầu nói:

-Đàn bà con gái các cô sao nhiều chuyện quá! Cứ đoán bậy đoán bạ, đoán cả ngày lẫn đêm!

Liên cười lên một tràng sảng khoái nói:

-Nhưng mà trúng quá phải không?

-Trúng gió thì có!

-Sao lại trúng gió? Trúng tim đen kia!

Liên móc bao thuốc lá ra lấy một điếu mời đưa cho Văn-Lang, nàng lại lấy một điếu khác gắn lên môi mình rồi bật lửa. Nàng nói tiếp:

-Mặc dầu anh đóng kịch rất giỏi, cười nói vui vẻ duyên duyên suốt buổi tiệc, nhưng cặp mắt anh đượm một vẻ buồn man mác nào đó, nếu để ý nhìn kỹ sẽ thấy ngay.

Văn-Lang nghe vậy cũng phì cười hỏi:

-Giờ cô nương định làm thầy bói hay tâm-lý gia đó hả?

Liên hít vào một hơi thuốc thật dài rồi đáp:

-Em không phải là thầy bói, mà cũng chẳng phải là tâm-lý gia, chỉ là đàn bà con gái mà thôi. Nhưng anh đừng quên là đàn bà con gái nhạy bén lắm đấy nhé, còn bằng vạn thầy bói và tâm lý gia nữa! Chỉ cần một nụ cười, một cái nhìn, một ánh mắt, hay một câu nói hớ là đủ biết hết rồi. Anh định dùng em làm bức bình phong che đậy để cho cô Yến kia thấy là anh có người yêu rồi thì sẽ yên tâm mà lấy chồng thoải mái đó chứ gì!

Hít thêm vài hơi thuốc, Liên lại nói:

-Nhưng phải công nhận là đàn bà con gái khó ai có thể ghét anh được. Chính em đây cũng hết sức cảm kích khi anh giới thiệu rằng em là bạn gái của anh.

Văn-Lang nhìn Liên nheo mắt hỏi:

-Thật vậy sao?

Liên kéo cái gạt tàn trong xe ra dụi điếu thuốc rồi nhìn Văn-Lang rồi cười cợt nói:

-Dĩ nhiên là thật! Nhưng tại sao anh không nói thẳng với họ rằng em, con nhỏ này chỉ là ‘bạn gái một đêm’ của anh thôi? Hoặc là cứ giới thiệu rằng em là ‘bạn gái tạm thời’ cũng đâu có làm sao. Nhờ mai mốt mấy người bạn anh thấy có ai con nhà hàng hoàng, xinh đẹp định giới thiệu cho anh nhưng đâm ra ngại ngùng vì anh có bạn gái rồi thì có phải thiệt cho anh không. Anh chớ đùa với ái tình nhé! Hậu quả đùa giỡn ái tình thường không mấy gì tốt đẹp lắm đâu!

Văn-Lang nắm lấy tay của Liên, dịu dàng nói:

-Ân oán giang hồ phức tạp lắm, em không hiểu được đâu!

-Vậy thì chắc anh hiểu?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/an-oan-giang-ho>